

„Suspans
la superlativ
într-un roman
care te ține
cu sufletul
la gură.”
The New York Times

Pittacus
Lore

volumul al treilea din seria bestseller
EU SUNT NUMĂRUL PATRU

LUPTA CELOR NOUĂ

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ
CARTE
SUNT REALE.

NUMELE PERSONAJELOR ȘI ALE LOCURILOR
AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA
PE SUPRAVIEȚUITORII DE PE LORIEN,
CARE CONTINUĂ SĂ SE ASCUNDĂ.

GÂNDIȚI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM
AVERTISMENT!

EXISTENȚA ALTOR CIVILIZAȚII ESTE
O REALITATE!

UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ
SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Sub pseudonimul PITTACUS LORE se ascund doi scriitori: James Frey și Jobie Hughes.

JAMES [CHRISTOPHER] FREY (n. 12 septembrie 1969, Cleveland, Ohio) este autorul a trei bestselleruri - două volume autobiografice, *A Million Little Pieces* (2003) și *My Friend Leonard* (2005), și romanul *Bright Shiny Morning* (2008). *A Million Little Pieces* l-a transformat într-o persoană

controversată după ce curioșii au descoperit că o mare parte a istorisirii sale nu e reală, fapt ce a generat un scandal de proporții (s-a implicat și celebra Oprah Winfrey, invitându-l să recunoască adevărul în fața spectatorilor și a telespectatorilor). Site-ul său este:

<http://bigjimindustries.com/wordpress/>

JOBIE HUGHES (n. 9 iulie 1980, Renton, Washington) a copilărit în orașelul Spencer din Ohio. *Eu sunt Numărul Patru* este singura sa lucrare literară care a văzut lumina tiparului. Website-ul său este www.jobiehughes.com

Pittacus Lore

**LUPTA
CELOR NOUĂ**

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

N E M I R A

Coperta: Alexandru CSUKOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LORE, PITTACUS

Lupta celor nouă / Pittacus Lore; trad.: Ana-Veronica Mircea.

Ed. a 2-a. — București: Nemira Publishing House, 2014

ISBN 978-606-579-761-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Pittacus Lore

THE RISE OF NINE

© 2012 by Pittacus Lore. All rights reserved.

© Nemira, 2013, 2014

Redactori: Nicoleta GHEMENT, Ecaterina
DERZSI

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

ISBN 978-606-579-761-1

1

6A. Serious? Mă uit la biletul din mâna mea, cu numărul locului meu tipărit cu caractere mari, și mă întreb dacă nu cumva Crayton l-a ales dinadins. Ar putea fi o coincidență, dar, după cum au mers lucrurile în ultima vreme, nu mai cred în așa ceva. N-aș fi surprinsă dacă Marina s-ar așeza în spatele meu, în rândul șapte, iar Ella s-ar duce în

rândul zece. Dar nu, cele două fete se lasă să cadă fără niciun cuvânt pe scaunele de alături și încep să studieze, ca și mine, fiecare persoană care se urcă în avion. Când te știi urmărit, ești întotdeauna în gardă. Mogadorienii ar putea să apară oricând.

Crayton o să vină ultimul, după ce-o să vadă cine se mai urcă în aeronavă, și numai după ce-o să simtă că zborul e absolut sigur.

Ridic jaluzeaua ferestrei și mă uit cum se agită echipa de mecanici de la sol, tot intrând și ieșind de sub avion. Orașul Barcelona e un contur palid, îndepărtat.

Genunchiul Marinei tresaltă cu furie, zvâcnind în sus și-n jos lângă al meu. Lupta împotriva armatei de mogadorieni de ieri, de lângă lac, moartea celei care i-a fost câpan, descoperirea propriului Cufăr – iar acum e prima oară când, după aproape zece ani, părăsește orașul în care și-a petrecut copilăria. E nervoasă.

— E totul OK? întreb.

Noul meu păr blond îmi cade peste față și tresar. Am uitat că l-am vopsit în dimineața asta. Nu e decât una dintre marile schimbări

pe care le-am făcut în ultimele patruzeci și opt de ore.

— Toată lumea arată normal, șoptește Marina, cu ochii ațintiți asupra culoarului aglomerat dintre scaune. Cred că suntem în siguranță.

— Bun, dar nu la asta mă refeream.

Îmi pun cu delicatețe talpa peste laba piciorului ei și genunchiul încetează să-i mai tresalte. Se grăbește să-mi adreseze un zâmbet plin de scuze înainte de a continua să cerceteze cu privirea toți pasagerii care se îmbarcă. După câteva secunde, zvâcnirile genunchiului reîncep. Mă mulțumesc să clatin din cap.

O compătimesc pe Marina. A stat închisă într-un orfelinat izolat, cu un căpan care a refuzat s-o antreneze. Care a uitat principalul motiv pentru care ne aflăm aici, pe Pământ. Fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o ajut, ca să umplu golurile. O pot antrena cum să-și controleze puterile și când să-și folosească Moștenirile care se perfecționează. Dar, pentru început, încerc s-o conving să aibă încredere în mine.

Mogadorienii vor plăti pentru ceea ce au făcut. Pentru că ni i-au răpit pe atât de mulți dintre cei pe care i-am iubit, aici și pe Lorien. E misiunea mea personală să-i distrug până la ultimul și să mă asigur că se răzbună și Marina. Nu numai că acolo, la lac, l-a pierdut pe Hector, prietenul ei cel mai bun, ci și, așa cum mi s-a întâmplat și mie, câpanul i-a fost ucis sub ochii ei.

— Cum e jos, Șase? întrebă Ella, aplecându-se peste Marina.

Mă întorc din nou spre fereastră. Bărbații de sub avion încep să-și adune aparatura, făcând ultimele verificări.

— Până acum e bine.

Locul meu e chiar deasupra aripii, ceea ce mă liniștește. De mai multe ori am fost nevoită să-mi folosesc Moștenirile ca să scot un pilot dintr-o situație dificilă. La un moment dat, deasupra sudului Mexicului, am folosit telekinezia ca să-mping avionul cu douăsprezece grade spre dreapta, cu numai câteva secunde înainte de a se izbi de un versant muntos. Anul trecut, deasupra Kansasului, am scos o sută douăzeci și patru

de pasageri cu bine dintr-o furtună urâtă, cu trăsnete, înconjurând aeronava cu un nor impermeabil de aer rece. Am trecut prin furtună ca un glonț printr-un balon.

Când echipa de mecanici de la sol pleacă la avionul următor, însoțesc privirea Ellei către partea din față a culoarului. Suntem amândouă nerăbdătoare să-l vedem pe Crayton la bord. Asta ar însemna că totul e OK, cel puțin pe moment. Toate locurile sunt ocupate, cu excepția celui din spatele Ellei. Unde e el? Mă uit din nou spre aripă, trec în revistă zona, căutând orice pare ieșit din comun. Mă aplec și-mi împing rucsacul sub scaun. E practic gol, așa că se pliază ușor. Mi l-a cumpărat Crayton, de la aeroport. Toate trei trebuie să părem niște adolescente obișnuite, spune el, niște eleve de liceu în excursie de studii. De aceea ține Ella un manual de biologie în poală.

— Șase? șopti Marina.

O aud prinzându-și și desprinzându-și nervoasă centura de siguranță.

— Da? îi răspund.

— Tu ai mai zburat, nu-i așa?

Marina nu e decât cu un an mai mare decât mine. Dar cu ochii ei serioși, gânditori, și noua ei tunsoare sofisticată, cu părul ajungându-i exact peste umeri, poate trece cu ușurință drept adultă. Însă în clipa asta își roade unghiile și-și trage genunchii la piept, ca un copil speriat.

— Da, spun eu. Nu e chiar atât de rău. De fapt, odată ce te relaxezi, e chiar spectaculos, într-un fel.

Stând acolo, în avion, gândurile mi se îndreaptă către căpanul meu, Katarina. Nu fiindcă aș fi zburat vreodată împreună cu ea. Dar, când aveam nouă ani, am scăpat cu greu de un mogadorian pe o alee din Cleveland, ceea ce ne-a lăsat pe amândouă speriate și acoperite de un strat gros de cenușă. După asta, Katarina a hotărât să ne mutăm în sudul Californiei. Bungalow-ul nostru dărăpănat, cu două niveluri, se afla lângă plajă, practic în umbra Aeroportului Internațional Los Angeles. În fiecare oră ne huruiam deasupra capetelor o sută de avioane, întrerupând întotdeauna lecțiile pe care mi le preda Katarina, precum și puținul

meu timp liber, petrecut în compania singurei mele prietene, o fetiță costelivă pe nume Ashley, care locuia alături.

Am trăit sub avioanele alea șapte luni. Erau ceasul meu deșteptător dimineața, urlându-mi exact deasupra patului când răsărea soarele. Noaptea erau stafii prevestitoare de rău, spunându-mi să rămân trează, să arunc cât colo cearșafurile și să sar în mașină în câteva secunde. Iar Katarina nu mă lăsa să mă îndepărtez prea mult de casă, așa că aparatele de zbor erau, de asemenea, și pista sonoră a după-amiezilor mele.

Într-una dintre acestea, în timp ce vibrațiile produse de un avion imens care ne trecea pe deasupra capetelor ne cutremurau limonada din paharele de plastic, Ashley a spus:

— Eu și mama mergem luna viitoare în vizită la bunici. Abia aștept! Ai fost vreodată cu avionul?

— Nu tocmai, am răspuns.

— Cum adică „nu tocmai“? Sau ai fost cu avionul, sau n-ai fost. Recunoaște. N-ai fost.

Îmi aduc aminte că mi-am simțit fața arzând de rușine. Provocarea ei își atinsese ținta. În cele din urmă am răspuns:

— Nu, n-am fost niciodată cu avionul.

Voiam să-i spun că am mers cu ceva mult mai mare, mult mai impresionant decât un mic avion. Voiam să-i spun că am venit pe Pământ cu o navă care m-a adus de pe altă planetă, numită Lorien, că am străbătut o distanță de peste un milion de kilometri. Însă n-am făcut-o, fiindcă știam că trebuia să păstrez secretul Lorienului.

Ashley mi-a răs în nas. Fără să-și ia la revedere, a plecat s-aștepte întoarcerea tatălui ei de la lucru.

— De ce n-am mers noi niciodată cu avionul? am întrebat-o pe Katarina în noaptea aceea, în timp ce se uita afară printre jaluzelele de la fereastra dormitorului meu.

— Șase, a spus ea, întorcându-se spre mine înainte de a se corecta: Adică Veronica. Pentru noi e prea periculos să călătorim cu avionul. Am fi prinse în cursă acolo. Știi ce s-ar putea întâmpla dacă ne-

am afla la câteva mii de kilometri în aer și am descoperi apoi că mogii ne-au urmărit și sunt la bord?

Știam exact ce s-ar fi putut întâmpla. Puteam să-mi imaginez haosul, cu ceilalți pasageri țipând și ghemuindu-se sub scaune în timp ce doi soldați extraterestri înalți ar fi înaintat grăbiți pe culoar, cu săbii în mâini. Dar asta nu mă împiedica să-mi doresc să fac ceva atât de normal, atât de omenesc, ca zborul cu un avion dintr-un oraș în altul. Îmi petrecusem tot timpul de pe Pământ fără să pot face lucruri indiscutabil firești pentru alți copii de vârsta mea. Rareori stăteam într-un loc destul de mult ca să-ntâlnesc alți puștani, și cu atât mai puțin ca să-mi fac prieteni - Ashley era prima fată pe care-o acceptase până atunci Katarina în casa noastră. Uneori, ca în California, nici măcar nu mergeam la școală dacă, după părerea ei, așa era mai sigur.

Știam, firește, de ce erau necesare toate astea. De obicei nu le lăsam să mă supere. Dar Katarina și-a dat seama că atitudinea plină de superioritate a lui Ashley mă

energia la culme. Probabil că tăcerea mea din următoarele zile a făcut-o să înțeleagă cum stăteau lucrurile, fiindcă, spre surprinderea mea, a cumpărat două bilete dus-întors până la Denver. Destinația n-avea importanță - știa că nu voiam decât să trăiesc experiența.

Abia așteptam să-i spun lui Ashley.

Însă în ziua excursiei, stând în afara aeroportului, Katarina a ezitat. Părea nervoasă. Și-a trecut mâna prin părul negru, scurt. Și-l vopsise și și-l tăiase cu o noapte în urmă, chiar înainte de a-și face un nou act de identitate. O familie de cinci persoane ne-a ocolit pe bordură, târând bagaje grele, iar în stânga mea o mamă înlăcrimată își lua rămas-bun de la fiicele ei, două fete tinere. Nu-mi doream decât să mă alătur tuturor, să fac parte din acea scenă de zi cu zi. Katarina se uita la toată lumea din jurul nostru în timp ce eu mă foiam nerăbdătoare lângă ea.

— Nu, a spus în cele din urmă. Nu mergem. Îmi pare rău, Veronica, dar nu merită.

Am făcut drumul de întoarcere în tăcere,

lăsând motoarele urlătoare ale avioanelor avântate în zbor să vorbească în locul nostru. Când am coborât din mașină pe strada noastră, am văzut-o pe Ashley stând pe treptele din fața ușii ei. M-a privit îndreptându-mă spre casă și a mimat cuvântul mincinoasă. Umiliința a fost aproape de nesuportat.

Dar eram într-adevăr o mincinoasă. De când sosiserăm pe Pământ, nu făceam nimic altceva decât să mint. Numele meu, de unde eram, unde era tata, de ce nu puteam rămâne peste noapte în casa altei fete – să mint era tot ce știam și ceea ce mă ținea în viață. Dar, în clipa în care Ashley m-a făcut mincinoasă, cu singura ocazie când îi spuneam cuiva adevărul, am fost nespuse de furioasă. M-am dus valvârtej în camera mea, am trântit ușa și am dat cu pumnul în perete.

Spre surprinderea mea, pumnul mi-a trecut prin el.

Katarina a deschis brusc ușa, cu un cuțit de bucătărie în mână, gata să lovească. Credea că zgomotul pe care-l auzise li se

datora mogilor. Când a văzut ce-i făcusem peretelui, și-a dat seama că în mine se schimbase ceva. A lăsat lama cuțitului în jos și a zâmbit.

— Asta nu e ziua în care te urci într-un avion, dar e cea în care începem antrenamentul tău.

Șapte ani mai târziu, stând în acest avion cu Marina și Ella, aud în minte vocea Katarinei.

— Am fi prinse în cursă acolo.

Dar acum sunt pregătită pentru o asemenea eventualitate, în moduri în care eu și Katarina nu eram.

De-atunci am zburat de zeci de ori și totul a mers perfect. Însă acum e prima oară când o fac fără să mă folosesc de Moștenirea care-mi oferă invizibilitate pentru a mă furișa la bord. Știu că acum sunt mult mai puternică. Devin tot mai puternică, pe zi ce trece. Dacă doi mogadorieni s-ar năpusti din partea din față a avionului asupra mea, n-ar avea de-a face cu o fetișcană blajină și resemnată. Știu de ce sunt capabilă; acum sunt soldat, sunt o

luptătoare. Cineva de care te temi, nu pe care-l vânezi.

Marina își eliberează genunchii și-și îndreaptă spatele, expirând prelung.

— Sunt speriată, spune, și abia dacă i se aude vocea. Vreau pur și simplu să ne vedem în aer.

— O să te descurci foarte bine, îi răspund cu glas scăzut.

Ea zâmbește și eu îi întorc zâmbetul. Ieri, pe câmpul de luptă, Marina s-a dovedit a fi un aliat puternic, cu Moșteniri uimitoare. Poate să respire sub apă, vede pe întuneric și vindecă bolnavii și răniții. Ca toți garzii, poate apela la telekinezie. Și fiindcă în înșiruirea noastră ne aflăm atât de aproape – eu sunt Numărul Șase și ea e Numărul Șapte –, între noi există o legătură aparte. Când vraja încă mai acționa și trebuia să fim uciși în ordine, mogadorienii ar fi trebuit să treacă de mine înainte de a ajunge la ea. Și de mine n-ar fi trecut niciodată.

Ella stă, tăcută, de cealaltă parte a Marinei. În timp ce continuăm să-l așteptăm pe Crayton, își deschide manualul de

biologie din poală și se uită fix la pagini. Șarada noastră nu cere un asemenea nivel de concentrare și sunt pe punctul să mă aplec spre ea și să i-o spun, când îmi dau seama că nu citește. Se străduiește să-ntoarcă paginile cu mintea, încercând să folosească telekinezia, și nu reușește.

Ella e cea ce numește Crayton un aeternus, cineva născut cu abilitatea de a se deplasa înainte și înapoi, de la o vârstă la alta. Dar e încă tânără și, deocamdată, Moștenirile nu i s-au manifestat. Vor sosi la timpul lor, indiferent cu câtă nerăbdare își dorește ea să le vadă făcându-și apariția acum.

Ella a venit pe Pământ cu o altă navă, despre a cărei existență n-am știut nimic înainte de a-mi povesti John Smith, Numărul Patru, că a apărut în viziunile lui. Crayton spune că e căpanul ei neoficial, fiindcă n-a fost timp să-i fie atribuit altfel. Ca toți căpanii noștri, are datoria s-o ajute să-și perfecționeze Moștenirile. Ne-a spus că pe nava lor era și o mică turmă de chimære, animale lorice capabile să-și schimbe forma

și să lupte alături de noi.

Mă bucur că e aici. După ce au murit Numerele Unu, Doi și Trei, n-am mai rămas decât șase. Cu Ella suntem șapte. Norocosul număr șapte, pentru cei ce cred în noroc. Însă eu nu cred. Eu cred în forță.

Crayton își face în sfârșit loc pe culoarul dintre scaune, având cu sine o servietă neagră. Poartă ochelari de soare și un costum maro, parcă prea mare pentru el. Sub bărbia puternică are o cravată albastră. Trebuie să treacă drept profesorul nostru.

— Bună, fetelor, spune, oprindu-se alături de noi.

— Sal', domnule Collins, răspunde Ella.

— Avionul are toate locurile ocupate, comentează Marina.

E un cod, care înseamnă de fapt că toată lumea de la bord pare OK.

— O să dorm puțin, zic eu, anunțându-l astfel că, după toate aparențele, la sol lucrurile se desfășoară normal.

El dă din cap și se așază chiar în spatele Ellei. Se apleacă în față printre ea și Marina și ni se adresează:

— Vă rog să vă folosiți cu înțelepciune timpul în avion. Învățați cu seriozitate.

Ceea ce înseamnă să nu lăsăm garda jos.

Când l-am văzut prima oară, n-am știut ce să cred despre Crayton. E aspru și se-nfurie repede, dar inima pare să-i fie la locul ei, iar cunoștințele lui despre lume și despre evenimentele curente sunt incredibile. Oficial sau nu, și-a luat rolul de căpitan în serios. Spune că e gata să moară pentru oricare dintre noi. Ar face orice ca să-i înfrângă pe mogadorieni, ca să transforme răzburarea noastră în realitate. Mă încred în el într-un tot.

M-am urcat însă în acest avion care se îndreaptă spre India fără tragere de inimă. Voiam să mă întorc cât mai curând în Statele Unite, la John și la Sam. Dar ieri, când stăteam pe culmea barajului, deasupra măcelului de lângă lac, Crayton ne-a spus că Setrákus Ra, puternicul șef al mogadorienilor, o s-ajungă în curând pe Pământ, dacă nu cumva se află deja aici. A adăugat că sosirea lui Setrákus e un indiciu, înseamnă că mogadorienii au înțeles ce

pericol reprezentăm și că trebuie să ne așteptăm să-și înceapă campania împotriva noastră. Setrákus e mai mult sau mai puțin invincibil. Numai Pittacus Lore, cel mai puternic dintre Străbunii Lorienului, l-ar fi putut înfrânge. Am fost îngrozite. Atunci ce înseamnă pentru noi, ceilalți, această invincibilitate? Când a pus Marina întrebarea asta, când a întrebat cum am fi putut avea o șansă să-l învingem, Crayton ne-a mai dat și alte vești șocante, dezvăluindu-ne lucruri încredințate tuturor căpanilor. Unul dintre garzi - unul dintre noi - trebuie să dețină puteri similare cu ale lui Pittacus. Unul dintre noi trebuie să devină tot atât de puternic cum a fost el, și ar fi capabil să-l învingă pe Setrákus Ra. Nu putem decât să sperăm că acel garde n-a fost Unu, Doi sau Trei, că se află printre cei rămași încă în viață. Dacă e așa, avem o șansă. Nu trebuie decât să așteptăm până vom afla cine e și să sperăm că acele puteri urmează să i se manifeste în scurt timp.

Crayton crede că l-a găsit pe gardele deținător al puterilor lui Pittacus.

— Am citit despre un băiat din India, care pare să aibă puteri extraordinare, ne-a spus el. Trăiește undeva, sus, în munții Himalaya. Unii îl cred reîncarnarea zeului hindus Vishnu, iar alții sunt de părere că băiatul e un impostor extraterestru, capabil să-și modifice forma fizică.

— Ca mine, papa? I-a întrebat Ella.

Relația tată-fiică m-a luat prin surprindere. N-am putut să nu simt o vagă invidie - pentru că ea încă mai are un câpan, avea pe cineva căruia să-i ceară îndrumări.

— El nu-și schimbă vârstele, Ella. Se transformă în animale și în alte ființe. Cu cât citesc mai multe despre el, cu atât sunt mai convins că face parte din Garde și cred din ce în ce mai mult că e cel care posedă toate Moștenirile, cel care se poate lupta cu Setrákus și-l poate ucide. Trebuie să-l găsim cât mai curând cu putință.

Eu n-aș vrea să umblu tocmai acum după potcoave de cai morți, căutând un alt garde. Știu unde e John sau unde ar trebui să fie. Pot s-aud vocea Katarinei, îndemnându-mă să-mi ascult instinctele, iar acestea îmi spun

că, înainte de orice altceva, ar trebui să luăm legătura cu John. E cea mai puțin riscantă mutare. Cu siguranță mai puțin riscantă decât să zbori în jurul lumii, bazându-te pe bănuielile lui Crayton și pe zvonurile de pe Internet.

— Ar putea fi o cursă, am spus. Dacă poveștile alea au fost plantate ca să le găsim noi și să facem exact asta?

— Îți înțeleg îngrijorarea, Șase, dar, crede-mă, eu sunt maestrul plantării poveștilor pe Internet. Asta nu e o plantare. Sunt mult prea multe surse care-l indică pe acest băiat din India. El nu fuge. Nu se ascunde. Există pur și simplu și pare să fie foarte puternic. Dacă e unul dintre voi, atunci trebuie să ajungem la el înaintea mogadorienilor. O să mergem în America, să ne-ntâlnim cu Numărul Patru, imediat ce se încheie călătoria asta, a zis Crayton.

Marina s-a uitat la mine. Voia să-l găsească pe John aproape la fel de mult cum voiam și eu - urmărise online știrile despre realizările lui și intuisese, din instinct, că era unul dintre noi, iar eu îi confirmasem presimțirea.

— Promiți? I-a întrebat pe Crayton.

El a dat din cap.

Vocea căpitanului mă scoate din reverie. Suntem gata de decolare. Îmi doresc atât de mult să schimb direcția avionului, îndreptându-l spre vestul Virginiei. Spre John și Sam. Sper că sunt OK. În minte îmi apar întruna imagini cu John închis într-o celulă. N-ar fi trebuit să-i vorbesc niciodată despre baza mogilor din munte, dar el a vrut să-și recupereze Cufărul și nu l-am putut convinge să-l abandoneze.

Avionul rulează pe pistă și Marina mă prinde de încheietura mâinii.

— Aș vrea să fi fost Héctor aici. El ar fi găsit acum ceva inteligent de spus, ca să mă facă să mă simt mai bine.

— E OK, intervine Ella, apucând-o de cealaltă mână. Ne ai pe noi.

— Și o să caut ceva inteligent de spus, mă ofer eu.

— Mulțumesc, zice Marina, și asta sună a ceva între sughiț și înghițitură în sec.

Îi las unghiile să mi se-nfigă în încheietură. Îi ofer un zâmbet încurajator și un minut mai

târziu ne desprindem de pământ.

2

În ultimele două zile mi-am tot recăpătat și pierdut cunoștința, rostogolindu-mă înainte și înapoi, într-o stare halucinantă de boală. Efectele câmpului de forță albastru din afara muntelui mogadorienilor au persistat mai mult decât a spus Nouă, atât mental, cât și fizic. La fiecare câteva minute, mușchii mi se contractă și sunt arși de durere.

Încerc să nu mă mai gândesc la chinurile prin care trec plimbându-mi privirea prin dormitorul minuscul din casa asta dărăpănată, părăsită. Nouă n-ar fi putut găsi o ascunzătoare mai dezgustătoare. Mă uit la modelul tapetului gălbui prinzând viață, cu desenul înaintând ca un șir de furnici peste petele de mucegai. Tavanul crăpat pare să respire, înălțându-se și coborând cu viteze înspăimântătoare. O gaură zdrențuită din perete desparte dormitorul de camera de zi, de parcă ar fi aruncat cineva un ciocan prin el. Peste tot sunt împrăștiate cutii goale de

bere, iar animalele au transformat bordura de lemn de lângă pereți în așchii. Aud întruna niște creaturi agitându-se în copacii de lângă casă, dar sunt prea slăbit ca să mă alarmez. Azi-noapte m-am trezit cu un gândac de bucătărie pe obraz. Abia dac-am avut destulă putere să-l pocnesc.

— Hei, Patru? aud prin gaura din perete. Te-ai trezit sau ce? E ora mesei și ți se răcește mâncarea.

Mă ridic în picioare. Mi se învârtește capul când trec pragul împleticindu-mă și pătrund în ceea ce a fost cândva camera de zi, unde cad pe covorul gri, ponosit. Știu că Nouă e aici, dar nu-mi pot ține ochii deschiși destul de mult ca să-l descopăr. Tot ce-mi doresc e să-mi pun capul în poala lui Sarah. Sau într-a lui Șase. A oricăreia dintre ele. Nu sunt în stare să gândesc limpede.

Ceva cald îmi lovește umărul. Mă rostogolesc și-l văd pe Nouă stând pe tavan, deasupra mea, cu părul lung și negru atârându-i în jos, în cameră. Roade ceva și are mâinile pline de grăsime.

— Unde suntem? îl întreb.

Lumina soarelui pătrunsă prin fereastră e prea greu de suportat și închid ochii. Am nevoie de mai mult somn. Degetele îmi bâjbâie pe deasupra pandantivului albastru, sperând cumva să adun energie prin el, dar îmi rămâne rece pe piept.

— În partea de nord a Virginiei de Vest, spune Nouă, printre mușcăture. Am rămas fără benzină, ți-amintești?

— Cu greu, șoptesc. Unde e Bernie Kosar?

— Afară. Patrulează tot timpul. E un animal excelent. Spune-mi, Patru, cum ai reușit tu, dintre toți garzii, să sfârșești dând de el?

Mă târăsc în colțul camerei și-mi împing spatele în perete.

— BK a fost cu mine pe Lorien. Atunci îl chema Hadley. Cred că Henri s-a gândit c-ar fi bine să-l luăm cu noi în călătorie.

Nouă aruncă un os minuscul de-a latul tavanului.

— Și eu am avut două chimæere când eram copil. Nu-mi aduc aminte cum le chema, dar încă le mai văd alergând în jurul casei și rupând diverse lucruri. Au murit în război, apărându-mi familia.

Nouă tace o clipă, încleștându-și maxilarele. E prima dată când îl văd purtându-se altfel, nu ca un dur. E o imagine plăcută, deși nu ține mult.

— Cel puțin așa mi-a povestit căpanul meu.

Mă holbez la picioarele mele goale.

— Cum se numea căpanul tău?

— Sandor, răspunde el, stând pe tavan în poziție verticală.

E încălțat cu pantofii mei.

— E straniu. Pur și simplu nu-mi pot aduce aminte când i-am rostit ultima oară numele cu glas tare. În unele zile, abia dacă-i mai pot vedea fața în minte. Vocea lui Nouă se asprește și închide ochii. Dar cred că ăsta e mersul lucrurilor. Nu contează. Ei sunt cei consumabili.

Ultima propoziție îmi trimite în tot trupul o undă de șoc.

— Henri n-a fost consumabil, așa cum n-a fost nici Sandor. Niciun loric n-a fost vreodată consumabil. Și dă-mi înapoi pantofii!

Nouă și-i azvârle din picioare în mijlocul

podelei, apoi se plimbă pe îndelete de-a lungul tavanului și în josul peretelui din partea cealaltă a camerei.

— Bine, bine. Știu că n-a fost consumabil, omule. Dar uneori mi-e pur și simplu mai ușor să mă gândesc așa la el, înțelegi? Adevărul e că Sandor a fost un câpan uimitor.

Nouă ajunge pe podea și mă domină cu statura lui. Uitasem cât de înalt e. Îmi bagă sub nas o mână din ceea ce mănâncă.

— Vrei din asta sau nu? Fiindcă sunt pe punctul s-o dau gata.

Vederea mâncării îmi face stomacul să se revolte.

— Ce e?

— Iepure la grătar. Tot ce are natura mai de soi.

Nu îndrăznesc să deschid gura ca să răspund, de teamă c-o să mi se facă greață. În schimb, mă întorc împleticindu-mă în dormitor, ignorând hohotul de râs care mă însoțește. Ușa e atât de deformată, încât e imposibil s-o închizi, dar o fixează în ramă cât de bine pot. Mă întind pe podea, folosindu-

mi hanoracul drept pernă, și mă gândesc cum am sfârșit prin a ajunge aici, prin a ajunge așa. Fără Henri. Fără Sam. Sam e prietenul meu cel mai bun, nu pot să cred că l-am abandonat. Nouă nu e câtuși de puțin atât de profund, de loial și de îndatoritor ca Sam - care a călătorit și a luptat alături de mine în ultimele câteva luni. E nepăsător, arrogant, egoist și extrem de grosolan. Îl văd în minte pe Sam, acolo, în peștera mogilor, cu o armă zvâcnind lipită de umărul lui, cu o duzină de soldați mogadorieni viermuindu-i în jur. N-am putut s-ajung la el. N-am putut să-l salvez. Ar fi trebuit să mă lupt cu mai multă înverșunare, să alerg mai repede. Ar fi trebuit să-l ignor pe Nouă și să mă-ntorc la Sam. El ar fi făcut-o pentru mine. Vinovăția imensă pe care-o simt mă paralizează, până ce adorm, în sfârșit.

E întuneric. Nu mai sunt în casa din munți, cu Nouă. Nu mai simt efectele dureroase ale câmpului de forță albastru. Capul mi-e în sfârșit limpede, deși nu știu nici unde mă aflu, nici cum am ajuns aici. Când strig,

cerând ajutor, nu-mi aud vocea, deși îmi simt buzele mișcându-se. Înaintez ezitând, cu mâinile întinse în față. Palmele încep brusc să-mi strălucească, datorită Lumenului meu. Lumina e palidă la început, dar se intensifică treptat, transformându-se în două fascicule puternice.

— John.

O șoaptă răgușită mă cheamă.

Îmi rotesc cu iuțeală mâinile, încercând să văd unde sunt, dar strălucirea lor nu-mi dezvăluie decât întunericul pustiu. Îmi înclin palmele către pământ, pentru ca Lumenul să-mi lumineze drumul, și mă îndrept către voce. Șoapta răgușită se repetă, rostindu-mi numele iarăși și iarăși. Glasul pare tânăr și plin de spaimă. Pe urmă se aude altul, brutal și sacadat, lătrând ordine.

Vocile devin mai clare. Sunt Sam, prietenul meu pierdut, și Setrákus Ra, cel mai cumplit dintre dușmanii mei. Pot spune că mă aflu lângă baza mogadorienilor. Văd câmpul de forță albastru, care mi-a provocat atât de multă durere. Dintr-un anumit motiv, simt că acum n-o să-mi facă rău, și trec prin el fără

ezitare. Când o fac, nu aud țipetele mele, ci pe ale lui Sam. Vocea lui chinută îmi umple capul când intru în munte și străbat labirintul de tuneluri. Văd ruinele pârjolite în timpul ultimei lupte, când am aruncat mingile de lavă verde și rezervoarele de gaz din fundul muntelui, înălțând o mare de flăcări vâjâitoare. Trec prin cavernoasa sală principală și pe bordurile ei spiralate. Pășesc pe podul de piatră arcuit pe care l-am traversat nu cu mult timp în urmă, împreună cu Sam, sub mantia invizibilității. Merg mai departe, prin încăperi auxiliare și pe coridoare, fiind continuu silit să ascult urletele distorsionate ale prietenului meu.

Știu unde mă găsesc înainte de a ajunge acolo. Podeaua înclinată mereu sub același unghi mă aduce în încăperea spațioasă înconjurată de celulele închisorii.

Iată-i. Setrákus Ra stă în picioare, în mijlocul sălii. E uriaș și are o privire furioasă. Și uite-l și pe Sam. E într-o cușcă mică, sferică, suspendată lângă mogadorian. Propriul lui balon particular de tortură. Mâinile lui Sam sunt întinse deasupra

capului, iar picioarele depărtate, imobilizate cu lanțuri. Dintr-o serie de țevi picură lichid aburind pe diverse părți ale trupului. Sub cușcă sunt bălți de sânge uscat.

Mă opresc la trei metri de ei. Setrákus Ra îmi simte prezența și se întoarce, cu cele trei pandantive lorice luate de la copiii garzi pe care i-a ucis legănându-se pe pieptul masiv. Cicatricea din jurul gâtului pulsează de energie neagră.

— Ne-am lipsit unul altuia, mârâie el.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet. Ochii albaștri ai lui Sam se întorc în direcția mea, dar nu-mi dau seama dacă mă vede.

Din țevi picură iarăși lichid fierbinte, atingându-i lui Sam încheieturile mâinilor, pieptul, genunchii și labele picioarelor. Văzând cum e torturat, capăt în sfârșit glas.

— Eliberează-l! strig.

Ochii lui Setrákus Ra se aspresc. Pandantivele din jurul gâtului lui scânteiază și al meu le răspunde. Loralitul, nestemata albastră, e fierbinte pe pielea mea, apoi ia brusc foc și Moștenirea mea preia controlul. Las flăcările să mi se târască pe umeri.

— Îl eliberez, spune Setrákus Ra, dacă te-ntorci în munte, să te lupți cu mine.

Arunc o privire grăbită spre Sam și văd c-a pierdut bătălia cu durerea și a leșinat, cu bărbia sprijinindu-i-se-n piept.

Setrákus Ra arată către trupul lui slăbit:

— Trebuie să iei o hotărâre. Dacă nu vii, îl ucid pe el și apoi pe ceilalți. Dacă vii, îi las pe toți să trăiască.

Aud o voce rostindu-mi numele și spunându-mi că trebuie să mă pun în mișcare. Nouă. Mă salt în capul oaselor cu un icnet și ochii mi se deschid brusc. Sunt acoperit cu un strat subțire de transpirație. Mă holbez prin gaura zdrențuită din peretele de rigips și am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama unde sunt.

— Tipule! Trezește-te! zbiară Nouă din partea cealaltă a ușii. Avem o tonă de chestii de făcut!

Mă ridic în genunchi și mâinile îmi bâjbâie în jurul gâtului în căutarea pandantivului. Îl strâng cu toate puterile, încercând să-mi scot din minte țipetele lui Sam. Ușa dormitorului se deschide. Nouă stă în cadrul

ei, ștergându-și fața cu dosul mâinii.

— Serios, frate. Adună-te. Trebuie să plecăm de-aici.

3

Aerul e gros și greu când ieșim din aeroportul din New Delhi. Mergem pe lângă bordură, cu Cufărul Marinei sub brațul lui Crayton. Mașinile înaintează puțin câte puțin pe străzile aglomerate, cu claxoanele urlând. Suntem cu toții în alertă, căutând orice ar putea sugera un pericol, chiar și cel mai firav indiciu că am fost urmăriți. Ajungem la o intersecție și suntem înghesuiți din toate părțile. Femeile își fac loc împingându-se, cu coșuri înalte în echilibru pe creștet; bărbați cu găleți de apă atârinate de umerii întunecați țipă la noi să ne dăm la o parte din drum. Mirosurile, zgomotele, apropierea fizică de oamenii ocupați din jur ne-ar putea copleși. Rămânem vigilenți.

De cealaltă parte a străzii, o piață în plină agitație pare să se întindă pe kilometri

întregi. Ne înconjoară copii cu tot felul de flecuștețe de vânzare, și le refuzăm politicoși sculpturile în lemn și bijuteriile din fildeș. Sunt uimită de întregul haos organizat și fericită să văd viața desfășurându-se după ceea ce pare o rutină, fericită pentru acest moment petrecut departe de războiul nostru.

— Unde mergem? întrebă Marina, înălțându-și vocea ca să acopere zgomotul.

Crayton trece în revistă mulțimea care traversează strada.

— Acum, când suntem departe de aeroporturi și de camerele de supraveghere, cred că putem găsi un...

Un taxi se oprește patinând în fața noastră, cu un nor de praf înălțându-i-se din cauciucuri și șoferul deschide ușa pasagerului.

— Taxi, încheie Crayton.

— Vă rog. Unde să vă duc? întrebă bărbatul.

E tânăr și pare nervos, de parcă ar fi în prima zi de serviciu. Marina fie se acordează cu dispoziția lui, fie își dorește cu disperare

să scape de mulțime, fiindcă sare direct pe bancheta din spate a mașinii și se trage repede de-a lungul ei.

Crayton îi dă șoferului o adresă și se apleacă, așezându-se pe locul din față. Eu și Ella ne îngrămădim în spate, lângă Marina.

Individul dă din cap și-și trânteste imediat piciorul pe pedala de accelerație, aruncându-ne pe toți înapoi, pe spătarul de plastic crăpat al banchetei. New Delhi devine o pată de culori strălucitoare și o succesiune grăbită de sunete. Trecem în goană printre mașini și ricșe, capre și vaci. Luăm virajele cu atâta viteză încât sunt surprinsă că nu ne ridicăm pe două roți. Ratăm la mustață ciopârțirea pietonilor de atât de multe ori încât le pierd șirul. Pe urmă decid că e probabil mai bine să nu mă uit cu prea multă atenție. Suntem aruncate într-o parte și într-alta, una peste alta. Singurul mod în care ne putem împiedica să cădem pe podeaua murdară a mașinii e să ne ținem reciproc și de orice altceva.

Taxiul sare la un moment dat peste o bordură, repezindu-se în josul unui trotuar

îngust, ca să evite traficul blocat. E nebunie curată și recunosc că îi ador fiecare secundă. Anii în care am fugit, m-am ascuns și m-am luptat mi-au creat o puternică dependență de adrenalină. Marina își înțepenește mâinile pe tetiera din fața ei, refuzând să se uite pe geam, în timp ce Ella se apleacă peste ea, asimilând totul.

Fără niciun avertisment, șoferul intră brusc pe o stradă care trece prin spatele unui șir lung de depozite. Drumul e flancat de zeci de bărbați înarmați cu pistoale-mitralieră AK-47. Șoferul nostru îi salută dând din cap în timp de zburăm pe lângă ei. Crayton îmi aruncă o privire peste umăr. La vederea feței lui îngrijorate, mi se mărește nodul din stomac. Strada devine brusc și bătător la ochi pustie.

— Unde ne duci? întrebă poruncitor Crayton, adresându-i-se șoferului. Trebuie să mergem spre sud și ai luat-o spre nord.

Capul Marinei zvâcnește în sus și ea și Ella mă privesc întrebătoare.

Mașina se oprește pe neașteptate, în scrâșnet de frâne, iar șoferul deschide ușa,

rostogolindu-se afară. O duzină de furgonete și de camionete cu partea din spate închisă ne înconjoară. Toate au pe uși o mâzgăleală făcută cu vopsea roșie, dar nu-mi pot da prea bine seama ce reprezintă. Din furgonete sar bărbați în haine de stradă, cu pistoale-mitralieră în poziție de tragere.

Acum adrenalina începe cu adevărat să se reverse. Dă întotdeauna buzna înaintea unei lupte. Mă uit la Marina și-i văd privirea îngrozită, dar știu c-o să-mi urmeze exemplul. Îmi păstrez calmul.

— E toată lumea pregătită? Marina? Ella?
Ele dau din cap.

Crayton ridică o mână.

— Așteptați! Uită-te la camionete, Șase! La portierele lor!

— Ce? întrebă Ella. Ce e pe portiere?

Bărbații se apropie, strigătele lor devin tot mai insistente. Sunt prea concentrată asupra pericolului iminent ca să mă gândesc la spusele lui Crayton. Când oameni înarmați mă amenință pe mine sau pe cei pe care-i iubesc, mă asigur c-o vor regreta.

Marina se uită pe geam.

— Șase, uite! Oare cifrele alea sunt...?

Când portiera de lângă Marina e deschisă dintr-o smucitură, văd în sfârșit la ce se holbează ei. Toate mâzgălele roșii de pe ușile camionetelor sunt opturi.

— Afară! țipă bărbatul.

— Dați-i ascultare, ne recomandă Crayton cu voce joasă, calmă. Pe moment, o să facem ce ne cer.

Ieșim cu atenție din mașină, cu mâinile sus, fascinați cu toții de cifrele roșii vopsite pe ușile camionetelor. Probabil că ne mișcăm prea încet, fiindcă unul dintre bărbați se apleacă și o împinge nerăbdător pe Ella înainte. Ea își pierde echilibrul și cade. Nu mă pot abține. Puțin îmi pasă dacă indivizii sunt sau nu de partea Numărului Opt, nu se face să trântești o fată de doisprezece ani la pământ. Îl salt pe bărbat în aer cu puterea minții și-l arunc pe acoperișul unui depozit de vizavi. Ceilalți intră în panică, îndreptându-și brusc armele în toate părțile și țipând unii la alții.

Crayton mă prinde de braț.

— Să aflăm ce caută aici și dacă știi unde

e Numărul Opt. Dacă va fi nevoie, îi atacăm pe urmă cu toată forța.

Încă furioasă, îi îndepărtez mâna, dar dau din cap. Are dreptate - nu știm ce vor de la noi. Mai bine să aflăm înainte de a nu mai putea să ne dea explicații.

Un bărbos înalt, cu beretă roșie, coboară dintr-o camionetă cu partea din spate închisă și se apropie încet de noi. Zâmbește sigur de sine, dar are privirea îngrijorată. Din tocul agățat de umăr îi iese un pistol mic.

— Bună ziua și bine ați venit, ne spune, într-o engleză cu accent puternic. Sunt Grahish Sharma, comandantul grupului rebel Vishnu Naționalist Opt. Intențiile noastre sunt pașnice.

— Atunci la ce folosesc armele? întrebă Crayton.

— Au fost necesare ca să vă convingem să ne însoțiți. Știm cine sunteți și nu ne-am angaja niciodată într-o luptă împotriva voastră. Știm că am pierde. Vishnu ne-a spus că sunteți tot atât de puternici ca el.

— Cum ne-ați găsit? întrebă Crayton. Și

cine e Vishnu?

— Vishnu e esența care îmbibă toate făpturile, stăpânul trecutului, al prezentului și al viitorului, Zeul Suprem, Ocrotitorul Universului. El ne-a spus că veți fi patru, trei fete și un bărbat. Mi-a cerut să vă transmit un mesaj.

— Ce mesaj? spun eu.

Comandantul Sharma își drege glasul și zâmbește.

— Iată-l: „Eu sunt Numărul Opt. Bine ați venit în India. Vă rog, veniți să mă vedeți cât mai curând cu putință.“

4

Cerul e cenușiu, apăsător. Pădurea e întunecoasă și rece. Aproape toate frunzele au căzut din copaci și zac moarte pe pământ. Nouă merge înaintea mea, inspectând locurile în căutarea vânatului.

— Știi, iepurele a fost mai gustos decât aș fi crezut. Scoate din buzunar o bucată scurtă dintr-un lujer și-și leagă părul ciufulit la spate, într-o coadă de cal. Diseară mai fac

unul, dacă te interesează.

— Cred c-o să mă gândesc la altceva.

Pare surprins de excesul meu de sensibilitate.

— Te sperie vânatul proaspăt ucis? Trebuie să mănânci dacă vrei să-ți recapeți puterile. Nu știu de ce, dar pietrele tale vindecătoare n-au cine știe ce efect când e vorba să-ți aline durerea. Și, știi, boala asta a ta e o adevărată belea. Pierdem timpul, tipule. Trebuie să te înzdrăvenim și să plecăm de aici.

Îmi dau seama cât de slăbit îmi e trupul după oboseala care mă cuprinde pe măsură ce mergem. N-am ajuns decât la două sute de metri de casa noastră dărăpănată și sunt deja extenuat. Îmi doresc atât de mult să fiu iarăși acolo, dormind. Dar știu că n-o să mă simt din nou normal dacă nu mă dau jos din pat și nu mă mișc.

— Hei, Nouă, hai să-ți povestesc ce-am visat, spun.

El strâmbă din nas.

— Un vis? Nu, mulțumesc, omule. Ei, dacă nu cumva e despre fete. În cazul ăsta poți

să mi-l povestești pe tot, cu lux de amănunte.

— L-am văzut pe Setrákus Ra. Am vorbit cu el.

Nouă se oprește, apoi se pune iarăși în mișcare.

— Mi-a propus un târg.

— Oh, da? Ce soi de târg?

— Dacă mă-ntorc și mă lupt cu el, o să-lase pe toți ceilalți să trăiască, inclusiv pe Sam.

Nouă pufnește.

— Asta-i o prostie. Mogadorienii nu fac târguri. Sau cel puțin nu le fac cu intenția de a le respecta. Și n-au nicio milă.

— Și de ce n-aș pretinde că-i accept oferta? Așa mă gândesc. Oricum trebuie să mă duc înapoi, în peșteră, să-l scot de-acolo pe Sam.

Nouă se întoarce spre mine, cu fața o mască a dezinteresului.

— Nu-mi place să-ți spulber iluziile, tipule, dar Sam e probabil mort. Mogilor nu le pasă de noi și nu le pasă de oameni. Cred că ai visat urât și-mi pare rău că te-ai speriat și-ai

simțit nevoia să mă plictisești cu asta. Dar, chiar dacă ai intrat în legătură cu Setrákus Ra, genul ăsta de ofertă e evident o capcană și-o să mori căzând în ea. De fapt, o să mori dacă te-apropii la mai puțin de cincisprezece kilometri de locul ăla. Ți-o garantez.

Se răsucește pe călcâie și se îndepărtează.

— Sam nu e mort! spun, cu furia crescând în mine, dându-mi o forță pe care n-am mai simțit-o de zile întregi. Și visul a fost real. Setrákus Ra îl tortura! L-am văzut pielea sfârâind din cauza lichidului fierbinte care picura pe ea! N-am de gând să stau aici și să las asta să se-ntâmpale în continuare.

Râde din nou, dar de data asta fără batjocură. Nu tocmai liniștitor, dar sigur cu mai multă blândețe.

— Ascultă, Patru. Ești atât de slăbit încât nu poți nici măcar s-ajungi până acolo, și cu atât mai puțin să te lupți cu cea mai puternică ființă din galaxie. Tipule, știu că pare o cruzime, dar Sam e om. N-ai cum să-l salvezi, așa că nu-ți mai irosi timpul și energia. Nu se poate spune că le-ai avea în

stocuri nelimitate.

Lumenul din palmele mele se aprinde. Acum îl controlez, e un progres categoric. Sper că strălucirea indică o diminuare a efectelor câmpului de forță albastru.

— Uite ce e. Sam e prietenul meu, Nouă. Trebuie să-nțelegi asta și să-ți păstrezi părerea despre energia mea pentru tine, OK?

— Nu, uită-te tu ce e, spune el. Vorbește cu voce plată. Nu suntem în recreație. Suntem în război, tipule; în război. Și nu te poți purta așa din cauza sentimentelor tale pentru Sam, punându-i pe toți ceilalți în pericol. N-o să te las să ne abandonezi, ca să-l înfrunți pe Setrákus Ra, pur și simplu de dragul lui Sam. O s-așteptăm să te simți mai bine, indiferent când naiba o să se-ntâmple asta, apoi o să ne-ntâlnim cu ceilalți și-o să ne antrenăm până când o să fim pregătiți. Dacă nu-ți place, va trebui să te bați cu mine ca să pleci de-aici. Și sunt atât de pregătit de luptă încât, serios, dă-i drumul. O să-mi prindă bine exercițiul.

Își ridică mâna și o-ndreaptă către ceva

dintre copaci. O clipă mai târziu, aud un schelălăit scurt.

— L-am nimerit.

Nouă zâmbește, evident mândru de calitățile lui telekinezice de vânător. Îl urmez, refuzând să mă dau bătut.

— Nu există nimeni pentru care ai fi gata să mori? Pentru care ți-ai risca viața ca să-l ajuți?

— Îmi risc viața ca s-ajut Lorienul, spune el, țintuindu-mă cu o privire care mă face să-l ascult. Aș muri pentru planeta noastră sau pentru orice loric. Iar dacă o să mor, și acest „dacă“ e unul mare de tot, am de gând s-o sfârșesc cu două capete de mogi zdrobite în mâini și cu un al treilea sub picior. Nu aștept cu nerăbdare să-ți văd simbolul ars pe piciorul meu, așa că maturizează-te, nu mai fi atât de naiv și gândește-te mai mult la tine însuși.

Cuvintele lui sunt o lovitură puternică. Știu că Henri ar fi de acord cu el, dar n-o să-i întorc din nou spatele lui Sam. Nu știu dacă e din cauza aroganței lui Nouă, a urgenței sugerate de viziunea mea abia încheiată sau

doar a aerului rece și a plimbării, dar mintea pare să-mi fie limpede și puternică pentru prima oară după mai multe zile.

— Sam mi-a salvat viața nu numai o dată, iar tatăl lui ne-a întâmpinat nava când am aterizat pe Pământ. E posibil ca tatăl lui chiar să fi murit pentru noi, pentru Lorien. Ești dator față de ei amândoi să te-ntorci cu mine în peșteră. Azi.

— Nicio șansă.

Fac un pas către el, dar Nouă nu ezită. Mă înșfacă și mă aruncă, izbindu-mă de un copac. Mă ridic în picioare și sunt pe punctul să-mi iau avânt ca să sar la el când aud crengi trosnind în spatele nostru. Nouă se întoarce în direcția zgomotului. Eu mă lipesc de copac, luminându-mi ușor palmele, gata să orbesc pe oricine. Sper că n-am supraestimat măsura în care mi-am recăpătat într-adevăr puterile.

Nouă se uită la mine, șoptind:

— Scuze pentru povestea cu tine și copacul. Hai să vedem cine e pe urmele noastre și să-l ucidem înainte de a ne ucide el.

Dau din cap și înaintăm. Zgomotul vine dintr-un pâlț de pini cu ace dese, care oferă o acoperire excelentă. Dacă ar fi după mine, am aștepta să vedem cu cine sau cu ce avem de-a face, dar nu e stilul lui Nouă. Se apropie de copaci cu un mic zâmbet straniu, gata să distrugă orice s-ar ivi. Pinii foșnesc din nou și una dintre crengile de jos se mișcă. Dar ceea ce vedem nu e un tun mogadorian sau o sabie lucitoare. Apare, în schimb, nasul mic și negru al unui copoi cu picioare scurte, maro cu alb.

— Bernie Kosar, răsuflu eu ușurat. Sunt încântat să te văd, amice.

Aleargă spre mine cu pași mărunți și mă aplec să-l mângâi pe cap. E singura faptură care m-a însoțit de la început. Îmi spune că e încântat să mă vadă din nou pe picioare.

— I-a luat destul de mult, nu-i așa? zice Nouă.

Am uitat că și el a primit Moștenirea care-i permite să comunice cu animalele. Știu că e o dovadă de imaturitate, dar mă deranjează faptul că-mpărțim această putere. Nouă e deja cel mai înalt și cel mai puternic garde

pe care l-am văzut vreodată, are abilitatea de a le transfera oamenilor puterile sale, o Moștenire care-i permite să sfideze gravitația, superviteză și superauz, telekinezie și orice altceva despre care nu mi-a spus. Lumenul meu mă deosebește de ceilalți, dar e practic nefolositor dacă nu găsesc o sursă de foc cu care să-l combin. Așteptam cu nerăbdare să-mi perfecționez abilitatea de a vorbi cu animalele, dar acum sunt sigur că Nouă o să-i găsească o întrebuintă mai bună înaintea mea.

Bernie Kosar trebuie să-mi fi văzut dezamăgirea de pe chip, fiindcă mă-ntreabă dacă vreau să fac o plimbare cu el. Singur.

Nouă îl aude și spune:

— Duceți-vă. Oricum, ești singurul lucru despre care vorbește BK. Când n-a patrat de-a lungul perimetrului, a stat în dormitor, purtându-ți de grijă.

Continui să-l mângâi pe cap.

— Așa ai făcut, da?

Bernie Kosar îmi linge mâna.

— Al doilea pe lista celor mai buni prieteni ai mei. Și pentru tine aș muri, BK.

Nouă mormăie dezaprobator fiindcă-mi etalez emoția. Știu că în acest imens război intergalactic trebuie să ne susținem unii pe alții, dar uneori îmi doresc să fi fost doar eu și BK. Și Sam. Și Sarah. Și Șase. Și Henri. Adevărul e că aș prefera pe oricine altcineva în afară de Nouă.

— Mă duc să văd ce-am ucis acolo, să mă asigur că avem mâncare diseară, spune el, îndepărtându-se. Voi faceți-vă plimbarea specială. Când te-ntorci, trebuie să vorbim despre găsirea celorlalți garzi. Acum, când ești din nou în funcțiune.

— Și cum o să-i găsim? Adresa punctului de întâlnire pe care mi-a dat-o Șase era în buzunarul lui Sam. Din câte știm noi, o au mogii și-așteaptă s-apară Șase. Ceea ce pare un motiv în plus ca să-l găsim pe Sam, dacă te interesează părerea mea, spun, subliniindu-mi punctul de vedere.

Bernie Kosar e de acord. Pare tot atât de dornic ca mine să-l găsească pe Sam.

— O să vorbim despre asta la cină. Mă gândesc la un oposum sau poate la un bizam, zice el, deja intrând în pădure ca să-

și găsească prada.

Bernie Kosar îmi spune să-l urmez și mă conduce printre copaci, apoi în josul unui deal acoperit cu iarbă înaltă. Terenul devine plan doar pentru vreo doi metri, înainte de a se înălța iarăși. Ne mișcăm repede și asta mi dă o senzație uimitoare, acum, când mi-am recăpătat puterea. Exact în față, doi copaci uriași se sprijină unul de altul. Mă concentrez și îi despart cu forța minții. Imediat ce apare un spațiu între ei, BK sare prin deschidere și eu fug pe urmele lui, aducându-mi aminte cum alergam împreună spre școală în zori, pe vremea când eram în Paradise. Viața era mult mai ușoară atunci, când îmi petreceam zilele antrenându-mă cu Henri și mă întâlneam în timpul liber cu Sarah. Era excitant să aflu de ce sunt capabil și cum mă puteau ajuta puterile mele să fac ce trebuia făcut. Chiar și atunci când mă simțeam frustrat sau speriat, erau atât de multe posibilități și puteam să mă concentrez, gândindu-mă la asta. N-aveam nici cea mai mică idee cât de bine era.

Când ajungem pe un mic pisc, am spatele

lipicios de transpirație. Mă simt mai bine, dar încă nu mi-am revenit în totalitate. Priveliștea e spectaculoasă, o imagine panoramică a munților Apalași acoperiți de brazi, scăldați în lumina după-amiezii târzii. Văd pe o distanță de kilometri întregi.

— Trebuie să spun că e minunat, amice. Asta voiai să-mi arăți? întreb.

Departe, jos, în stânga, zice el. O vezi?

Cercetez peisajul.

— În valea aia adâncă?

Dincolo de ea, îmi răspunde el. Vezi strălucirea?

Mijindu-mi ochii, mă uit peste vale. Văd un pâlț de copaci groși și linia estompată a albiei stâncoase a unui râu. Apoi o zăresc.

Printre trunchiurile aflate departe, în stânga, se vede o linie subțire de lumină albastră. E câmpul de forță de la baza cartierului general al morților.

Nu se poate afla la mai mult de trei kilometri. Bernie Kosar spune că ne putem întoarce chiar acum, dacă vreau. De data asta o să vină înăuntru, cu mine, fiindcă eu și Sam am dezactivat sistemul care trimitea

în munte un gaz letal pentru animale.

La vederea luminii albastre simt un fior coborându-mi în josul trupului. Sam e acolo, înăuntru. Ca și Setrákus Ra.

— Și Nouă?

Bernie Kosar mă înconjoară de două ori înainte de a se așeza la picioarele mele.

Depinde de tine, spune el. Nouă e puternic și rapid, dar e și imprevizibil.

— Pe el l-ai adus aici, sus? întreb. Știe cât de aproape suntem?

Bernie Kosar își lasă capul pe-o parte, ca și cum ar spune da. Nu pot să cred c-a știut și nu mi-a spus. Ajunge. Am terminat-o cu Nouă.

— Mă-ntorc în casă. Îi ofer lui Nouă ocazia să decidă dacă ne însoțește, dar, indiferent ce-ar spune, a sosit momentul să-l înfrunt pe Setrákus.

5

Ne hurducăm pe un drum plin de gropi, într-o camionetă militară. Suntem la periferia orașului, și mă uit în jur. Văd un

lanț muntos masiv conturându-se în depărtare, dar asta nu-mi spune mare lucru. Înaintea și în urma noastră sunt vehicule pline de soldați. Am Cufărul la picioare și Șase e așezată lângă mine. Asta mă face să respir ceva mai liniștită. După lupta din Spania, mă simt cât de cât în siguranță numai când e ea pe-aproape.

N-aș fi crezut c-o să simt vreodată lipsa călugărițelor din Santa Teresa, dar în clipa asta aș da orice ca să mă aflu din nou la mănăstire. Ani la rândul nu m-am gândit la altceva decât la o eludare a regulilor și pedepselor lor, dar acum, când am evadat, tot ce-mi doresc e ceva familiar, chiar dacă are forma disciplinei religioase. Adelina, câpanul meu, e moartă, ucisă de mogadorieni. Cel mai bun și singurul meu prieten, Héctor Ricardo, e mort și el. Orașul și mănăstirea au dispărut deopotrivă, rase de pe fața pământului de mogi. Morțile atârnă, grele, asupra mea, Adelina și Héctor au murit ca să mă apere. Dumnezeuule, sper că nu sunt un blestem. Urăsc ideea că lipsa mea de experiență și de antrenament poate

face rău și altcuiva. Nu vreau să pun în pericol această misiune în India prin simpla mea prezență.

Într-un târziu, comandantul Sharma se răsuțește și ne spune cum stau lucrurile.

— Drumul va dura câteva ore. Vă rog, instalați-vă confortabil. Serviți-vă cu apă din răcitorul din spatele vostru. Nu atrageți atenția asupra voastră; nu interacționați cu nimeni, nici măcar zâmbind sau dând din cap. Suntem căutați.

Crayton aprobă cu o înclinare a capului.

— Ce părerea ai de toate astea? îl întrebă Șase. Crezi că el e într-adevăr acolo, sus?

— Da. Are sens.

— De ce? întreb eu.

— Muntele e ascunzătoarea ideală pentru un membru din Garde. Oamenii se tem de ani buni să se apropie de ghețarii din nordul Chinei. Poveștile despre aparițiile extraterestre sunt suficiente ca să-i sperie pe localnici, iar armata chineză n-a reușit să facă investigații în baza rapoartelor, fiindcă în vale a apărut un lac misterios, care le blochează accesul. Nu se știe ce e adevărat

și ce e zvon, dar, oricum ar fi, locul e excelent pentru cineva care vrea să se-ascundă.

— Crezi că acolo, sus, mai sunt și alți extraterestri, în afară de Numărul Opt? spune Ella. De exemplu, mogadorieni?

Tocmai mi-am pus aceeași întrebare.

— Nu știu cine se mai află acolo sus, în caz că mai e și altcineva, dar o să aflăm destul de curând, răspunde Crayton. Își șterge transpirația de pe frunte și îmi atinge Cufărul cu vârful degetului. Între timp, ar trebui să-ncepem să-nvățăm cum să folosim ceea ce se află aici, ca să ne-ajute să ne pregătim, dacă Marina e atât de bună încât să ne-arate.

— Sigur că da, spun, cu voce scăzută, coborându-mi privirea către Cufăr.

N-am nimic împotriva dezvăluirii Bunurilor mele Succesorale, dar mă simt jenată fiindcă am înțeles într-o atât de mică măsură ce anume dețin. Ar fi trebuit să-mi împart Cufărul cu Adelina. Ea avusese misiunea să-mi explice cum să folosesc totul, cum mi-ar fi putut salva viața. Dar

asta nu s-a-ntâmplat niciodată. După o clipă, adaug:

— Însă nu știu nimic din ceea ce face.

Crayton se apleacă în față și-mi atinge mâna. Îi întâlnesc ochii serioși, încurajatori.

— Nu e nicio problemă. O să-ți arăt tot ce pot, îmi spune. Acum nu mai sunt doar câpanul Ellei, sunt al vostru, al tuturor. Atât cât trăiesc, Marina, poți conta pe mine.

Dau din cap și-mi pun palma pe lacăt. Acum, când Adelina e moartă, îmi pot deschide Cufărul singură, și e o putere de care mă bucur și care mă îndurerează în același timp. Șase mă privește și știu că înțelege foarte bine tot ce simt, fiindcă și ea și-a pierdut câpanul. Lacătul de metal rece îmi tremură în palmă. Cade cu un pocnet pe podeaua camionetei. Drumul de țară pe care mergem e plin de gropi și de grohotiș, și sunt împinsă mereu într-o parte și-ntr-alta, așa că mi-e greu să-mi mențin mâna fermă când o întind, strecurând-o în Cufăr. Am mare grijă să nu ating cristalul roșu din colț care mi-a dat atâta bătaie de cap în clopotnița orfelinatlui, făcându-mă să mă

tem că era o grenadă lorică sau ceva mai rău. Scot o pereche de ochelari întunecați.

— Știi pentru ce sunt ăștia? îl întreb pe Crayton.

El îi studiază o clipă, dar mi-i dă înapoi, clătinând din cap.

— Nu știu sigur, dar s-ar putea să-ți dea puterea de a vedea prin lucruri, ca razele X. Sau ar putea fi detectori termali, buni pentru vederea pe timp de noapte. Știi, există un singur mod de a afla.

Mi-i pun pe nas și mă uit afară, dincolo de geam. În afară de faptul că atenuază strălucirea soarelui, nu se întâmplă nimic altceva. Îmi privesc mâinile, dar sunt tot atât de solide ca mai înainte, apoi studiez fața lui Crayton, dar nu văd nicio pată fierbinte.

— Ei? întrebă Șase. Ce fac?

— Nu știu, îi răspund, cercetând din nou peisajul arid. Poate sunt pur și simplu ochelari de soare.

— Mă îndoiesc, spune Crayton. Ca toate celelalte lucruri de aici, au o întrebuințare pe care-o vei descoperi.

— Pot să-i văd și eu? întrebă Ella.

I-i întind.

Ea și-i așază pe nas, apoi se răsucește să se uite pe geamul din spate.

Mă întorc din nou către Cufăr.

— Așteptați - totul pare cumva ușor diferit, dar nu-mi dau seama în ce fel. E aproape ca și cum aș vedea lucrurile cu o mică întârziere... sau poate accelerându-se... nu mă pot decide. Ella icnește brusc, apoi țipă: Răchetă! Răchetă!

Mă uit în direcția în care privește, dar nu văd nimic altceva decât cerul de un albastru limpede.

— Unde? strigă Crayton.

Ella arată în sus, către cer.

— Ieșiți din camionetă! Trebuie să coborâm imediat!

— Nu e nimic acolo. Șase scrutează orizontul cu ochii mijiți. Ella, cred că ochelarii ăștia îți fac probleme, fiindcă eu nu văd nimic.

Ella n-o ascultă. Se cațără peste mine cu ochelarii încă pe nas și deschide ușa. Acostamentul drumului e plin de pietre

ascuțite și de tufișuri uscate.

— Săriți! Acum!

În cele din urmă o auzim, un șuier estompat în aer, și o mică pată neagră apare brusc, exact în locul spre care a arătat Ella.

— Ieșiți! strigă Crayton.

Îmi înșfac Cufărul deschis și sar. Picioarele ating suprafața dură a drumului nepavat și se rotesc sub mine, lumea devine instantaneu un vârtej de nuanțe de maro și de albastru și de dureri ascuțite. Cauciucul din spate al camionetei noastre îmi zdrelește brațul și reușesc cu greu să-mi schimb direcția la timp ca să mă rostogolesc din calea următoarei camionete în viteză. Capul mi se izbește de o piatră ascuțită și mai fac un ultim salt, aterizând pe Cufăr. Impactul îmi golește plămâni de aer și conținutul Cufărului se împrăștie în țărână. Le aud pe Ella și pe Șase tușind undeva, în apropiere, dar nu le pot vedea prin norul de praf care ne înconjoară. O secundă mai târziu, racheta se zdrobește de pământ, exact în spatele camionetei din care ne-am

aruncat. Explozia e asurzitoare și, cu comandantul Sharma încă înăuntru, mașina face un salt înainte, aterizând pe propriul plafon, într-un nor de fum. Jeepul înclinat pe o parte din spatele ei nu reușește să vireze. Se izbește de marginea gropii făcute de rachetă și plonjează drept în adâncul ei înspăimântător. Alte două rachete lovesc convoiul. Aerul e atât de îngroșat de praf încât nu putem vedea elicopterele de deasupra capetelor noastre, dar le auzim.

Pipăi orbește zona din jurul meu, încercând să adun tot ce mi s-a revărsat din Cufăr. Știu că iau probabil pietre și crenguțe, în număr egal cu obiectele care reprezintă Bunurile mele Succesorale, dar le pot sorta mai târziu.

Tocmai am înșfăcat cristalul roșu, când aud o rafală de focuri de armă sfâșiind aerul.

— Șase! Sunteți OK? strig.

Apoi se aude țipătul Ellei.

6

Înnebunit, deschid ușile dulapurilor

smucindu-le, mă uit pe sub puținele obiecte de mobilier din casă, când aud pe cineva care intră cu zgomot. Presupun că e Nouă, fiindcă Bernie nu mârâie.

— Nouă! țip. Unde mi-ai ascuns Cufărul?

— Uită-te sub chiuveta din bucătărie, îmi strigă el, drept răspuns.

Mă duc în bucătărie. Linoleumul răsucit de pe podea seamănă cu o tablă de șah veche, peste care cineva a vărsat cafea. Mânerile dulapului de sub chiuvetă sunt slăbite și când trag de ele aud un pocnet.

— Așteaptă, Patru! zbiară Nouă din camera alăturată. Am făcut o...

Ușile dulapului se deschid explodând și eu zbor prin aer cu spatele înainte.

— Capcană! încheie Nouă.

O duzină de bețe ascuțite sunt lansate exact în direcția mea. Sunt la numai câțiva centimetri distanță când instinctul meu acționează brusc și reușesc să le deviez prin telekinezie. Bețele ricoșează în stânga și în dreapta, înfigându-se în pereți.

Nouă stă râzând în cadrul ușii.

— Îmi pare atât de rău, tipule. Am uitat cu

desăvârșire să-ți spun că am montat chestia asta.

Sar furios în picioare. Bernie Kosar intră derapând și mârâie la Nouă. Îl dojenește pentru prostia lui. Mă concentrez asupra smulgerii bețelor din pereți. Îmi doresc să zboare, să se îndrepte către Nouă.

— Nu lași impresia că ți-ar părea rău.

Mă gândesc cât se poate de serios să lansez micile săgeți către el, dar Nouă folosește telekinezia și le rupe în două, în patru și apoi în opt, toate căzând apoi pe podea.

— Hei, am uitat într-adevăr, spune el, ridicând din umeri. Face stânga-mprejur și se îndreaptă spre camera de alături. Oricum, ia-ți Cufărul și vino aici. Trebuie să s-o ștergem, așa că adună-ți lucrurile.

Lumenul meu împrăștie întunericul din dulapul mucegăit și îmi strecur cu grijă capul sub chiuvetă. La început nu văd nimic și mă gândesc că Nouă vrea să mă sâcâie. Sunt gata să mă duc în camera de zi și să-i cer să-mi înapoieze Cufărul, când observ ceva. Partea din stânga a dulapului e mai

adâncă decât dreapta. Pipăi și îndepărtez peretele fals, din placaj. Am tras lozul cel mare. Cufărul e acolo. Îl înșfac și ies din bucătărie.

În camera de zi, Nouă caută în propriul său Cufăr, cel recuperat din peștera mogilor.

— Sunt încântat să te văd, bătrâne prieten, spune, scoțând un baston scurt, argintiu.

Pe urmă apucă un obiect galben, rotund, plin de umflături mărunte. Seamănă cu un fruct bizar, și aproape că mă aștept să-l stoarcă, să facă suc. Și-l așază în palmă și, înainte de a apuca să-l întreb ce e, el îl trânteste de podea și se grăbește să se retragă lângă perete. După ce lovește covorul, obiectul sare în sus și-și schimbă culoarea din galben în negru, mărimdu-se până la dimensiunile unui grepfrut. Când ajunge la înălțimea umerilor, micile umflături explodează, transformându-se în țepi ascuțiți ca briciul. Mă ghemuiesc și mă rostogolesc către Bernie Kosar ca să nu fiu străpuns.

— Ce naiba? strig. Puteai să mă previi! E a

doua oară când erai gata să mă omori, în mai puțin de cinci minute!

Nouă nici măcar nu tresare când țepii se retrag cu violență în glob, chiar înainte de a i se reîntoarce în palmă.

— Hei, hei, hei, vrei, te rog, să te relaxezi? spune el. Își ridică globul aproape de ochi, făcându-mă să-mi țin răsuflarea. Știam că n-o să te atingă nimic. Îl pot controla cu mintea. Ei, îl controlez parțial. De obicei.

— Parțial? Îți bați joc de mine? Acum n-am văzut cine știe ce control. A trebuit să mă feresc din calea lui.

Nouă își îndepărtează globul de ochi, părând ușor rușinat. Însă nu suficient.

— În momentul de față nu-i pot controla decât culoarea.

— Atâta tot?

Nu-mi vine să cred. El ridică din umeri.

BK îi spune să nu se mai țină de prostii.

— Hei, pur și simplu verific ca să fiu sigur că-mi aduc aminte cum funcționează totul. Sau cel puțin toate obiectele pe care am idee cum să le întrebuițez, se justifică Nouă, lăsând globul să cadă înapoi, în Cufăr.

Fiindcă nu se știe niciodată.

Scoate șiragul de pietre verzi pe care l-a folosit în peștera mogilor și-l aruncă în aer. Șiragul planează sub forma unui cerc perfect și absoarbe sfărâăturile de pe jos ca o gaură neagră. Se rotește, îndreptându-se spre o fereastră din spate, și strălucește, alb, iar când pocnește Nouă din degete, resturile țâșnesc din cerc, spărgând tot ce-a mai rămas din geam.

— Țsta e verificat, râde el.

Îmi deschid propriul Cufăr. Nouă crede că în Cuferele noastre se află ceva care ne poate ajuta să-i găsim pe ceilalți. Primul lucru pe care-l văd e cutia albastră de cafea cu cenușa lui Henri. Sunt transportat instantaneu înapoi, în pădurea din Paradise, merg alături de Sarah prin zăpada care se topește, ca s-ajungem la trupul neînsuflețit al lui Henri. l-am promis c-o să-l duc înapoi, pe Lorien, și încă mai am de gând s-o fac.

Pun cu grijă cutia pe podea, lângă Cufăr, și apuc pumnalul cu lamă de diamant, lăsându-i mânerul să se extindă și să mi se înfășoare în jurul pumnului. Îl răsucesc, cu

ochii ațintiți asupra tăișului. Îl las jos și continui să selectez obiectele. Nu insist asupra celor despre care nu știu nimic – talismanul în formă de stea, teancul de foi fragile legate cu o sfoară, brățara ovală, de un roșu strălucitor – și mă feresc de cristalul înfășurat în două șervete și îndesat într-o pungă de plastic. Ultima oară când l-am atins, mi-a zvâcnit stomacul și acidul mi s-a urcat în gât.

Împing într-o parte mica piatră galbenă xitharis, cea care transferă Moștenirile, și ridic un cristal lunguieț, plin de amintiri. Are suprafața cerată și interiorul cețos, și e primul obiect din Cufăr pe care mi l-a arătat Henri. Când se învârtejea ceața, însemna că mi se perfecționa prima Moștenire. Cristalul a fost începutul.

Pe urmă văd ochelarii tatălui lui Sam și tableta electronică albă pe care-am găsit-o eu și Șase în biroul lui Malcolm Goode din puț. E suficient ca să m-aducă la realitate.

Mă uit la Nouă.

— Poate că în Cufărul tău e ceva care ne poate trece prin câmpul de forță albastru.

Cred că efectul lui slăbește oricum. Am putea avea o șansă s-ajungem la Sam în noaptea asta.

— Ar fi frumos să ne-ajute ceva din Cufăr s-o facem, asta e sigur, spune, pe obiceiul lui ton indiferent, cu privirea concentrată asupra pietricicii violete pe care-o ține în echilibru pe dosul palmei.

Pietricica dispare.

— Ce-i asta? întreb.

Își răsucește mâna, și pietricica îi apare în palmă.

— N-am idee, dar ar putea fi un început criminal pentru o conversație cu o doamnă, nu crezi?

Clatin din cap și îmi pun brățara roșie din Cufăr, împingându-mi-o pe braț. Sper c-o să mă propulseze în aer sau o să declanșeze un inel de lasere, dar nu face nimic altceva decât să-mi atârne de încheietură. Îmi flutur brațul pe deasupra capului, cerându-i să funcționeze, să-și dezvăluie puterile. Nu se întâmplă nimic.

— Poate-ar trebui să-ncerci s-o lingi? râde Nouă, cu ochii la mine.

— Aș încerca orice, mormăi, frustrat.

Continui să sper că tocmai o să se-ntâmple ceva. Tot ce se află în Cufărul meu provine de la Străbuni. Totul are un scop, de aceea știu că trebuie să facă un anumit lucru. Mâna mi se freacă de punga de catifea cu cele șapte globuri care formează sistemul solar al Lorienului. Îl deschid și las nestematele să-mi cadă în palmă, ca să i le arăt lui Nouă, amintindu-mi de ziua în care mi le-a arătat pentru prima oară Henri.

— Pe astea le căutai ca să ne-ajute să-i găsim pe ceilalți? Le avea Henri. Așa am dedus că un alt membru din Garde se afla în Spania.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Ce fac?

Suflu ușor asupra nestematelor și ele strălucesc, trezindu-se la viață. Bernie Kosar latră la vederea globurilor care-mi plutesc deasupra palmei. S-au transformat în planete și orbitează în jurul soarelui. Tocmai când sunt pe punctul să-mi aprind Lumenul, proiectându-l asupra Lorienului, ca să-l vedem sub forma sa verde, luxuriantă din

ziua precedentă atacului mogadorian, globurile prind din nou să-și accelereze mișcarea și să-și intensifice strălucirea, și nu le mai pot controla.

Nouă vine mai aproape și ne uităm cum se ciocnesc planetele pe rând cu soarele, până când în fața noastră nu mai e decât un singur glob imens. Se rotește în jurul propriei axe și scânteiază, aruncând o lumină atât de puternică încât suntem nevoiți să ne ferim ochii. În cele din urmă, globul pălește și porțiuni din suprafața lui încep să se înalțe sau să se retragă, până când ne uităm la o copie perfectă a Pământului.

Nouă e fascinat. Pământul se rotește și vedem imediat două puncte luminoase minuscule care pulsează, unul peste altul. Imediat ce reușim să ne orientăm, ne dăm seama că se află în Virginia de Vest.

— Aștia suntem noi, spun.

Globul continuă să se rotească și vedem o altă lumină care pulsează, în India; o a patra se deplasează în viteză spre nord, venind din ceea ce pare a fi Brazilia.

— Acum câteva zile, în mașină, când le-am arătat lui Șase și lui Sam sistemul solar, s-a întâmplat același lucru. S-a transformat în globul pământesc. A fost prima dată când a făcut-o, spun eu.

— Sunt derutat, zice Nouă. Pe obiectul ăsta sunt numai patru puncte, dar se presupune că șase dintre noi mai trăiesc.

— Da, nu sunt sigur în privința asta. Când s-a întâmplat ultima oară, a apărut un punct în Spania, îi povestesc eu. Pe urmă, suprafața globului a devenit în totalitate neclară, și cineva care părea speriat a strigat-o pe o oarecare Adelina. Am presupus că era o altă membră din Garde. Atunci s-a hotărât Șase să plece în Spania, să-ncerce s-o găsească. Credeam că așa ai plănuit tu să iei legătura cu ceilalți, dar presupun că n-ai mai văzut niciodată asta.

Nouă face ochii mari.

— Stai o clipă. Oh, Doamne, omule. N-am mai văzut chestia asta, dar cred că Sandor mi-a vorbit despre ea. Ca să fiu sincer, când am deschis prima oară Cufărul meu, am fost atât de fascinat de bastonul de argint și de

globul galben care seamăna cu un porc spinos, încât n-am ascultat decât pe jumătate tot ce mi-a mai spus pe urmă. Dar acum mi-aduc aminte, a zis că unii dintre noi au un cristal roșu – pe care eu îl am, și am crezut că trebuie să-l folosesc ca să comunic cu ceilalți –, iar alții au sistemul solar.

— Nu înțeleg.

Se duce la Cufărul lui, ia un cristal roșu, strălucitor, de mărimea unei brichete, trănțește capacul și se întoarce spre mine. Mă uit la sistemul solar și icnesc. Unul dintre punctele albastre din vestul Virginiei a dispărut.

— Stop, așteaptă. Deschide din nou Cufărul. Vreau să văd ceva.

El se supune și al doilea punct din vestul Virginiei reapare pe glob.

— OK. Acum închide-l.

Lasă capacul și punctul dispăre din nou.

— E plictisitor, spune.

Când vorbește, globul pământesc devine neclar și vibrează, redându-i vocea cu un decalaj de o jumătate de secundă.

— Așteaptă, ce-a fost asta? De ce reverberează vocea mea?

Globul vibrează iarăși.

— Nu e plictisitor, e incredibil, spun, uitându-mă la glob. Nu-i vedem pe toți cei șase membri din Garde pentru că globul nu-i arată decât pe cei care au Cuferele deschise chiar în acest moment. Uite.

Ridic capacul Cufărului lui.

Nouă fluieră.

— E foarte tare, Patru, foarte tare.

O jumătate de secundă mai târziu, îi auzim vocea prin glob. El lasă cristalul jos, înțelegând care îi e rolul.

— Dar judecând după viteza tipului ăstuia, spun eu, arătând punctul în mișcare, indiferent cine s-ar afla în America de Sud trebuie să fie într-un avion. Acoperă prea mult teren și prea repede ca să se deplaseze cu orice altceva.

— De ce și-ar deschide Cufărul într-un avion? întrebă Nouă. Asta-i o prostie.

— Poate că are probleme. Poate se-ascunde în toaletă, încercând să afle ce fac toate obiectele astea, exact ca noi.

— În momentul de față ne pot vedea și ei?

— Nu știu, dar poate ne aud. Cred că, dacă ții în mână cristalul ăla roșu, oricine are un Pământ-macrocosm te poate auzi.

— Dacă jumătate dintre noi au cristalul, iar ceilalți au puterea de a crea globul ăsta mare și strălucitor și de a-l face să funcționeze, atunci...

— Singura noastră posibilitate de comunicare ar fi să facem mai întâi echipe, doi câte doi, îl întrerup. Ei, acum, când noi doi suntem împreună, poate-ar trebui să vorbim cu ceilalți. Știi, pentru cazul că funcționează și macrocosmurile lor. Poate s-a mai format și o altă pereche ca a noastră.

Nouă înhață cristalul roșu și și-l ține la gură, ca pe un microfon.

— Alo? Probă: unu, doi, trei. Își drege glasul. OK, dacă vreunul dintre voi, membri din Garde, sunteți undeva, în fața unui glob strălucitor, ascultați. Noi, Patru și Nouă, suntem împreună și ne pregătim pentru întâlnirea cu voi. Vrem să ne antrenăm, să punem capăt acestei porcării și să n-ntoarcem pe Lorien. Repede. Nu vă spunem

exact unde ne aflăm, pentru cazul că ne ascultă mogii, dar dacă aveți macrocosmul deschis vedeți două puncte împreună, care sunt, ăă, suntem noi... Nouă se uită la mine și ridică din umeri. Asta e tot. Terminat și așa mai departe.

Îmi simt brusc pielea încheieturii amorțită sub brățară. O scutur și pielea brațului începe să mă furnice.

— Așteaptă. Spune-le că suntem gata să plecăm de aici, iar ei trebuie să se îndrepte spre Statele Unite, pentru că acolo se află Setrákus Ra, șeful mogadorienilor. Spune-le că suntem pe urmele lui și c-o să ne salvăm prietenii cât mai curând cu putință.

Pământul din fața mea prinde viață cu un zumzet și redă vocea reverberantă a lui Nouă.

— Toată lumea să vină în Statele Unite. Cât mai repede. Setrákus Ra și-a arătat aici fața urâtă și ținta noastră e să i-o zdrobim și să-l doborâm cât de curând. O să vă trimitem un alt mesaj mâine. Rămâneți conectați.

Nouă lasă cristalul roșu să recadă în Cufăr, părând mai întâi puțin cam prea încântat de

sine însuși, apoi oarecum jenat fiindcă tocmai a vorbit într-un glob. Mă încrunt. Brațul meu drept a devenit rece ca gheața și sunt gata să-mi smulg brățara înainte de a pune globurile la loc, în punga de catifea, când contururile Pământului devin iarăși neclare. Se aude zgomotul unei explozii, urmat de o voce pe care-o cunosc bine. E aceeași fată pe care-am auzit-o și înainte, cea pe care a plecat Șase s-o caute în Spania. Strigă:

— Șase! Sunteți OK?

Aud un țipăt și alte două explozii zguduie contururile neclare ale globului. Înșfac cristalul lui Nouă și-l scot din Cufăr, străduindu-mă nebunește să intru în legătură cu ea.

— Șase! urlu. Aș fi în stare să sar în glob dac-aș ști cum. Sunt eu, John! Mă auzi?

Nu-mi răspunde nimeni. Aud zgomotul estompat al elicei unui elicopter înainte ca globul să amuțească și contururile Pământului să redevină solide. Lumina care pulsa în India a dispărut. Globul se micșorează brusc și apar din nou cele șapte

sfere mici, care cad pe rând pe podea.

— Asta n-a sunat a bine, spune Nouă, adunându-le.

Le aruncă în Cufărul meu, iar eu îmi scot cristalul lui din mâna înghețată.

Șase are necazuri - acel gen de necazuri care implică explozii, elicoptere și munți. Și toate astea se-ntâmplă acum, la o jumătate de lume distanță. Cum o s-ajung în India? Unde pot găsi un avion?

— Șase e puicuța care ți-a dat harta drumului către munți? Cea care v-a abandonat pe tine și pe prietenul tău ca să plece în Spania? Întreabă Nouă.

— Ea e, spun, cu pumnii încleștați, închizându-mi Cufărul cu o lovitură de picior.

Mi se învârtește capul. Ce i s-a-ntâmplat lui Șase? Cine e cealaltă fată, cea pe care-am auzit-o de două ori? Brațul îmi dă o senzație stranie. Vocea ei m-a distras într-o asemenea măsură, încât am uitat de disconfortul ăsta tot mai intens. Încerc să-mi scot brățara care îmi arde degetele.

— Cu obiectul ăsta se-ntâmplă ceva. Cred că e ceva în neregulă cu el.

Nouă își închide Cufărul și întinde mâna.

— Cu brățara?

Imediat ce o atinge, își retrage brusc degetele.

— La naiba! M-a curentat!

— Ei, și ce fac?

Încerc să-mi scutur brațul, sperând c-o pot arunca.

Bernie Kosar aleargă spre mine cu pași mărunți, ca s-o miroasă, dar se oprește brusc ridicându-și capul ca să privească spre ușa din față. Ciulește urechile și i se zbârlește blana de pe spate.

E cineva aici, spune.

Eu și Nouă ne uităm unul la altul și ne retragem încet, îndepărtându-ne de ușă. Am fost atât de captivați de tot ceea ce se află în Cuferele noastre și de vocea auzită prin glob, încât am lăsat garda jos, n-am mai dat atenție la cele ce se întâmplă în jurul nostru.

Ușa e smulsă brusc din balamale. Prin ferestre zboară bombe cu fum, azvârlind bucăți de sticlă în toate părțile. Vreau să lupt, dar durerea provocată de brățară e acum atât de puternică încât nu mă pot

mișca. Cad în genunchi.

Zăresc o străfulgerare verde și-l aud pe Nouă urlând de durere. Am mai văzut așa ceva și înainte. E inconfundabila lumină verde a unui tun mogadorian.

6

Gloanțele șuieră pe lângă noi, explodând în țărâna din jur. Ella și cu mine ne adăpostim în spatele a ceea ce a mai rămas dintr-o camionetă. Proiectilele par să vină de pretutindeni, din toate direcțiile, sub toate unghiurile. Ella a fost lovită. Aerul este atât de dens din cauza prafului ridicat de întreaga agitație, încât nici măcar nu-i pot vedea rănile. Îmi trec ușor mâinile peste trupul ei, până când dau de sângele umed, lipicios, și-i simt gaura făcută de glonț în partea de jos a coapsei. Când i-o ating, țipă de durere.

Îmi folosesc cea mai liniștitoare voce de care sunt capabilă, date fiind circumstanțele.

— O să fie OK. Marina te poate ajuta. Nu

trebuie decât s-o găsim. O iau pe Ella în brațe și încep să mă-ndepărtez cu prudență de camionetă, protejând-o cu trupul meu. Aproape că mă-mpiedic de Marina și de Crayton, care sunt adăpostiți după rămășițele altei mașini.

— Haideți! Ella e rănită! Trebuie s-o scoatem de-aici!

— Sunt prea mulți. Dacă-ncercăm să fugim acum, ne vor ucide. S-o vindecăm mai întâi pe Ella, apoi ripostăm, spune Crayton.

O așez pe Ella lângă Marina. Încă mai poartă ochelarii cu lentile închise la culoare. Acum îi pot vedea clar rana; sângele i se scurge fără întrerupere. Marina își pune mâinile pe piciorul ei și închide ochii. Ella respiră scurt, pieptul începând să i se ridice și să coboare în ritm rapid. E cu adevărat uimitor să vezi Moștenirea Marinei în acțiune. O altă explozie răsună în apropiere și o rafală de praf ne mătură exact în clipa în care rana Ellei se contractă, împingând glonțul afară din carne. Gaura își schimbă culoarea din negru în roșu întunecat, căpătând-o apoi pe cea a pielii ei de un alb

sidefiu. Conturul unui os mic i se deplasează chiar sub suprafața acesteia și trupul începe să i se relaxeze încetul cu încetul.

— A fost incredibil, Marina, spun, ușurată, punându-mi mâna pe umărul ei.

— Mulțumesc. A fost destul de bine, nu-i așa?

Marina își ia mâinile de pe Ella, care se ridică încet, proptindu-se în coate. Crayton o îmbrățișează.

Un elicopter huruie deasupra noastră și distruge două camionete cu o rafală de gloanțe. O bucată mare de metal aterizează în apropierea mea; e o porțiune dintr-o portieră, arzând mocnit, cu cifra opt, roșie, abia vizibilă. Vederea ei mă umple de furie. Ella odată vindecată, sunt gata să ripostez.

— Acum îi atacăm! îi strig lui Crayton.

— Sunt mogadorienii? întrebă Marina, închizându-și lacătul Cufărului cu un pocnet.

Crayton se uită pe deasupra mormanului de sfărâməturi în spatele cărora ne ascundem, apoi se lasă din nou în jos, lămurindu-ne:

— Nu sunt mogii. Dar sunt mulți și se

apropie. Putem lupta aici, dar ar fi mai bine să mergem în munți. Indiferent cine ar fi, n-au venit să ne atace pe noi, ci să se lupte cu comandantul Sharma, așa că nu văd niciun motiv ca să ne dezvăluim puterile.

O explozie din spate împinge în direcția noastră un nou val de praf, și văd elicopterul descriind un cerc și îndreptându-se chiar spre noi. Schimb o privire cu Marina și ne dăm seama că ne gândim amândouă la același lucru. Nu putem îndeplini cererea lui Crayton de a nu ne folosi Moștenirile, făcând și ceea ce trebuia să facem. Ea preia controlul elicopterului și-i inversează traiectoria. Pasagerii lui nu vor înțelege niciodată ce s-a întâmplat, dar noi știm că e singura soluție. Și, indiferent cine s-ar afla la bord, nu vrem să punem pe nimeni în pericol fără să fie necesar. Ella și cu mine ovaționăm ușurate când vedem elicopterul dispărând în depărtare, în timp ce Crayton ne privește încruntându-se. Apoi comandantul Sharma plonjează în spatele adăpostului nostru.

— Slavă Domnului că sunteți în viață, ne

zice el.

Sunt tentată să-i spun același lucru. Am crezut că a fost ucis când a lovit prima rachetă. Sângele i se prelinge dintr-o tăietură largă din tâmplă, iar brațul drept îi atârnă nefiresc pe lângă corp.

— Te consider responsabil pentru asta, îi zic, privindu-l cu asprime.

Clatină din cap.

— Sunt soldați din Frontul Rezistenței Divine. Pe ei încercăm să-i evităm.

— Ce vor? Întreb.

Comandatul Sharma inspectează orizontul înainte de a mă privi în ochi.

— Să-l omoare pe Vishnu. Să-i distrugă toți prietenii. Prietenii ca voi. Mai sunt și alții pe drum.

Mă ghemuiesc și mă uit cu atenție peste camioneta stricată. O formație de vehicule bine înarmate înaintează spre noi, cu mai multe elicoptere planându-i deasupra. Licăriri minuscule apar de-a lungul șirului imens de camionete și jeepuri și câteva secunde mai târziu auzim gloanțele șuierând pe lângă noi.

— Haideți să-i învățăm minte, spun.

— Nu-i putem înfrânge aici, zice comandantul Sharma, luând un pistol-mitralieră în mâna teafără. Dintre oamenii mei, n-au mai rămas în luptă mai mult de douăzeci. Trebuie s-o facem într-un loc mai înalt ca s-avem o șansă de supraviețuire.

— Lăsați-mă pe mine să mă ocup, îi răspund.

— Așteaptă, Șase, îmi cere Crayton, luând Cufărul Marinei. Are dreptate. Munții ne oferă o acoperire mai bună. O să-i poți nimici acolo până la unul. Dar n-o să mai fie atât de bătător la ochi, ceea ce e bine pentru noi. N-avem nevoie să ne remarce mogii tocmai acum.

Marina îmi pune mâna pe braț.

— Crayton are dreptate. Trebuie să fim inteligenți. Să nu atragem atenția asupra noastră mai mult decât suntem nevoiți s-o facem.

— Mogii? întrebă comandantul Sharma, derutat.

Trebuie să fim mai prudenți în prezența lui. Înainte de a avea cineva timp să răspundă,

două elicoptere se apropie în viteză, zburând la mică altitudine și trăgând. Mai mulți soldați de-ai comandantului sunt secerați, iar armele lor sunt aruncate în aer, sub forma unor inutile așchii de metal. Dacă vrem să fugim, e acum ori niciodată. Mă folosesc de telekinezie ca să trag de coada unuia dintre elicoptere, înclinându-l cu botul în jos. Pilotul se străduiește cu furie să-l îndrepte, făcându-l să semene cu un cal care-ncearcă să-și arunce călărețul din șa la rodeo. Îl vedem smucind extrem de tare de manșă și doi bărbați sunt aruncați imediat din cabină. Nu se aflau foarte sus în aer, n-ar trebui să se rănească în urma căderii - sau cel puțin nu prea grav.

Mă uit la flota noastră de SUV-uri și văd o șuviță firavă de fum înălțându-se dintr-o țeavă de eșapament. Motorul e încă în funcțiune!

— Haideți! strig. Acum!

Toată lumea o ia la fugă, ieșind din adăpost. Comandantul Sharma le strigă puținilor oameni care i-au mai rămas să se retragă. Brigada a ajuns la mai puțin de o

sută de metri. În timp ce alergăm, simt un glonț trecându-mi în viteză prin păr. Un altul îmi străpunge antebrațul, dar, înainte de a avea timp să țip, Marina e lângă mine, iar mâinile ei reci îmi vindecă rana din fugă. Toți soldații comandantului îi ascultă ordinul și se retrag, cu excepția unuia singur. Acesta îl urmează pe Sharma, alergând alături de noi.

Ajungem la SUV și ne urcăm - toți patru, plus comandantul și soldatul. Crayton calcă accelerația și ne scoate în viteză pe drum.

Gloanțele trec prin partea din spate a camionetei, făcând țândări luneta, dar reușim să ocolim o mică formațiune stâncoasă, scăpând de tirul constant.

Nu e un drum construit pentru viteză. E plin de găuri, pietre și alte sfărâmături, și Crayton se străduiește din greu să nu piardă controlul, ieșind pe acostament. SUV-ul e plin ochi cu arme. Găsesc o pușcă de vânătoare și mă târăsc în spate, în așteptarea unei ținte. Marina îmi urmează exemplul, lăsându-și Cufărul în grija Ellei.

Acum, când am la dispoziție un moment în care să-mi adun gândurile, sunt furioasă.

Am crezut că, dacă Numărul Opt a rămas în munți, o să fim în siguranță aici, nedetecțați. În loc de asta, suntem atacați din cauza lui. Dacă supraviețuim, o să-l fac cu ou și cu oțet.

— Unde mergem? strigă Crayton peste umăr.

— Nu trebuie decât să rămâi pe drumul ăsta, răspunde comandantul.

Întorc capul și văd munții Himalaya prin parbriz. Se apropie încet, cu piscurile zimțate înălțându-se tot mai amenințătoare. În fața noastră, deșertul maroni se termină și o fâșie verde se curbează, înconjurând baza muntelui.

— De ce vor tipii ăștia să-l omoare pe Numărul Opt? îl întreb pe comandantul Sharma, cu țeava puștii tresăltând, lovită de rama geamului din spate.

— Frontul Rezistenței Divine nu crede că el e Vishnu. Ne consideră blasfematori fiindcă îl acceptăm pe acest băiat de la munte drept Zeu Suprem. Vor să ne ucidă în numele lui.

— Șase! strigă Ella. Vin!

Încă mai poartă ochelarii.

Mă uit pe fereastra din spate la timp ca să văd ceva tras dintr-un elicopter. E un soi de rachetă și se-ndreaptă exact spre noi. Îmi folosesc telekinezia și o trimit în solul deșertului, unde explodează. Elicopterul trage încă două rachete.

— E timpul să-i terminăm pe tipii ăștia! strig. S-o facem împreună, Marina.

Ea dă din cap și, de data asta, în loc să trimitem rachetele către pământ, le grupăm, direcționându-le spre elicopter. Îl urmărim cu priviri sumbre în timp ce explodează într-o minge de foc. Nu vrem niciodată să ucidem; dar, când avem de ales între a ucide și a fi uciși, eu una optez de fiecare dată pentru supraviețuirea noastră.

— Excelent, Șase, spune Ella.

— Yupii-chi-yai, și tot restul, îi răspund, cu un zâmbet macabru.

— Credeți c-acum ne vor lăsa în pace? întreabă Marina.

— Nu cred c-o să fie atât de simplu, răspunde comandantul Sharma.

— Are puteri similare cu ale băiatului pe

care-l numiți Vishnu, spune Crayton, arătând către mine. Ar putea fi suficient ca să-i descurajeze? Crezi c-ar încerca totuși să se lupte cu el?

— Da, dacă ar reuși să-l găsească, spune comandantul.

— Câți oameni sunt în Frontul Rezistenței Divine? îl întreb eu.

— În total? Mii. Și au sponsori mărinimoși, care-i susțin în toate felurile posibile.

— Așa se explică elicopterele, comentează Crayton.

— Au și lucruri mai cumplite, adaugă comandantul.

— Cel mai bun plan e să ne mișcăm mai rapid decât ei, îi spune Crayton. O să conduc cât de repede pot. Dacă va trebui să ne luptăm, o s-o facem, dar prefer să evit asta.

Cinci minute trec într-o tăcere încordată. Marina și cu mine supraveghem brigada din depărtare și, ori de câte ori trecem pe lângă ceva destul de mare, folosim telekinezia ca să-l aruncăm în urma noastră. Copacii înalți care-au început să puncteze marginile

drumului alcătuiesc curând o barieră defensivă densă. Mașina noastră coboară într-o vale extrem de îngustă înainte de a începe să urce muntele. Tocmai am ajuns la baza ei, când comandantul Sharma îi spune lui Crayton să oprească. De pe locul meu, mă aplec în față și văd în țărână zeci de movile minuscule.

— Mine de teren? întreb.

— Nu sunt sigur, spune comandantul. Dar acum două zile nu erau aici.

— Nu există alt drum către destinația noastră? întreabă Crayton.

— Nu, e singurul, răspunde Sharma.

Auzim dintr-odată zgomotul unor elice, dar încă nu vedem elicopterele. Suntem ascunși în spatele copacilor înalți. Asta înseamnă, firește, că nici ei nu ne pot vedea, deși, după sunet, s-ar părea că nu sunt prea departe.

— Dacă rămânem aici, suntem ținte sigure, spun, cu gândurile gonind nebunește în căutarea celei mai bune mutări.

Crayton deschide portiera și coboară cu un pistol-mitralieră sub braț.

— OK, asta e. Arată în sus și spre dreapta. Fie mergem acolo, ne plasăm în spatele unui șir de copaci și luptăm, fie continuăm să fugim în susul muntelui.

Cobor în urma lui.

— Eu nu fug.

— Nici eu, spune Marina, postându-se lângă mine.

— Atunci luptăm, spune comandantul Sharma. Arată către munți. Jumătate dintre noi trec în stânga, iar ceilalți iau poziție în dreapta. Le iau pe ele cu mine, continuă el, referindu-se la mine și la Ella.

Crayton și cu mine ne uităm unul la altul și dăm din cap.

Ella se întoarce spre el.

— Crezi că o să te descurci fără mine, papa?

Crayton zâmbește.

— Moștenirea Marinei garantează că, indiferent ce mi-ar face, n-o să dureze mult. Cred c-o să fiu OK.

— O să stau cu un ochi pe el, Ella, o asigură Marina.

— Sunteți sigur că trebuie să facem asta,

domnule comandant? întrebă soldatul. Mă pot duce la Vishnu, să-l aduc aici, să ne ajute.

— Nu, stăpânul Vishnu trebuie să rămână acolo unde se află în siguranță.

Crayton se întoarce spre Ella.

— Poartă-n continuare ochelarii. Poate reușesc să fie ochii tăi acolo, sus, printre copaci. Încă nu știu cum funcționează, dar să sperăm că ne vor ajuta.

Eu o îmbrățișez pe Marina și-i șoptesc la ureche:

— Ai încredere în talentele tale.

— Ar trebui să-l vindec pe comandantul Sharma înainte să plecați, spune ea.

— Nu, șoptesc eu. Încă n-am încredere în el și e mai puțin periculos pentru noi dacă e rănit.

— Ești sigură?

— Pe moment.

Marina dă din cap. Crayton o bate pe braț și-i face semn să-i urmeze pe el și pe tânărul soldat. Se cațără cu toții pe peretele stâng al văii, dispărând în spatele unui bolovan.

Comandantul Sharma, Ella și cu mine

urcăm pe versantul drept al muntelui, evitând cu grijă micile movile din drum. Ne găsim o poziție în spatele unor bolovani masivi și ne instalăm, așteptând sosirea brigăzii.

Mă întorc spre Sharma. Simt o ușoară vină fiindcă n-am lăsat-o pe Marina să-l vindece, dar, din câte știu eu, el a aranjat toate astea, ca pe o capcană minuțioasă.

— Ce-ți face brațul? îi șoptesc.

Se întinde cu un mormăit și-și sprijină țeava armei pe o piatră plată.

— N-am nevoie decât de unul.

Cu coada ochiului zăresc un elicopter care ne huruie deasupra capetelor, dar pleacă aproape imediat. Fie că s-a ocupat Marina de el, fie că pilotul n-a putut să pătrundă prin bolta groasă de frunze. Mă uit printre copaci, sperând că voi putea să manevrez norii care înconjoară creștetele munților, dar soarele după-amiezii i-a spulberat. Fără vânt și fără nori nu există alte elemente pe care le-aș putea controla. Pot să devin invizibilă dacă e necesar, dar deocamdată prefer să-i ascund asta comandantului.

— Ce vezi? mă întreabă Ella.

— O grămadă de nimic, șoptesc. Comandante, cât de departe se află Numărul Opt?

— Adică Vishnu? Nu prea departe. La o jumătate de zi de mers pe jos, cam așa ceva.

Sunt pe punctul să-l întreb exact unde anume. Ar trebui să știm, pentru cazul că pățește ceva și suntem nevoiți să ne continuăm drumul fără el. Dar sunt distrasă când o camionetă ruginită virează și intră în valea îngustă cu viteză și cu un bărbat aflat pe platforma descoperită. Chiar și de la distanță îmi dau seama că e tot atât de nervos pe cât de bine înarmat. Își întoarce brusc arma dintr-o parte într-alta, străduindu-se înnebunit să se afle peste tot în același timp. Imediat ce vede SUV-ul nostru, camioneta se oprește patinând și soldatul din spate se ridică dintr-un salt. Apar mai multe vehicule care se opresc în urma camionetei. Dintr-o furgonetă roșie coboară un soldat și-și saltă un lansator de rachete pe umăr. Văd o oportunitate.

Îl înghiontesc pe comandant cu piciorul.

— Mă-ntorc imediat.

Nu-i dau răgazul să protesteze și alerg grăbită în pădure. Imediat ce nu mă mai poate vedea, folosesc Moștenirea care-mi permite să devin invizibilă ca să dispar și fug în josul văii. Soldatul are camioneta noastră în vizor, dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, îi smulg lansatorul de rachete de pe umăr și-l pocnesc cu unul dintre capetele lui în stomac. Se îndoiaie de mijloc și cade cu un țipăt. Auzind zgomotul, șoferul vehiculului vine în grabă, cu un pistol în mână. Îndrept lansatorul de rachete către fața lui. Are nevoie de o jumătate de secundă ca să se hotărască dacă arma care plutește în aer o să-și facă sau nu treaba, apoi se-ntoarce și fuge cu brațele deasupra capului.

Țintesc camioneta ruginită, acum goală, și apăs pe trăgaci. Racheta zboară din lansator și sub camionetă explodează un val de foc, aruncând-o la nouă metri în sus. Cuprinsă de flăcări, aterizează violent, ricoșează și se rostogolește cu mare viteză înainte, inerția

trimițând-o în spatele SUV-ului nostru, de care se strivește zgomotos. Mă uit cum înaintează acesta din urmă clătinându-se și trecând încet peste micile movile care ne-au oprit din drum. Următoarele treizeci de secunde sunt pline de detunături iuți, care sfredelesc timpanele, în timp ce soldații trag orbește în jurul lor, iar micile ridicături explodează. Împrejurul nostru, din copaci țâșnesc mii de păsări, zgomotul lor fiind repede acoperit de plesniturile, trosnetele și pocnetele muniției care-și face datoria. Am avut dreptate, erau mine de teren. Iar SUV-ul nostru nu mai e acum decât un morman de fiare, arzând mocnit.

Evident că asta n-a fost decât uvertura. Atracția principală - vehicule blindate, tancuri mici, lansatoare mobile de rachete se apropie, urcând muntele. Trebuie să fie vreo două mii de soldați pedestri. Cinci sau șase elicoptere ne atacă de sus. Aud un zumzet și mă întorc, dând cu ochii de un lansator de rachete care se ridică și se rotește, intrând în modul operațional. Vârfurile a cinci rachete albe se îndreaptă în

sus și către zona în care s-au ascuns Marina și Crayton. Pe linia copacilor se vede o mișcare și tânărul soldat al comandantului Sharma coboară în fugă spre fundul văii. E neînarmat și aleargă drept spre lansatorul de rachete. La început, îmi imaginez că vrea să se sacrifice cumva ca să-mi salveze prietenii, dar constat că nimeni nu trage în el. Odată ajuns lângă lansator se oprește și începe să arate în sus, către coasta muntelui, spre ascunzătoarea lui Crayton și a Marinei. Lansatorul se mai înalță cu vreo doi metri și își ajustează ținta.

E un trădător, face parte din grupul care vrea să neucidă! Următorul lucru pe care-l știu e că zboară prin aer, smuls de pe sol prin telekineză. Probabil că Marina a ajuns la aceeași concluzie. Dar s-ar putea să fie prea târziu. A dezvăluit deja locul în care se află ea.

Mă uit către lansatorul de rachete și-mi adun puterile ca să pot modifica traiectoria rachetelor odată lansate. Când încep să mă concentrez, un alt lansator prinde viață zumzâind și se orientează în direcția mea.

Deși sunt invizibilă, armata știe că un lansator portabil a tras din poziția în care mă aflu. Nu pot să mă ocup decât de unul dintre ele și n-am timp să fug. Trebuie să aleg. Îi salvez pe Crayton și pe Marina sau mă salvez pe mine însămi.

Lansatorul îndreptat către munte începe să tragă. Rachetele ies șuierând, zburând drept spre pantă. Preiau controlul lor și le îndrept spre sol, unde explodează exact în clipa în care trage al doilea lansator. Mă întorc și văd vârfuri albe venind spre mine. N-am timp să fac nimic, dar deodată rachetele se înalță brusc pe o buclă și se întorc spre lansatorul care le-a tras și spre brigadă. Izbesc cu viteză cinci vehicule, și toate explodează.

Marina. Mi-a salvat viața. Lucrăm împreună, exact cum am fost menite să o facem, și, la gândul ăsta, sunt mult mai hotărâtă decât înainte să pun capăt actualului infern și să-l gădesc pe Opt. Vreau să le trimit un mesaj soldaților rămași, așa că renunț la invizibilitate și mă arăt. Mă concentrez și controlez prin telekinezie

flăcările care au cuprins vehiculele explodate. Răspândesc focul în josul drumului, ca să înghită restul brigăzii. Flăcările coboară, cuprinzând rând pe rând mașinile din convoi, transformându-le în piese de domino explozive. Mesaj recepționat. Soldații supraviețuitori din Frontul Rezistenței Divine încep să se retragă. Pentru o clipă, sunt tentată să mă delectez cu o mică răzbunare. Dar e o cruzime inutilă, e exact genul de acțiune pe care ar întreprinde-o mogadorienii. Știu că fanteziile mele de a-i trata pe fugari în stilul medieval nu ne-ar ajuta acum cu nimic.

— Exact! Fugiți! Fiindcă altminteri focul abia așteaptă să-și termine treaba!

După ce dispare ultimul soldat, mă întorc cu spatele și mă îndrept spre munte. Trebuie să-mi găsesc prietenii.

8

Fumul e gros, dar începe să se împrăștie. Din locul meu de pe podea deslușesc zeci de picioare și de cizme negre. Îmi ridic

privirea și văd aproape tot atât de multe puști, toate îndreptate spre capul meu.

Ochii mi se înalță de la cizme către măștile de gaze și constat cu ușurare că le aparțin unor oameni, nu unor mogi. Dar ce fel de oameni au arme mogadoriene? O țevă de tun îmi e împinsă în ceafă. În mod normal, aș folosi telekinezia ca s-o smulg și s-o arunc la un kilometru distanță în munți, dar durerea provocată de brățară e prea puternică și nu sunt în stare să-mi focalizez energia. Unul dintre bărbați îmi spune ceva, dar nu mă pot concentra suficient ca să-i înțeleg spusele.

Caut un punct asupra căruia să mă concentrez ca să mă ajute să trec peste durere, și-l văd pe Nouă gemând pe covor. De unde mă aflu, lasă impresia că îi e greu să respire și că nu-și poate folosi brațele și picioarele. Vreau să-l ajut și mă străduiesc să mă ridic, dar un șut mă trânteste înapoi imediat ce mă mișc. Mă rostogolesc pe spate, și un tub lung, cilindric, îmi e imediat apăsător pe ochiul stâng. În interiorul lui sunt sute de lumini și le privesc învârtejindu-se,

pentru a se uni într-un singur fascicul verde. E evident un tun mogadorian, de același tip cu cel care m-a paralizat în Florida, în exteriorul casei noastre în flăcări. Îmi focalizez privirea celuilalt ochi pe lângă armă și văd un bărbat într-un treci kaki. Își scoate masca de gaze, dând la iveală un inel de păr alb și un nas cărnos, coroiat, care pare să fi fost spart, și încă de mai multe ori. Descopăr că sunt nerăbdător să-i sparg și eu o dată.

— Nu mișca, mârâie la mine, sau apăs pe trăgaci.

Arunc o privire spre Nouă, care pare să-și revină. Stă în capul oaselor, privind în jur și străduindu-se să scape de expresia năucită. Bărbatul care-mi apasă tunul pe față se uită la el.

— Ce-ți închipui că faci? îi spune.

Nouă îi zâmbește, calm, cu privirea limpede.

— Încerc să mă hotărâsc pe care dintre voi să-lucid primul.

— Închide-i gura! strigă o femeie, intrând în casă, și ea înarmată cu un tun

mogadorian.

Doi bărbați își proptesc cizmele în umerii lui Nouă și-l silesc să se-ntindă din nou pe podea. Femeia arată către mine și cineva mă ia de umeri și mă ridică în picioare. Un altul mă înșfacă de încheieturile mâinilor ca să-mi pună cătușe.

— Nemernicule! țipă, când îmi atinge brățara roșie.

N-oi fi știind eu ce face obiectul în cauză, dar partea asta îmi place.

Odată ajuns în poziție verticală, mă orientez. Sunt zece sau doisprezece bărbați cu măști, toți înarmați cu puști. Bărbatul și femeia care vorbesc par să fie șefii. Mă uit după Bernie, dar nu-l văd. Însă îi aud vocea în minte.

Trebuie să așteptăm. Să vedem ce vor și ce știu.

— Ce vreți de la noi? îl întreb pe bărbatul cu nasul spart.

Râde și se uită la femeie.

— Ce vrem, agent special Walker?

— Pentru început, vreau să știu cine e prietenul tău, aici de față, spune ea, arătând

cu țeava tunului către Nouă.

— Nu-l cunosc pe puștiul ăsta, răspunde Nouă. Își suflă părul din ochi și le oferă tuturor un zâmbet. M-am oprit să-i vând un aspirator. Locul arată ca o groapă de gunoi și m-am gândit că i-ar prinde bine.

Bărbatul face un ocol, apropiindu-se de Nouă.

— Asta aveți în aceste Cufere fanteziste? Aspiratoare? Îi face semn cu capul unui alt agent, spunând: Atunci să le-aruncăm o privire, nu? S-ar putea să mă intereseze și pe mine unul.

— Ești invitatul meu. Zâmbetul lui Nouă e amenințător. Vând tot. Trei la preț de două.

Pentru o secundă, ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Nouă. Pe urmă privirea lui se îndreaptă spre un perete, unde planează un fluture de noapte, chiar sub plafon. Bernie Kosar. Sunt sigur că și Nouă l-a auzit cerându-ne să așteptăm până înțelegem ce se petrece. Mă întreb dacă va putea să se controleze. Unul dintre soldați îi trânteste o pereche de cătușe și el se grăbește să se salte din nou în capul oaselor. Văd cătușele deja sparte.

Își ține mâinile laolaltă numai de dragul șaradei.

Nouă așteaptă momentul potrivit să atace. Nu știu dac-a avut vreodată de gând să facă așa cum ne-a rugat Bernie. Îmi îndepărtez brațele immobilizate la spate, rupându-mi cu ușurință și fără zgomot propriile cătușe. Indiferent ce urmează să se-ntâmple, e mai bine să fiu pregătit.

Câțiva bărbați au înconjurat Cufărul lui Nouă. Unul îi lovește lacătul cu patul puștii, în repetate rânduri, dar fără să aibă vreun efect. Îl mai pocnește de câteva ori, evident frustrat.

— Ce ziceți de asta?

Agentul special Walker scoate un pistol. Trage în lacăt și glonțul ricoșează prin încăpere, ratând de puțin piciorul altui agent.

Bărbatul cu nasul spart îl apucă pe Nouă de ceafă, îl ridică în picioare și-i face vânt înaintea. Nouă nu poate să continue vicleșugul cu cătușele și se sprijină în cădere, aterizând pe palme și pe genunchi. Dându-și seama că mâinile lui sunt acum

libere, bărbatul strigă peste umăr:

— Să-mi dea cineva alte cătușe! Aici ați pus o pereche spartă.

Cu bărbia sprijinită în piept, tot trupul lui Nouă se cutremură de râs. Își întinde picioarele și face o flotare. Apoi încă una. Un agent îi lovește mâna dreaptă cu piciorul, zburându-i-o de sub el, dar Nouă nu se oprește nicio clipă. Face încă o flotare doar cu mâna stângă. Agentul îl lovește și peste ea, dar Nouă e prea rapid ca să se lase doborât. Dreapta lui e jos cât ai clipi și flotarea cu o singură mână îi iese perfect. Patru agenți sar pe el, ținându-l fiecare de o mână sau de un braț, dar el continuă pur și simplu să râdă. Mă trezesc brusc alăturându-i-mă. Bizarul lui simț al umorului e molipsitor. Omule, trebuie să-i acord respect.

Agentul special Walker se întoarce spre mine. Îmi trag încet brațele în față, cu cătușele rupte atârându-mi de o încheietură. Dau repede din degete, apoi îmi duc nepăsător mâinile la ceafă și-ncep să fluier.

Ea își mijește ochii și se străduiește să-mi adreseze cea mai intimidantă privire de care e capabilă.

— Știi ce li se-ntâmplă puștanilor ca tine în închisoare? mă întrebă.

— Evadează? Ca mine data trecută?

O privesc cu ochi mari și inocenți.

Îl aud pe Nouă, de sub grămada de agenți, râzând în hohote prelungi de spectacolul meu. Tipul impregnează într-adevăr totul cu un soi bizar de amuzament. Zâmbetul mi se lățește. Știu că oamenii ăștia încearcă pur și simplu să-și facă datoria. Își închipuie că apără siguranța țării lor. Însă în clipa asta îi urăsc. Îi urăsc fiindcă ne încetinesc acțiunea și detest purtarea dură a acestei femei. Îi urăsc fiindcă au tunuri de-ale mogilor. Dar, mai presus de toate, îi urăsc fiindcă au lucrat mână-n mână cu Sarah ca să ne prindă pe mine și pe Sam săptămâna trecută. Mă întreb ce i-au promis ca s-o facă să se-ntoarcă împotriva mea. Au profitat de loialitatea ei? Au convins-o că mă salvează permițându-le să ne aresteze? I-au spus c-o să mă poată vizita în timp ce plăteam

pentru așa-zisele mele greșeli? Mă uit după Bernie Kosar, dar nu mai văd fluturele nicăieri. Asta e clipa în care un gândac de bucătărie gras, maroniu cu alb, se urcă grăbit pe piciorul meu și se bagă în buzunarul jeansilor.

Nouă o să le mai facă o vreme jocul, spune BK. Dar nu știu cât timp. Află cât mai repede tot ce poți.

Șeful bate din palme, atrăgând atenția tuturor.

— OK. Să-i scoatem pe tipii ăștia de aici până nu apar prietenii noștri.

— Cine sunt prietenii voștri? Îl întreb, fiind aproape sigur că, dintr-un anumit motiv, guvernul Statelor Unite și mogii colaborează. E singura explicație a faptului că folosesc arme mogadoriene împotriva noastră. Cine nu vreți să apară?

— Gura! zbiară agentul special Walker. Scoate un celular și formează un număr. Îl aducem, plus încă unul, spune în telefon. Două Cufere. Nu, dar o să le deschidem. Pe curând.

— Țsta cine-a fost? întreb.

Ea mă ignoră și îndepărtează telefonul de ureche.

— Hei, tipule, credeam că vrei să cumperi un aspirator, îmi spune Nouă. Chiar am nevoie de vânzarea asta. Șeful meu o să mă omoare dacă mă-ntorc iar acasă cu o cutie plină de Hoovere.

Agenții îl ridică pe Nouă în picioare. El își întinde spatele și zâmbește ca o pisică îngâmfată, preocupată de un șoarece.

— Nu contează unde ne duceți, nu există nicio închisoare care să ne poată reține. Dac-ați ști cine suntem nu v-ați mai pierde vremea cu rahatul ăsta.

Agentul Walker râde.

— Știm cine sunteți și, dac-ați fi atât de deștepți și de duri cum vă credeți, în primul rând nu v-am fi găsit niciodată în locul ăsta.

Agenții ne iau Cuferele și ies pe ușa din față. Ni se pun alte cătușe. Pentru Nouă folosesc trei perechi.

— N-aveți idee de ce suntem în stare, spune el, cu voce îngreșător de dulce, în timp ce suntem conduși prin curtea din față. Dacă aș fi vrut, v-aș fi ucis pe toți în câteva

secunde. Aveți al naibii de mult noroc că sunt un băiat atât de bun. Deocamdată.

9

Am ajuns la o poartă. Dincolo de ea e o potecă îngustă, care urcă drept în susul muntelui. Crayton îmi cere să supraveghez drumul din urma noastră, în timp ce Șase și comandantul Sharma deschid drumul. Mă întreb dacă trădarea soldatului a avut vreun efect asupra lui. Mă întreb dacă va pune la îndoială loialitatea trupelor sale când se va întoarce la comanda lor. Nu mă pot imagina punându-i lui întrebarea, nu fără să sugerez că ar fi trebuit să știe. Poate chiar ar fi trebuit, bineînțeles.

Duc în mână crenguța din Cufărul meu. Trebuie să-mi dau seama ce face. Prima oară când am ținut-o astfel - prima oară când mi-am deschis Cufărul, în mănăstirea din Santa Teresa, când Adelina era încă în viață - n-am avut timp să mă lămuresc. Dar îmi aduc aminte că, ținând-o în afara ferestrei, am simțit un fel de atracție

magnetică. Aproape instinctiv, îi frec cu degetul mare suprafața netedă, jupuită. După o vreme, observ că are un efect asupra copacilor pe lângă care trecem. O îndrept către aceștia și mă concentrez, gândindu-mă ce vreau de la ei și le aud, în urmă, rădăcinile scârțâind și crengile pârâind. Mă întorc și merg cu spatele, cerându-le arborilor de pe margini să ne apere, și ei se apleacă și se răsucesc unii către alții, astfel încât oricui i-ar fi imposibil să ne urmărească. Îmi doresc atât de mult să fiu de folos. Îmi doresc atât de mult să nu fiu o piază rea și să-mi pun Bunurile Succesorale la treabă, ca să ne ajute, încât mă inundă câte un val de ușurare la fiecare reacție a unui copac.

În cea mai mare parte a timpului, mergem în tăcere. La un moment dat, ca să spulber plictiseala drumeției, gâdil obrazul lui Șase coborând o creangă exact în fața ei. O îndepărtează cu o lovitură, fără să se oprească din mers, prea concentrată la ceea ce s-ar putea afla înaintea noastră. Eu merg gândindu-mă la ea. Mă gândesc ce

curajoasă a fost când i-am înfruntat pe soldați. E întotdeauna atât de calmă, își controlează atât de bine emoțiile, are atâta sânge rece. Preia comanda și ia decizii de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. Într-o zi o să fiu ca ea. Sunt convinsă de asta.

Mă întreb ce părere ar fi avut Adelina despre Șase - și despre mine, acum. Mă întreb cât de avansată aș fi dacă m-ar fi antrenat. Știu că toți anii petrecuți în orfelinat, fără îndrumare, m-au împiedicat să ajung acolo unde ar fi trebuit. Nu sunt la fel de puternică și de încrezătoare în forțele mele ca Șase. Și nici măcar la fel de bine informată ca Ella. Încerc să-mi îngrop resentimentele și mă concentrez asupra ultimei fapte de onoare a Adelinei. L-a atacat pe mog fără nicio teamă, înarmată cu un simplu cuțit de bucătărie. Încerc să alung amintirea înainte de a ajunge la partea unde moare. N-o fac aproape niciodată. Dacă aș fi avut curajul să lupt alături de ea, sau dacă aș fi știut cum să folosesc telekinezia ca să desfac mâna mogadorianului din jurul gâtului ei. Dacă ar fi fost așa, ea ar fi putut

merge acum alături de noi.

— Ne oprim aici, spune comandantul, și vocea lui mă trezește la realitate.

Arată doi bolovani plați, scăldați în soare. Chiar dincolo de ei văd un mic pârâu cu apă limpede.

— Oricum, nu pentru mult timp. Trebuie să ajungem mult mai în susul muntelui înainte de căderea nopții.

Își ridică privirea către cerul mijlocului după-amiezii.

— De ce? Ce se-ntâmplă la căderea nopții? Întreabă Șase.

— Lucruri foarte stranii. Lucruri pe care nu sunteți pregătiți să le vedeți.

Comandantul Sharma își scoate pantofii și ciorapii, își suflecă pantalonii cu grijă și înaintează cu greutate prin apă.

Crayton își scoate la rândul său pantofii și ciorapii și îi urmează exemplul.

— Știi, comandante, riscăm deja foarte mult acordându-ți încredere și lăsându-te să ne călăuzești în susul muntelui. Ai putea cel puțin să ne răspunzi când avem întrebări. Avem o misiune importantă. Și merităm

respectul tău.

— Vă respect, domnule, spune el. Dar îndeplinesc ordinele lui Vishnu.

Crayton clatină frustrat din cap și continuă să meargă în susul pârâului. Observă că Ella s-a îndepărtat de noi agale și stă pe unul dintre bolovanii de lângă pârâu. A purtat tot timpul ochelarii închiși la culoare din Cufărul meu și folosește momentul ăsta ca să-i șteargă cu grijă cu bluza. Văzând că o privesc, mi-i întinde.

— Îmi cer scuze, Marina. Nu știu de ce mă agăț de ei. Numai că...

— E în regulă, Ella. Te-au ajutat să vezi atacul înainte de a putea zări ceva vreunul dintre noi. Poate că nu le cunoaștem întreaga putere, dar tu pari să te descurci foarte bine cu ei.

— Cred că da. Mă întreb dacă nu i-aș putea determina cumva să facă mai mult decât atât.

— Ce-ai văzut în timp ce mergeam? o întreabă Șase.

— Copaci, copaci și iar copaci, răspunde Ella. Tot aștept să se întâmple ceva sau să

văd ceva neobișnuit. Aș vrea să fiu convinsă că nu văd fiindcă n-am ce să văd.

Îmi dau seama că e frustrată gândindu-se la ea însăși, nu la ochelari.

Cu crenguța în mână, îndoii un copac mare ca să umbresc bolovanii.

— Ei, mai încearcă.

Ella ridică ochelarii întunecați în lumină. Pe urmă îi răsuțește, și e ca și cum i-aș citi gândurile, mulțumirile pe care mi le adresează fiindcă datorită mie simte că face parte din echipă, că face ceva bun.

Mă uit la Șase, care s-a întins pe pământ.

— Dar tu? o întreb. Nu vrei să-ncerci ceva din Cufărul meu?

Ea se ridică în picioare, cascadează și se uită în susul potecii.

— Sunt OK, așa cred. Poate mai târziu.

— Sigur, îi spun.

Cobor la pârâu și-mi stropesc fața și ceafa. Tocmai când sunt pe punctul să beau, comandantul Sharma iese din apă și spune că e timpul să plecăm. Îmi iau Cufărul și-i echilibrez greutatea pe șold.

Poteca devine imediat mult mai abruptă. E

atât de surprinzător de alunecoasă și de lipsită de bolovani, de parcă ar fi fost de curând spălată de o furtună. Ne e tuturor greu să ne proptim bine pe picioare. Crayton aleargă ca să-și ia avânt, dar alunecă și cade în țărână.

— E imposibil, spune, ridicându-se și scuturându-se. Trebuie s-o tăiem prin pădure ca s-avem un soi de tracțiune.

— Nici nu se pune problema, spune comandantul, cu brațele întinse, de parc-ar merge pe sârmă. N-o să depășim obstacolele fugind de ele. Viteza n-are importanță, doar faptul că nu vrem să ne oprim.

— Nu contează cât de încet mergem? Asemenea vorbe de la tipul care zicea că la căderea nopții se-ntâmplă lucruri foarte stranii, pufnește Șase. Cred că e cazul să ne spui cât de departe trebuie să ajungem și, dacă distanța depășește trei ore de mers pe jos, eu zic să intrăm în pădure și să dăm uitării obstacolele astea, adaugă ea, fixându-l cu privirea până când își întoarce capul.

Mă uit la crenguța din mâna mea și-mi vine o idee. Mă concentrez asupra copacilor din jur, aplecând crengi de pe ambele părți. Avem dintr-odată un mod de a ne trage în sus, urcând pe frânghie în stilul Lorien.

— Ce ziceți de asta? întreb.

Șase se prinde de șirul de crengi, verificându-i rezistența, și înaintează vreo doi metri. Îmi strigă peste umăr:

— Genială mișcare, Marina! Ești tare!

Continui să-ndoi copacii pe măsură ce urcăm. Ella se uită în pădurea din jur, aruncând ocazional câte-o privire în urmă. Odată ce poteca nu mai e atât de abruptă și ne e mai ușor să ne ținem pe picioare, Șase se convinge că locul e sigur și începe să alerge înaintea noastră, întorcându-se cu regularitate ca să ne spună ce-a văzut în față. Folosește de fiecare dată aceleași cuvinte:

— Continuă tot așa.

În cele din urmă, se întoarce să ne anunțe că urmează o bifurcație. Auzind-o, comandantul Sharma pare derutat și grăbește pasul.

Când ajungem în locul în care se desparte poteca în două, se încruntă:

— Asta e nouă.

— Cum poate fi nouă? întrebă Crayton. Ambele arată la fel. Bătătorite de mulți pași, în egală măsură.

Comandatul se foiește într-o parte și într-alta în fața bifurcației.

— Vă garantez că poteca din stânga n-a existat înainte. Suntem foarte aproape de Vishnu. Mergem pe aici.

O pornește încrezător în susul potecii din dreapta, iar Crayton îl urmează.

— O clipă, spune Ella. În dreapta nu văd nimic drept înainte. Ochelarii nu-mi dezvăluie decât o pustietate întunecată.

— Asta-i tot ce-aveam nevoie s-aud, zice Șase.

— Nu, o luăm la dreapta, îi zice comandantul. Am făcut drumul ăsta de multe ori, draga mea.

Șase se oprește, apoi se-ntoarce încet să-l privească.

— Nu-mi spune mie dragă, îl avertizează.

În timp ce ea și comandantul se uită urât

unul la altul, ochii îmi sunt atrași de ceva scris la începutul potecii din stânga. Cifra nu e prea adâncită și are o lungime de numai câțiva centimetri, dar nu există niciun dubiu. E un opt.

— Ținând cont de asta, Ella are dreptate. O luăm la stânga, spun, arătându-le numărul.

Șase se apropie de semn și trage sub el o linie cu tocul pantofului.

— Ai ochi buni, Marina.

Se uită și Crayton și zâmbește.

Ne-am reluat pozițiile normale, cu Șase și un comandant Sharma ezitant în față și cu mine în ariergardă. Poteca urcă ușor și solul devine pietros. Pe urmă, spre surprinderea tuturor, un șuvoi neîntrerupt de apă începe să curgă din fața noastră, prelingându-se în josul potecii. Pietrele pe care călcăm devin în curând insule minuscule. Sar dintr-una într-alta, dar apa le acoperă în câteva minute. Ne trezim deodată mergând prin albia unui râu.

Ella vorbește prima.

— Poate ochelarii s-au înșelat. Poate că, la urma urmelor, poteca asta nu e cea pe care

trebuia s-o luăm.

— Ba da, spune comandantul, aplecându-se să-și treacă vârful degetelor de-a lungul suprafeței apei. E un semn pe care l-am mai văzut.

N-am idee ce înseamnă comentariul ăsta criptic, dar, dacă am ajuns până aici, putem merge mai departe.

Râul devine tot mai iute și e tot mai dificil să înaintezi împotriva curentului. Urcăm cu greu pe potecă, până când apa ajunge până la înălțimea taliei Ellei, iar eu am probleme, nu-mi mai pot ține echilibrul. Dar, la fel de repede cum a început, apa își încetinește curgerea, terenul se nivelează și se deschide într-un lac imens. În spatele acestuia e un zid înalt și zimțat, de piatră, de pe a cărui culme coboară patru cascade separate, prăvălindu-se în apă.

— Ce-i aia? arată Ella cu degetul.

În mijlocul lacului gigantic, un bolovan alb se proiectează în afară. În vârful său se află, răspândind o strălucire albăstruie, statuia unui bărbat încoronat, cu patru brațe.

— E atotputernicul zeu Vishnu, șoptește

comandantul Sharma.

— O clipă. Ala vrea să fie Opt? O statuie? spune Șase, întorcându-se spre Crayton.

— Ce ține-n mâini? întrebă Ella.

Îi urmăresc privirea și văd că-n fiecare dintre cele patru mâini e câte un obiect: o floare roz, o scoică albă, o baghetă aurie și, pe vârful unuia dintre degetele arătătoare, un mic disc albastru de forma unui CD.

Comandantul înaintează cu greu, pătrunzând mai adânc în lac. Zâmbește și îi tremură mâinile.

— Vishnu e zeul suprem. În mâinile sale stângi ține o cochilie, ca să arate că are puterea de a crea și de a menține universul, iar sub ea e un toiag, care simbolizează puterea lui de a distruge tendințele demonice și materialiste. În mâinile drepte ține chakra, ca să arate că are mintea purificată, spirituală, iar sub aceasta e frumoasa floare de lotus.

— Care simbolizează perfecțiunea divină și puritatea, completează Crayton.

— Printre altele, da! E corect, domnule Crayton. Foarte bine.

Mă holbez la statuie, la fața ei albastră, senină, la coroana de aur și la obiectele din mâini, și simt că uit de orice altceva. De lupta de la poalele muntelui și de măcelul din Spania. De Adelina, de John Smith și de Hector. Uit de Cufărul meu și de Lorien, uit că stau în apă rece. Energia care se scurge prin mine e magnifică. Și, judecând după expresiile calme de pe chipurile celorlalți, e o energie contagioasă. Mă pomenesc închizând ochii și simțindu-mă binecuvântată fiindcă mă aflu aici.

— Hei! A dispărut! strigă Ella.

Deschid ochii brusc și o văd smulgându-și ochelarii negri.

— Vishnu a dispărut!

Are dreptate, bolovanul alb din mijlocul apei e gol. Mă uit la Șase și la Crayton și văd că amândoi sunt în alertă, gata să facă față pericolului. Ce e asta, o capcană?

— Acum o să vă pună la încercare, spune comandantul Sharma, întrerupându-mi gândurile. Dintre noi toți, el e singurul care nu pare șocat de dispariția lui Vishnu. De aceea v-am adus aici.

O vedem cu toții în același timp. Pe creasta zidului zimțat care domină lacul ceva blochează lumina soarelui, iar pe apă se întinde o umbră lungă, de o formă neobișnuită. O siluetă merge încet pe muchie, până ce ajunge exact deasupra celei mai îndepărtate dintre cele patru cascade, cea din stânga.

— Comandante? întreb. Cine e ăla?

— Ăla e prima voastră încercare, răspunde el, ieșind pe malul acoperit de iarbă al lacului.

Îl urmăresc cu toții, fără să ne luăm ochii de la creatură.

O clipă mai târziu, aceasta plonjează cu grație de pe stâncă. Observ că are picioare extrem de scurte și trunchiul lat, circular. Cade încet, aproape plutind, ca și cum era capabilă să controleze gravitația. Când taie suprafața lacului, nu împroașcă niciun strop. Nu stârnește nici măcar un vâlurel. Șase își ridică mâna și strânge pandantivul mare, albastru, care-i atârnă de gât. Ella se retrage câțiva pași, îndepărtându-se de lac.

— Ar putea fi o cursă, spune Crayton cu

voce scăzută, dând glas temerilor mele. Pregătiți-vă de luptă.

Șase lasă pandantivul din mâini și își freacă palmele. Eu îmi las Cufărul jos și încep să-i imit mișcările, dar mă simt ridicolă și mă uit în jur, cât mai pe furiș cu putință, să văd dacă a observat cineva. E bine că sunt preocupați de altceva. Adevărul e că Șase știe cum să lupte, s-a antrenat toată viața. Tot ce face, face cu un scop. Eu îmi frec pur și simplu mâinile. Mi le las să alunece încet în jos, pe lângă corp.

— O să vă pună la încercare pe rând, spune comandantul.

Șase pufnește nemulțumită.

— Nu faci tu regulile. Nu pentru noi, spune ea.

Se întoarce spre Crayton, care dă din cap.

— Comandante, nu pentru asta am venit aici, adaugă el. Am venit să găsim un prieten, nu să fim puși la încercare prin luptă.

Sharma îl ignoră, se îndreaptă spre un petic de iarbă scurtă și se așază. Nu l-aș fi luat niciodată drept un tip care-și poate

încovriga picioarele în poziția lotus.

— Trebuie s-o faceți pe rând, câte unul, spune, cu seninătate.

Ființa - sau indiferent ce-o fi - care s-a scufundat în lac e încă sub apă. Sunt singura cu o Moștenire care-i permite s-o întâlnească acolo. Știu că eu trebuie să acționez. Și totuși sunt surprinsă când mă aud rostind cuvintele:

— Mă duc eu prima.

Mă uit la Șase. Ea dă din cap, și mă arunc în lac. Pe măsură ce înot, apa rece devine tot mai întunecată și mai adâncă. Țin ochii deschiși și, la început, nu văd decât la câțiva centimetri înaintea mea. Dar ochii mi se obișnuiesc repede și câmpul vizual mi se extinde până departe, în lac, abilitatea mea de a vedea în întuneric fiindu-mi de folos. Las apa să-mi intre în plămâni, și mă cuprinde un calm familiar. Încep să respir normal, lăsându-mi Moștenirea să preia controlul.

Ajung pe fundul mâlos și mă rotesc, uitându-mă în toate direcțiile, în căutarea creaturii care a plonjat de pe stâncă. Ceva

se mișcă deasupra șoldului meu drept, mă întorc și văd o siluetă venind către mine. Poartă o coroană de aur pe părul negru ca noaptea. Sprâncenele sale sunt semicercuri perfecte, nasul e străpuns de un inel de aur. E chipul unui bărbat de o frumusețe stranie. Nu-mi pot lua ochii de la el.

Stau perfect neclintită, așteptând să văd ce vrea. Vine mai aproape. Când ajunge la mai puțin de doi metri și-l pot vedea mai clar, îmi cade fața. Ceea ce luasem drept un trunchi ciudat de rotunjit e, de fapt, corpul unei broaște-țestoase. Sunt fascinată, vreau să văd ce-o să facă în continuare. Atât de fascinată încât mă ia prin surprindere când fandează spre mine și mă lovește cu cele două brațe din dreapta.

Cad pe spate pe o traiectorie spiralată, propulsată de forța loviturii cu o viteză care mă uimește. Dar nu rămân prea mult în mișcare. Picioarele mele găsesc repede fundul nămolos și mă răsucesc cuprinsă de panică, încercând să-l descopăr în întuneric, fiind acum în gardă, cu toate simțurile în alertă. Ceva mă bate pe umăr și mă-ntorc,

dând cu ochii de silueta albastră a omului-broască-țestoasă. La naiba, se mișcă repede. Îmi face cu ochiul, apoi își avântă ambele brațe stângi, dar de data asta sunt pregătită. Îmi ridic antebrațul și genunchiul la timp ca să-l blochez. Pe urmă-mi pun talpa piciorului direct în pieptul lui, izbindu-l din toate puterile. Mă dau peste cap și vin spre el din spate, îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui și caut ceva, orice, pe care să-l folosesc drept armă. Văd un pietroi ieșind din mâlul din fața noastră și-mi pun în valoare puterile telekinezice ca să-l trimit către țestoasa stranie, apelând la toată forța mea ca să-l mișc prin apă. El vede pietroiul venind și, când nu mai are decât câțiva centimetri până să-l lovească, dispare pur și simplu. Hocus-pocus. Piatra mă lovește în schimb pe mine și cad pe spate în mâl.

Zac acolo amețită, așteptând să reapară, dar nu mai vine. În cele din urmă, mă decid să plutesc către suprafață.

Primul lucru pe care-l văd când sparg oglinda apei e Șase, pe malul lacului, căutându-mă cu privirea.

— Ce s-a-ntâmplat? îmi strigă.

— A trecut testul, spune comandantul Sharma, dând aprobator din cap.

— Ești OK? țipă Ella. N-am putut să văd nimic prin ochelari.

— Sunt bine, strig, drept răspuns.

Și chiar sunt.

— Cum adică, a trecut testul? întreabă Crayton, adresându-i-se comandantului pe un ton poruncitor. Asta a fost una dintre încercările lui?

Sharma se mulțumește să surâdă cu seninătate și îl ignoră.

— OK, cine urmează?

Calc apa, privind degetul comandantului, care arată undeva, sus, deasupra capului meu. Mă răsucesc și, pe creasta zidului zimțat, zăresc din nou o siluetă întunecată. De data asta e un bărbos uriaș, cu o secure în mână.

Șase intră în apă până la genunchi în timp ce eu ies, storcându-mi apa din părul lung, negru.

— Eu, spune ea, toată numai hotărâre oțelită și încredere în sine.

Silueta se îndreaptă către a treia cascadă și plonjează. De data asta lovește lacul împrôșcând apa cu putere. O văd unduind în timp ce el se apropie de Șase fără să iasă la suprafață. Pe urmă, vârful securii îi apare din lac, urmat de capul lui uriaș. Șase nu tresare și nu-și schimbă expresia feței, nici atunci când uriașul își face apariția în întregime și stă, cu cel puțin un metru și un sfert mai înalt decât ea, în apa mică de lângă mal.

Uriașul își avântă securea cu un mormăit și un urlat. Șase sare, ferindu-i-se din cale, dar, înainte de a apuca el s-o retragă, îi izbește cu piciorul coada de lemn, rupând-o în două.

— Bine lovit, Șase! strigă Ella.

Gigantul își repede pumnul spre ea, dar Șase îl evită cu ușurință, aplecându-se și șerpuindu-și corpul. Iar în clipa următoare, îi trage un șut în genunchi. Când uriașul se îndoiaie și urlă de durere, Șase înhață capătul cozii rupte a securii care zboară pe lângă ea și îl pocnește în creștet. Creatura dispare după ce e lovită.

— Ce naiba a fost asta? Întreabă Șase, rotindu-și nebunește capul în toate părțile, pregătită pentru orice fel de reapariție.

Comandantul Sharma îi adresează un zâmbet placid. Tipul ăsta chiar începe să mă-nfurie.

— A fost un alt test, pe care l-ai trecut. Mai e unul.

Până să apuce cineva să spună ceva, auzim un răget. Mă retrag clătinându-mă, îngrozită de creatura pe care-o văd ieșind din apă. E înaltă de peste trei metri și are cap de leu și trup de bărbat. În ambele părți ale corpului își ține îndoite câte cinci brațe musculoase. Își scutură coama de apă, iese pe țarm și se îndreaptă spre Ella, slobozind un al doilea răget.

— Oh, Doamne sfinte, spune ea, cu gura deschisă și ochii mari.

— Nu, intervine Crayton, pășind în fața ei. Nu ești pregătită pentru așa ceva - e prea mult.

Ella îi pune mâna pe braț. Un zâmbet firav îi împarte fața în două, și pare să se transforme dintr-un copil speriat într-un

garde gata de luptă.

— E OK. Pot s-o fac.

Șase mi se alătură. Suntem amândouă gata să intervenim dacă Ella va avea nevoie de noi. Creatura înaintează spre ea. Ea își pune din nou ochelarii mei. Creatura atacă.

Își repede toate cele zece brațe spre Ella, dar ea se ghemuiește și îl evită pe fiecare în parte. E ca și cum ar vedea fiecare lovitură înainte de a fi dată. Copacul din spatele ei sfârșește prin a le primi pe toate. În jurul ei zboară bucăți mari de lemn, lovind creatura peste față, ricoșându-i pe piept. Fără să fugă, dar și fără să riposteze, Ella ocolește trunchiul, continuând să evite cei zece pumni. Copacul încasează loviturile.

Pe neașteptate, Ella scoate un țipăt:

— Oh, nu! Ce-am făcut?

Înainte de a-mi da seama ce vrea să spună, se aude un trosnet puternic și trunchiul masiv se înclină înainte. Creatura e gata să fie zdrobită când dispăre, aidoma celor de dinaintea ei. Copacul își continuă căderea către pământ și o ramură mătură de pe fața Ellei ochelarii, care sunt striviți

apoi sub o creangă groasă.

— Marina, îmi pare atât de rău! Știam că ochelarii se vor sparge, dar n-am putut face nimic ca să-mpiedic asta.

Crayton, Șase și cu mine alergăm spre ea, care se uită îngrozită la bucățile de ochelari care-i zac la picioare.

— Ella! Nu-ți face probleme pentru ochelari. Te-ai descurcat și creatura a dispărut. Ești OK, și asta-i tot ce contează. Sunt atât de mândră de tine, îi spun.

— Ella, a fost uimitor! exclamă Șase.

— Felicitări, spune comandantul, rămânând în continuare calm, în poziția lui Buddha. Tocmai ați înfrânt cele trei avataruri ale lui Vishnu. Ați trecut cu bine testele lui. Primul a fost Kurma, jumătate om, jumătate broască-țestoasă, care a învolburat oceanul din vechime, astfel încât ceilalți zei pașnici și-au putut recâștiga nemurirea. Bărbatul cu securea a fost Parashurama, primul războinic sacru. Ultimul a reprezentat una dintre cele mai puternice incarnări ale lui Vishnu, Narasimha, omul-leu. Acum așteptăm sosirea lui Vishnu.

— Am terminat cu așteptarea, spune Crayton, cu maxilarele încleștate și cu pumnii strânși pe lângă trup. Ar face bine să se-arate, și încă repede.

— Calm, calm, calm, se auzi o voce de băiat, venind din iarba înaltă din spatele meu. Comandantul n-a făcut nimic altceva decât să-mi urmeze ordinele. Am fost prudent.

Vedem statuia lui Vishnu ieșind din iarbă și venind spre noi, vie și zâmbitoare.

— Aștept de mult să vă cunosc.

10

Stau pe un scaun metalic, într-o cușcă de plexiglas plasată în partea din spate a unei camionete mici. Am mâinile încătușate de scaun și cătușe masive la glezne. O bandă de piele îmi trece peste frunte, trăgându-mi capul spre spate și fixându-l de peretele de plexiglas. Fața îmi este îndreptată către lateralul vehiculului, dar îmi pot întoarce capul exact atât cât e necesar ca să-l pot vedea pe Nouă într-o cușcă similară, la nici

doi metri de mine. Înaintea mea stă un paznic, supraveghindu-ne pe amândoi. Știu că m-aș putea elibera într-o clipă, dar BK, încă ascuns în buzunarul meu, are dreptate. Trebuie să aflăm ce știu agresorii noștri și cum ne-ar putea fi asta de folos. Și Nouă trebuie să fie de acord cu asta, fiindcă își poate rupe legăturile cu și mai multă ușurință decât mine, dar nici el nu face nimic. Cuștile noastre au o grămadă de lacăte și nu putem vorbi prin plexiglasul gros decât datorită celor opt găuri minuscule din uși. Motorul camionetei merge, dar nu ne-am clintit cu nici măcar un centimetru.

Agentul special Walker stă pe o banchetă metalică lungă, din partea din față a camionetei. Își ține un picior pe Cufărul meu și pe celălalt pe Cufărul lui Nouă. Are în poală, de-a curmezișul, un tun mogadorian. Bărbatul cu nas coroiat e așezat lângă ea, cu un alt tun. Walker vorbește într-un celular, pe șoptite. Se uită din când în când la noi. Aproape că aud ce spune, prinzând cuvinte cum ar fi prieten și neajutorat. Mi-

aduc aminte că, în măruntaiele muntelui, Nouă a spus că poate auzi de la o distanță de câțiva kilometri. Sper că prinde o mai mare parte a conversației decât mine.

— Hei, John! strigă el.

Paznicul se îndreaptă spre cușca lui și îi ia capul în bătaia puștii.

— Tu! Ține-ți gura!

Nouă îl ignoră.

— Johnny! Când vrei s-o-ntindem de aici? Nu știu cum te simți tu, dar eu m-am plictisit, mi-ar prii o schimbare de decor.

Îi place într-adevăr să enerveze oamenii. Iar eu încep să-nțeleg în ce constă plăcerea.

Agentul special Walker își închide telefonul și-și strânge șaua nasului între degete. Seamănă cu un părinte sau profesor exasperat, oboseala anulându-i o parte din autoritate. Pe urmă respiră adânc și-și îndreaptă spatele, ca și cum ar fi luat o hotărâre. Bate în geam, indicându-i șoferului că e momentul să ne punem în mișcare.

Se ridică și se îndreaptă spre noi, ținându-și echilibrul cu tunul mogadorian deasupra capului. Se oprește în fața mea. În ochii ei e

ceva care nu era acolo înainte. Ca și cum i-ar părea rău că ne-a prins. Sau ca și cum ar avea remușcări pentru ceea ce urmează să facă. Sau și una, și alta.

— Cum ne-ați găsit? întreb.

— Știi cum, răspunde ea.

Încă mai am brățara la încheietura mâinii. A fost tăcută în ultimele câteva minute, dar începe să zumzăie iarăși imediat ce se aude vocea lui Walker.

— Hei, strigă Nouă, nu glumeam când am spus că m-am plictisit aici. Nu mai am chef s-o fac pe băiatul cumsecade. Depinde de voi, dar trebuie să știți că nu v-a mai rămas mult timp până când o să mă hotărăsc să m-amuz. Ne puteți spune chiar acum tot ce știți, ori ies de-aici cu forța și vă fac să vorbiți. Ghiciți cine va fi cel care-o să-mi facă ziua un pic mai amuzantă?

Bărbatul cu nas coroiat se ridică încet de pe banchetă și-și îndreaptă tunul direct spre Nouă.

— Cine te crezi, puștiule? Poziția în care te afli nu-ți permite să ne-ameniți.

— Indiferent ce-aveți de gând, vă garantez

că mi s-au întâmplat lucruri mult mai rele, zice Nouă.

— Știm exact unde-ai fost înainte. Nu pricepi? Știm.

Bărbatul pare plictisit de bravada lui Nouă.

— Agent Purdy, îi spune Walker. Lasă arma în jos. Acum.

El începe să încline țeava, iar eu decid să mă amuz puțin. Cred că m-am molipsit de la Nouă. Îi smulg tunul din mână și-l arunc în spatele camionetei. Se izbește de ușă înainte de a ateriza pe podea cu un zângănit. Exact în clipa aceea luăm un viraj strâns și agentul Purdy se împleticește în direcția mea, lovindu-se cu umărul drept de cușcă. Mă folosesc de telekinezie ca să-l țintuiesc locului.

— Nemer...

— Nu știi că trebuie să-ți pui întotdeauna o centură de siguranță, agent Pretty? râde Nouă. Siguranța e pe primul loc! Uite, ia una de la mine. Nu trebuie decât să intri aici ca s-o capeți.

— Oricare dintre voi se ține de așa ceva, ar face bine să înceteze, spune agentul Purdy.

Vrea să ne-nspăimânte, dar, din poziția lui, e greu să pari amenințător.

Mă aplec în față, rupându-mi cu ușurință banda de piele din jurul frunții. Timpul de joacă s-a terminat.

— Agent Purdy, știi unde e Sam Goode?

— Îl avem pe Sam, răspunde agentul Walker, întorcându-se spre mine.

Vorbește cu nepăsare, dar își ține tunul îndreptat spre mine.

Pentru o clipă, sunt atât de impresionat de noua informație încât mi se golește mintea și îl eliberez fără să vreau pe agentul Purdy. Tipul cade grămadă pe podea.

Îl au pe Sam? Setrákus Ra nu-l torturează, ca în viziunea mea, într-o cușcă? E OK? Sunt pe punctul să-ntreb unde se află Sam, când observ luminile învârtelindu-se în țeava armei agentului special Walker. În loc să fie verzi, sunt negre și roșii.

Văzându-mi privirea alarmată, ea rânjește.

— Dacă ești norocos, John Smith, sau oricum te-ar chema, o să-ți arătăm o înregistrare video cu tehnicile pe care le folosim ca să-l interogăm pe Sam. Sau, dacă

ai noroc cu adevărat, o să-ți arătăm niște filme cu micuța ta prietenă blondă. Cum o cheamă?

— Ooooooh, rahat, spune Nouă. Îi pot auzi rânjetul din voce, fiindcă știe ce va urma. Acum ai nimerit-o.

Am nevoie de o secundă ca să-mi regăsesc vocea.

— Sarah, șoptesc. Știu că lucrează cu voi. Ce i-ați spus ca să se-ntoarcă împotriva mea?

Agentul Purdy își înșfacă tunul și se reazăază la locul lui.

— Glumești? Fata aia nu ne-ar spune nimic, și, crede-mă, am întrebat-o multe lucruri, în multe moduri. N-are nimic de dezvăluit. E îndrăgostită.

Sunt din nou uluit. Eram atât de sigur că Sarah colaborează cu guvernul ca să mă scoată vinovat. Săptămâna trecută, când am văzut-o în Paradise, s-a purtat atât de straniu. Ne-am întâlnit în parc, apoi am început să primească SMS-uri misterioase - la ora două dimineața. Câteva secunde mai târziu, am fost înconjurați de agenți și

trântiți la pământ. Nu mă pot gândi la nimic altceva care să explice asta. Trebuie să fi fost SMS-urile alea; probabil că erau de la poliție. Cum altfel ar fi putut să știe că eu și Sam ne aflam acolo? La naiba. Acum habar n-am ce să mai cred. Și ea încă mă mai iubește?

— Unde e? întreb.

— Departe, foarte departe, spune agentul special Walker.

Își bate joc de mine?

— Cui îi pasă, tipule? ne întrerupe strigătul lui Nouă. Vedere de ansamblu, Johnny, vedere de ansamblu! Ea nu e în tablou! Nici Sam!

Îl ignor. Acum, când știu că guvernul Statelor Unite îi are și pe Sam, și pe Sarah, sunt hotărât să-i găsesc pe amândoi. Mă gândesc la următoarea mea mutare, la întrebarea următoare, când îl simt pe Bernie Kosar târându-mi-se afară din buzunarul jeanșilor.

E aproape timpul să plecăm, spune el. O să luăm femeia, ca să ne ducă la Sam și la Sarah.

— Nouă, zic eu. Ești gata să ieșim de-aici?

— Doamne, da. Sunt gata de-o veșnicie. Chiar trebuie să fac pipi.

Agentul special Walker se uită de la mine la Nouă și iar la mine.

Nu știe încotro să-și îndrepte tunul, așa că-l rotește dintr-o parte într-alta între noi. Agentul Purdy se ridică din nou în picioare și face același lucru. Paznicul aflat în partea din spate a camionetei ne ia în bătaia puștii.

— Dacă se mișcă, trageți în orice, cu excepția organelor vitale! ordonă agentul Purdy, deplasându-se ca să stea umăr la umăr cu agentul special Walker.

Bernie Kosar sare din poala mea și se târăște în susul ușii de sticlă. Își fâlfâie aripile mici de gândac către mine și-mi spune să număr până la cinci.

— Hei, Nouă? întreb.

— Sunt deja la trei, omule, zice el.

Walker ne cere, țipând, să tăcem din gură. Brățara mea vibrează, trimițându-mi mii de înțepături de ac în încheietură, dar o ignor. Nouă rupe fără niciun efort tot ce-l imobilizează și se ridică. Fac același lucru,

deși mie mi-e ceva mai greu. El trage un picior în peretele din față al cuștii de plexiglas, care sare cu ușurință în întregime din ramă. Când iese, paznicul trage în el. Nouă se mulțumește să ridice mâna zâmbind, și oprește toate gloanțele în aer. Când își lasă mâna în jos, cad pe podea, unul câte unul.

Apoi se uită la mine.

— Ai nevoie de puțin ajutor, amice?

Trage un șut în peretele cuștii mele, și ies. Bernie Kosar mi se cațără din nou în buzunar.

Înainte ca paznicul să poată face ceva, mă folosesc de telekinezie ca să-l trimit spre plafon și ca să-i răsucesc arma, transformând-o într-o bucată inutilă de metal. Agenții Walker și Purdy trag cu tunurile mogadoriene în noi, dar Nouă oprește fluxurile lansate. Zâmbește și le face celor doi agenți cu degetul.

— Nu, nu, nu. Până acum ar fi trebuit să aflați mai multe. Îmi aruncă o privire. Pregătește-te, Johnny, o să ne-nvârtim!

Camioneta zboară imediat de pe drum și

începe să se rostogolească. Fără niciun avertisment, Nouă mă apucă vârtos de braț, trăgându-mă după el până când reușesc să mă țin singur pe picioare. Alergăm în susul peretelui din stânga al camionetei, mișcându-ne ca un hamster într-o roată, așa că rămânem în poziție orizontală în timp ce mașina se rostogolește. Metalul scrâșnește în jurul nostru, din toate părțile plouă cu scântei, iar paznicul și agenții sunt azvârliți în toate direcțiile, ca niște păpuși de cârpă. Forța izbiturilor face ușile din spate să se deschidă și sărim afară imediat ce camioneta se oprește. O serie de mașini de poliție mergeau în urma noastră și au frânat toate, în scârțâit de cauciucuri, cu sirenele urlând.

— Hei, John? spune Nouă, fără să se sinchisească de toate astea.

— Da? zic eu, scuturând din cap ca să-mi alung amețeala după rotirea din camionetă.

Niciunul dintre noi nu-și ia ochii de la mulțimea clipitoare a mașinilor de poliție.

El o pornește înapoi, spre camionetă, și îi urmez exemplul.

— Trebuie să ne recuperăm Cuferele, tipule, și s-o luăm cu noi pe agentul Walker, cum a spus Bernie Kosar.

— Categoric.

Mă bat cu mâna peste buzunar, asigurându-mă că BK e încă acolo.

— Așa că de ce nu te-ai ocupa tu de asta în vreme ce rezolv eu aici?

Prin telekinezie, Nouă ridică de la pământ două mașini de poliție, și ofițerii din interior se străduiesc să iasă.

Mă reped înapoi, în camioneta care arde acum mocnit în șanț. Sar înăuntru ocolindu-i pe paznic și pe agentul Purdy, care gem pe podea, și găsesc Cuferele noastre. Walker stă rezemată de rămășițele băncii de metal, holbându-se năucită la sângele de pe propriile mâini. Părul roșu îi cade liber pe umeri și are o zgârietură lungă în lateralul feței. Tunul mogadorian e acum un morman de componente zdrobite, sub picioarele ei. Mă privește potrivitându-mi Cuferele sub braț, și eu mă las într-un genunchi în fața ei.

— Tu vii cu noi.

Nu e o întrebare.

Ea deschide gura să vorbească și un firicel de sânge i se prelinge în afară. Atunci văd o bucată de metal ieșindu-i din umăr. Las un Cufăr jos și încerc s-o ridic, dar geme și scuipe mai mult sânge. Îi dau drumul, temându-mă că, dacă o mișc din nou, o să moară din cauza hemoragiei înainte să aflu unde sunt Sam și Sarah.

— Unde se află? întreb. Spune-mi acum! Poți să mori în orice clipă, cucoană, și eu încerc să salvez Pământul și pe prietenii mei. Haide, spune-mi! Unde sunt Sam și Sarah?

Capul agentului special Walker cade în direcția mea și ochii ei verzi se deschid larg, de parcă m-ar vedea pentru prima oară. Focurile de armă de afară se aud tot mai aproape.

— Ești... ești extraterestru, șoptește ea, în cele din urmă.

Frustrat, lovesc cu pumnul în lateralul mașinii.

— Da, sunt! Dar am venit aici ca s-ajut, dac-o să mă lași! Acum, înainte de a fi prea târziu, înainte de a-ți da ultima suflare,

spune-mi unde sunt. La Washington?

Ea începe să respire neregulat și pare că nu mă poate nici vedea, nici auzi. O pierd. O pierd și încă nu am aflat unde sunt Sarah și Sam. Vocea îmi sună dintr-odată anemic.

— Spune-mi doar unde sunt. Te rog.

Ochii ni se întâlnesc și cred că i-am atins o coardă sensibilă.

Gura agentului special Walker se deschide, gata să vorbească, și are nevoie de două încercări ca să-și regăsească vocea.

— În vest. În...

Și vocea i se stinge, închide ochii. Mâinile însângerate i se încleștează, apoi se relaxează; tot trupul își pierde vlaga.

— Așteaptă! Rezistă!

Îmi apuc Cufărul cu frenezie, încercând să-l deschid ca să iau piatra tămăduitoare. Singurul lucru la care mă pot gândi e că, dacă o vindec, o să-mi spună unde sunt cei doi. Tocmai am pus mâna pe lacăt când câțiva polițiști sar în capătul deschis al camionetei, cu armele în mâini.

— Pleacă de lângă ea! Mișcă! Sau tragem! Jos cu tine, la pământ! Cu mâinile la spate!

Acum!

Îmi dau ordine răstite, dar nu pot să mă supun. Nu vreau să mă supun. Trebuie să găsesc piatra vindecătoare. Trebuie să aflu ce-are Walker de spus. Întind mâna spre Cufărul deschis și-i aud pe polițiști urlând:

— Mâinile sus. MÂINILE SUS. MÂINILE SUS!

Degetele îmi pătrund oricum în Cufăr.

Aud prima împușcătură, urmată imediat de alte câteva zeci. În timp ce în jur îmi zboară ploaia de gloanțe, încheietura începe să mă furnice mai tare ca niciodată. Nu mă mai doare, iar brățara începe să se lățească, acoperindu-mi întregul braț cu o teacă dintr-un material roșu înainte de a se răspândi și de a se deschide ca o umbrelă. N-am idee ce se petrece și adevărul e că nici nu-mi pasă. Nu sunt în stare să mă gândesc decât la piatra mea vindecătoare și la trupul inert al lui Walker, aflat atât de aproape de mine și totuși atât de inutil. Și mă trezesc deodată în spatele unui scut înalt de aproape doi metri, care mi se curbează deasupra capului și sub tălpi. Gloanțele se lovesc de el.

O orchestră de focuri de arme se

dezlănțuie și de scutul meu ricoșează nenumărate gloanțe. După două minute, frecvența lor începe să scadă, ca atunci când floricelele de porumb din cuptorul cu microunde sunt aproape gata. După ce tirul încetează în sfârșit cu desăvârșire, materialul roșu se comprimă sub forma tecii de pe braț, contractându-se apoi în brățara care mă furnică în jurul încheieturii, totul din propria voință a acesteia. Mă uit în jos, uluit de eficiența ei, de sincronizarea perfectă.

Walker continuă să zacă inconștientă la picioarele mele. Polițiștii înarmați care trăgeau cu doar un moment în urmă din spatele camionetei au plecat, dar aud focuri de armă afară. Sunt sfâșiat între dorința de a găsi piatra vindecătoare ca s-o readuc pe Walker în simțiri și imboldul de a ieși să văd dacă Nouă n-are nevoie de ajutor. Vreau s-o trezesc, s-o silesc să-mi spună unde sunt Sam și Sarah, dar nu-l pot lăsa pe Nouă singur dacă are probleme. Decid că Walker o să reziste - e evident că nu poate pleca nicăieri, și trebuie să sper că n-o să moară în brațele mele. Folosesc ocazia ca să-mi

îndes câte un Cufăr sub fiecare braț și mă năpustesc afară. Imediat ce ies, văd polițiști alergând în direcția opusă. Nu știu ce-a făcut Nouă în timp ce eu stăteam înăuntru, cunoscându-mi brățara ceva mai bine, dar toți par îngroziți.

— Ei, Nouă? strig. Ce le-ai făcut, de fapt?

El zâmbește.

— Am folosit telekinezia ca să-i ridic pe toți la aproape zece metri în aer. Apoi le-am dat de ales: urcă mai mult sau fug. Aplaud decizia lor înțeleaptă, tu nu?

— Se pare că au ales ce trebuia, spun.

— Hei, credeam c-o luăm cu noi pe femeie, zice Nouă.

— E încă înăuntru - e inconștientă și aveam de gând să folosesc piatra mea vindecătoare pentru ea, dar am vrut să mă asigur mai întâi că ești OK.

— Tipule, ți-ai făcut griji pentru mine? Eu am înțeles așa. Avem nevoie de ea ca să ne spună unde să ne ducem! Tu ești cel care nu vrea să meargă nicăieri dacă nu e către prietenii tăi. Ai uitat? Nouă ia o pușcă de asalt și trage în aer. Du-te înăuntru și ia-o!

Eu o să fiu aici, distrându-mă cu jucăriile soldaților.

Polițiștii continuă să se retragă mergând pe jos, unii chiar ascunzându-se în spatele copacilor de pe partea opusă a drumului. Nouă țintește deasupra capetelor lor. Pușca se zguduie proptită în umărul lui și gloanțele șuieră printre crengile înalte. Făcând cale-ntoarsă către mașină, îl aud râzând pe înfundate în vreme ce savurează spectacolul.

Îmi deschid Cufărul, scot piatra vindecătoare și mă reped în camionetă, să văd cât de gravă e rana lui Walker.

Dar ea nu e acolo. Mă uit în jur, gândindu-mă că e posibil să se fi ridicat, mutându-se în alt colț. Sunt complet derutat de ceea ce văd. Adică de ceea ce nu văd. Înăuntru nu mai e nimeni. Trupurile care se aflau acolo cu câteva minute înainte au dispărut. Rahat.

Sunt furios pe mine însumi. Nu-mi vine să cred că am dat-o în bară în halul ăsta. Nu numai că tot nu știm unde-i țin pe Sam și pe Sarah, dar e posibil și ca Purdy și Walker să fie încă acolo.

Numărul Opt stă pe iarbă. În spatele lui, lacul e calm, neclintit.

— Sunt cunoscut sub multe nume. Unii îmi spun Vishnu, în timp ce alții mă numesc Paramatma sau Parameshwara. Sunt cunoscut și sub forma celor zece avataruri ale mele, dintre care ați întâlnit trei și le-ați înfruntat. Cu un considerabil succes, aș putea adăuga.

— Dacă sunt avatarurile tale, sunt o parte din ființa ta. Cu alte cuvinte, tu ai simțit nevoia să le declari război acestor trei fete care-ncercau s-ajungă la tine, spune furios Crayton. Se presupune că personifici un zeu pașnic, nu-i așa?

— Ai de dat o mulțime de explicații, adaugă Marina.

Pe el nu-l impresionează furia noastră și rămâne așezat.

— Trebuia să fiu sigur că sunteți cine pretindeți. Și să mă asigur că sunteți pregătite să vă-ntâlniți cu mine. Îmi cer scuze dacă v-am rănit sentimentele, sau pe

ale oricui altcuiva. Toate ați dat dovadă de curaj, dacă asta vă face să vă simțiți mai bine.

M-am săturat de toată povestea asta. Sunt obosită și flămândă. Ca să nu mai spun că, pentru a ajunge aici, am zburat peste o jumătate de lume și m-am bătut cu o armată. Vreau răspunsuri. Mă ridic, și mâinile-mi atârnă pe lângă trup cu pumnii încleștați.

— Îți pun o întrebare și, dacă nu-mi dai un răspuns direct, plecăm. Asta nu e o discuție filosofică și n-aveai niciun drept să ne pui la încercare. Ești Numărul Opt sau nu?

El se uită la mine și-și țuguie buzele. Culoarea pielii i se schimbă din albastru într-un arămiu-închis. Când scutură din cap, îi cade coroana și părul lui negru capătă volum, devenind un ghemotoc de bucle ciufulite. Două brațe îi dispar și, peste câteva secunde, pe iarba din fața noastră stă un adolescent fără cămașă. Comandantul Sharma icnește.

E genul zvelt, dar viguros. Cu buzele lui pline și cu sprâncenele negre, groase, e într-

un fel excitant, trebuie s-o spun. La gât îi atârnă pandantivul albastru. De pe Lorien.

E unul dintre noi.

Ella se uită la Crayton, care expiră prelung. Deschide gura, vrând să spună ceva, dar băiatul vorbește primul.

— Cêpanul meu mi-a zis la început Joseph, dar am folosit numeroase nume. În zona asta, cei mai mulți oameni mă știu drept Naveen.

Se oprește și se uită la mine, apoi își saltă cracul zdrențuit al pantalonilor ca să dezvăluie simbolurile lorice ale lui Unu, Doi și Trei, cicatrizate pe glezna lui.

— Dacă vrei să mă privești numai ca pe un loric, atunci da, îmi puteți spune Numărul Opt.

Furia clocotindă din mine pocnește ca un balon și dispare. Am găsit încă un membru din Garde. Tocmai am devenit mai puternici.

Crayton face un pas înainte și întinde mâna.

— Te-am căutat, Opt. Am venit de departe. Eu sunt Crayton, cêpanul Ellei.

Opt se ridică și strânge mâna lui Crayton.

E înalt, cu toți mușchii din partea de sus a corpului și din zona abdomenului foarte bine conturați. E evident că s-a antrenat ani la rândul, supraviețuind singur în munți.

Ella se ridică la rândul ei.

— Sunt Ella, spune. Sunt Numărul Zece.

— Stop! zice Opt. Se uită în ochii ei. Cum adică ești Numărul Zece? Suntem numai nouă. Cine ți-a spus că ești Numărul Zece?

Ella se micșorează pe neașteptate, devenind o fetiță de șase ani.

Dacă poate ceva să-ți provoace o criză de lipsă de încredere în sine, cred că nimic nu se compară cu o fostă statuie punându-ți la îndoială identitatea. Crayton o înghiontește pe Ella, care revine la silueta ei mai înaltă, de la vârsta de doisprezece ani.

Opt îi răspunde devenind cu un metru și jumătate mai înalt și dominând-o cu statura lui.

— Asta-i tot ce poți, Zece?

Fața Ellei capătă o expresie plină de hotărâre și dă impresia că-ncearcă să mai crească, poate cu vreo zece ani, dar nu se întâmplă nimic. Peste câteva secunde, ridică

din umeri.

— Cred că da.

Crayton se întoarce spre Opt.

— O să te pun la curent mai târziu, dar, după nava voastră, de pe Lorien a mai plecat încă una. Ella și cu mine am fost pe nava aia. Ea nu era atunci decât un bebeluș.

— Am aflat totul sau există și un Număr Treizeci și Doi despre care ar trebui să știi? întrebă Opt, micșorându-se până la înălțimea lui normală.

Are vocea aspră, dar în același timp blândă. Remarc pentru prima oară că ochii lui au cea mai uimitoare nuanță de verde-închis. După expresia Marinei, tocmai observase și ea. Nu pot să nu zâmbesc când o văd îndesându-și nervoasă părul după urechi.

— Ella e ultima, răspunde Crayton. Ea e Șase, iar ea e Marina, Numărul Șapte. Se pare că tu îți poți schimba forma. Ar trebui să mai știi și altceva?

Drept răspuns, Opt se dilată, transformându-se într-o girafă cu două capete, de data asta dominându-ne cu o

înălțime care-o depășește pe a noastră cu vreo șase metri. Încerc să-mi rețin zâmbetul.

— Am într-adevăr această Moștenire, spune capul din stânga.

Capul din dreapta se apleacă spre apă și ia o sorbitură înainte de a privi în sus, adăugând:

— Printre altele.

— Oh, da? Cum ar fi? întrebă Marina.

Opt își reia înfățișarea de băiat și alunecă pe suprafața lacului ca pe gheață. Când se întoarce spre noi, pe o traiectorie circulară, începe să alerge înainte de a se opri derapând și trimite către Marina un val de apă.

Însă ea n-are de gând să se lase surclasată de nou-venit. Fără nici cea mai mică tresărire, ridică mâinile și oprește apa în aer, apoi o împinge înapoi, către Opt, prin telekinezie. La rândul său, el aruncă valul în sus, ca un gheizer. Ca să nu rămân în afara jocului lor, oricare ar fi, preiau controlul vântului și-l folosesc ca să-mping gheizerul pe suprafața lacului, până când Opt e înconjurat din trei părți de un perete de apă

în mișcare.

— Ce altceva ai mai primit? îi strig, tonul vocii mele provocându-l să nu bată pasul pe loc.

Opt se face nevăzut din spatele peretelui de apă, unde l-am încolțit, și reapare, o clipă mai târziu, pe stâncile zimțate care domină lacul. Dispare din nou și-și face apariția la câțiva centimetri de nasul meu.

Apropierea lui neașteptată e atât de iritantă încât îi reped din reflex un pumn în coaste. Mârâie și se retrage cu un pas, împleticindu-se.

— Șase! Ce faci? strigă Marina.

— Scuze, spun eu. A fost un reflex.

— Am meritat-o, recunoaște Opt, respingând intervenția ei protectoare.

— Așadar poți să te teleportezi? întrebă Marina. E foarte tare.

Opt apare brusc alături de ea și-și pune cu nonșalanță un braț pe umerii ei.

— Sunt fanul teleportării.

Marina chicotește și ridică din umeri, îndepărtându-i brațul. Chicoteli? Își bate joc de mine?

Opt zâmbește, dispare și reapare pe umerii lui Crayton, unde își ține echilibrul exagerându-și rotirile brațelor și nesiguranța picioarelor.

— Uneori fac totuși alegeri stupide în privința locului aterizării.

Opt e, dintr-odată, bufonul nostru.

Sunt de-a dreptul surprinsă de pofta lui de joacă, nefiind sigură dacă reprezintă o calitate sau o slăbiciune. Mă hotărâsc să iau în calcul partea bună a lucrurilor. Parcă văd iritarea și deruta de pe fețele mogadorienilor cu câteva clipe înainte ca puștiul ăsta să-i transforme în cenușă. Crayton se apleacă în față, și, ca și cum amândoi ar fi exersat totul înainte, Opt face o tumbă ca să ajungă pe pământ, apoi bate din palme, încântat de sine însuși.

— Unde e câpanul tău? întrebă Marina.

Fața veselă a lui Opt capătă o expresie serioasă. Știm cu toții ce înseamnă. În minte îmi apare instantaneu o imagine a Katarinei, cu căluș și înlănțuită de perete. Mă gândesc la John și la câpanul lui, Henri. Alung amintirile înainte de a mi se forma lacrimi în

ochi.

— Cu cât timp în urmă? pune Crayton cu delicatețe întrebarea la care ne gândim cu toții.

Opt se întoarce spre câmpul cu iarbă înaltă din spatele nostru. Minteia lui desparte iarba, până când apare o potecă îngustă, își înalță capul spre soarele care apune.

— Ascultați, trebuie să plecăm de-aici. Lumina e pe sfârșite. O să vă povestesc pe drum totul despre Reynolds și Lola.

Comandantul Sharma aleargă spre Opt și-i prinde de încheietura mâinii.

— Și eu? Ce pot face pentru tine? Te rog, spune-mi.

Tresar. Am fost atât de absorbită de sesiunea noastră de hai-să-ne-cunoaștem, iar el a fost atât de tăcut, încât i-am uitat cu desăvârșire rolul în toate astea.

— Comandante, spune Opt. Mi-ai fost un prieten loial și vreau să vă mulțumesc, ție și soldaților tăi, pentru toată munca voastră grea. Vishnu ar fi fost încântat de devotamentul vostru. Dar mă tem că acum drumurile noastre se despart.

Expresia de pe chipul lui Sharma spune clar că se crezuse implicat în această poveste pe termen lung.

— Dar nu-nțeleg. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Ți-am adus prietenii. Oamenii mei au murit pentru tine.

Opt îl privește în ochi.

— N-am dorit niciodată să moară cineva pentru mine. De aceea am refuzat să părăsesc muntele și să vin alături de voi pe străzi. Îmi pare rău pentru viețile pierdute, mult mai rău decât îți închipui. Crede-mă, știu ce simți atunci când pierzi oameni. Dar acesta e punctul din care trebuie să pornim pe drumuri separate.

E ferm, însă îmi dau seama cât de greu îi e să facă asta.

— Dar...

Opt îl întrerupe.

— Rămas-bun, comandante.

Bărbatul se întoarce, cu disperare în privire. Bietul om. Dar e un soldat care știe când să respecte un ordin, când să accepte lucrurile așa cum sunt.

— Mă părăsești.

— Nu, spune Opt. Tu mă părăsești. Te îndrepti către ceva mai mareț și mai bun. Un înțelept mi-a spus cândva că numai părăsind pe cineva bun poți întâlni pe cineva mai bun. Vei rămâne în continuare alături de zeul tău Vishnu, dar nu-l vei cunoaște decât după plecarea mea.

Scena e greu de privit. Comandantul Sharma deschide gura să spună ceva, dar o închide când Opt îi întoarce spatele și pleacă pe potecă fără să se uite înapoi. La început mă gândesc că Opt a fost prea dur. Pe urmă îmi dau seama că e cea mai blândă modalitate de a face ceea ce trebuia făcut.

— Hei! Așteaptă! strigă Crayton în urma lui. Poalele muntelui sunt în partea cealaltă. Trebuie s-ajungem la aeroport.

— Mai întâi trebuie să vă arăt tuturor ceva, strigă Opt. Și s-ar putea să n-avem nevoie de aeroport.

— Unde te duci? Încă nu știi nimic despre o serie de lucruri. Trebuie să ne-așezăm și să discutăm, să facem un plan, spune Crayton.

— Aș vrea să nu fi spart ochelarii ăia, zice Ella. Nu-l putem urma pur și simplu, fără să

știm unde ne duce și dacă e o idee bună. El își închipuie că știe totul, dar e posibil să nu fie așa.

Îl privim pe Crayton care se gândește la ce-ar trebui să facem. Știu ce cred eu c-ar trebui să facem. Am găsit în sfârșit un alt membru din Garde și acum trebuie să rămânem împreună. Dau din cap către silueta lui Opt, care se pierde repede în depărtare. Crayton se uită la mine, apoi dă din cap la rândul său. Ia Cufărul Marinei și pleacă după Opt. Fără să spună nimic, Marina și Ella se iau de mâini și îl urmează. Intru și eu în șir, în spatele lor. Îmi folosesc auzul fin ca să ascult zgomotele făcute de comandant când părăsește locul în care l-am lăsat. Nu aud nimic. Mi-l amintesc stând acolo, neclintit și tăcut, după plecarea noastră. Înțeleg că așa trebuia procedat, dar îmi pare totuși rău pentru bietul om. Abandonat, după ce a dat dovadă de atâta loialitate. Privesc spatele lui Opt, îl văd, rigid, chiar în fața mea, și îmi pare rău pentru ei amândoi.

Opt deschide drumul. Îl urmărim în susul

unei pante și ne pomenim într-o vale largă. Oriunde m-aș uita, văd piscurile cu vârfuri ninse ale munților Himalaya. Ceva mai aproape de noi sunt petice de pădure, despărțite de câmpuri cu flori galbene și violete. E minunat. Ne lăsăm cu toții pătrunși de frumusețea locului, când Crayton rupe tăcerea.

— Ei. Cine erau Reynolds și Lola?

Opt își încetinește pașii, ca să putem merge alături de el. Se apleacă să culeagă un mănunchi de flori violete, numai pentru a le strivi în mână.

— Reynolds a fost câpanul meu. Râdea foarte mult. Râdea întotdeauna. Râdea când eram fugari și când dormeam sub poduri sau când ne ascundeam în câte un hambar prin spărturile căruia pătrundea apa în timpul musonului. Opt se întoarce să ne privească pe rând. Își aduce cineva aminte de el?

Clătinăm din capete cu toții, chiar și Crayton. Dar eu n-aveam decât doi ani când am făcut călătoria.

Opt continuă.

— Era un loric extraordinar și un prieten încă și mai bun. Dar Lola... Lola a fost o femeie de care s-a îndrăgostit imediat ce am ajuns aici. Sunt opt ani de atunci. S-au cunoscut la piață și din momentul ăla au fost nedespărțiți. Reynolds o iubea atât de mult. Lola s-a mutat foarte repede cu noi. Abia dacă mai ieșea din casa noastră. Opt dă cu piciorul într-o tufă de flori. Ar fi trebuit să știi că nu era de încredere după felul în care mă privea, și fiindcă voia să știe întotdeauna unde eram, ce făceam. N-am vrut s-o las să se apropie de Cufărul meu, indiferent în câte moduri s-a străduit s-o facă. Dar Reynolds se încredea atât de mult în ea, încât până la urmă i-a spus cine suntem. I-a spus totul.

— N-a fost o mișcare inteligentă, zic eu.

John i-a spus lui Sarah și uite unde l-a dus asta. E prea riscant să le încredințezi oamenilor secretul nostru. Iar dragostea nu face altceva decât să mărească riscurile.

— Nici măcar nu pot descrie cât de furios am fost. Când mi-am dat seama ce făcuse, mi-am pierdut controlul. Ne-am certat zile la

rândul. Până atunci nu mai avuseserăm nicio neînțelegere. Încrederea mea în el era fără rezerve, și nu mi-am pierdut-o brusc. Motivul era Lola. Și atunci a început să ne tot preseze să mergem cu ea în munți, să facem o excursie, să rămânem peste noapte. Spunea că știe locul perfect. L-a convins pe Reynolds că asta o să-l ajute să se împace cu mine, că vom avea o legătură mai puternică. Știam că planul ei de a ne convinge pe mine și pe Reynolds să ne sărutăm și să ne-mpăcăm n-avea șanse de reușită, dar am mers totuși.

Opt se oprește câteva clipe ca să ne-arate un pisc dinspre nord.

— Am urcat pe muntele ăla, de acolo. Eu mi-am luat Cufărul. La vremea aceea puteam să mă teleportez și să folosesc telekinezia și, plus, puterea mea era ieșită din comun - aveam nevoie să mă antrenez și mi-am închipuit că muntele o să m-ajute să devin mai puternic, mai rapid. Dar, imediat ce am sosit, Lola a tot încercat să ne despartă. Făcea tot posibilul să-l convingă pe Reynolds să mă lase singur. În cele din

urmă, a fost nevoită să apeleze la planul B.

Opt se întoarce cu spatele și începe din nou să meargă. Așteptăm până face câțiva pași, ca să-și adune gândurile.

— Și care era planul B? întrebă cu blândețe Marina, ca să-l determine să continue.

Trebuie să ne spună toată povestea, dar nu e cazul să-l chinuim.

— În a treia noapte în munți, ea a plecat după lemne de foc, lăsându-ne singuri pentru prima oară de la începutul excursiei. Am știut că se petrecea ceva care nu era în ordine. Din cauza golului din stomac. Lola s-a întors repede - cu o duzină de soldați mogadorieni. Reynolds era atât de îndrăgostit de ea, încât și-a simțit inima zdrobită, înainte de a-și aduce aminte să-i fie teamă. A țipat la ea, implorând-o să-i spună de ce-i făcuse lui asta, de ce ne-o făcuse nouă, de ce mi-o făcuse mie. Pe urmă, unul dintre războinici a aruncat un sac cu monede de aur către ea. Mogadorienii îi promisese o groază de bani ca să le facă un serviciu. Opt rostește

cuvântul cu un zâmbet sarcastic. Lola s-a repezit la el ca un câine la o delicatesă. Totul s-a petrecut cu o iuțeală înspăimântătoare. Ea s-a năpustit, un mogadorian a ridicat o sabie strălucitoare și a înjunghiat-o în spate și sacul cu monede a explodat la picioarele ei. Reynolds și cu mine am rămas pur și simplu locului, înlemniți, și am privit-o murind.

Rezist impulsului de a mă apropia de el, de a-i lua mâna, de a i-o strânge ca să-i arăt că înțeleg ce simte. Mă uit la spatele lui drept și mândru, privesc hotărârea cu care-și face pașii mari și știu că acum are nevoie să fie lăsat în pace. Sau cel puțin asta-mi doresc eu când mă gândesc la moartea Katarinei.

Ultimul lui cuvânt, murind, atârnă în aer. În cele din urmă, Crayton își drege glasul și spune:

— Nu e nevoie să aflăm restul acum. Te poți opri dacă vrei.

— N-au putut să măucidă.

Vocea lui Opt devine mai puternică, de parcă încerca să-și alunge amintirile neplăcute. Cunosc trucul, nu dă rezultate

decât rareori.

— Chiar și atunci când au reușit o lovitură directă cu una dintre săbiile lor, de-a curmezișul gâtului sau în stomac, n-am murit. Dar au murit ei. Loviturile mortale care mi-erău menite le-au primit în schimb ei. Nu m-au putut ucide datorită vrăjii, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-l protejez pe Reynolds. Dar în tot haosul am fost despărțiți și m-am teleportat prea târziu. Reynolds era... Se întrerupe o clipă. Unul dintre ei mi-a luat Cufărul. M-am străduit să-l opresc. Am înșfăcat o sabie de-a lor și am încercat să i-o înfig în stomac, dar am ratat numai cu atât. Însă sunt sigur că i-am retezat mâna. Oricum, a scăpat. Imediat după ce-a fugit în pădure, am văzut o mică navă argintie înălțându-se printre copaci. I-am ucis pe ceilalți.

Vocea îi e atât de glacială, atât de indiferentă. Mă cutremur.

— Și eu mi-am pierdut căpanul, spune Marina după o clipă, cu voce scăzută.

— Și eu, adaug, și mă uit la Ella, care s-a tras mai aproape de Crayton.

Sperăm că nu-l vom pierde pe ultimul câpan pe care-l cunoaște fiecare dintre noi.

Cerul se întunecă tot mai repede. Marina se oferă să meargă în frunte, ca să ne poată conduce, cu ajutorul Moștenirii care-i permite să vadă noaptea. Zâmbesc când îl ia pe Opt de mână, încântată că cineva încerca să-i ofere alinare.

— Am petrecut atât de mult timp în munții ăștia, spune el.

— Singur? întrebă Ella.

— O vreme am fost singur. Nu știam unde să mă duc. Apoi, într-o bună zi, am dat peste un moșneag. Stătea sub un copac, cu ochii închiși, rugându-se. Moștenirea care-mi permite să iau alte înfățișări îmi apăruse de câteva luni, așa că m-am apropiat de el sub forma unui iepuraș negru. M-a simțit imediat. A râs chiar înainte de a deschide ochii. Fața lui avea ceva care mi-a inspirat încredere. Cred că mi-a amintit de Reynolds, din vremea în care încă nu apăruse Lola în viața noastră. Așa că am sărit în tufișuri și m-am teleportat dincolo de un șir de copaci din partea opusă. Când m-am apropiat din

nou, sub înfățișarea mea obișnuită, mi-a oferit niște lăptuci. Era evident că mă cunoștea, că avea să mă cunoască întotdeauna, indiferent cum aș fi arătat.

— Ajungem la un alt lac, spune Marina, întrerupându-l pe Opt.

Acum, când nu mai vorbește nimeni, sesizez clipocitul apei și, dincolo de el, o cascadă abia auzită.

— Da, suntem aproape, confirmă Opt. O să mâncăm și-o să dormim în curând.

— Și apoi ce s-a-ntâmplat? Cu bătrânul? întrebă Crayton.

— Se numea Devdan și era un om extrem de instruit, dedicat vieții spirituale. El mi-a vorbit despre hinduism și despre Vishnu. M-am agățat de poveștile lui. În mintea mea, reprezentau modul în care încercăm noi să salvăm Lorienul. M-a învățat formele vechi ale artelor marțiale indiene, precum kalaripayattu, silambam și gatka. Mi-am perfecționat Moștenirile, puterile, ca să văd cât de departe puteam extinde ceea ce învățam de la el.

Într-o zi, m-am dus să-l întâlnesc la locul

obișnuit, însă nu era acolo. M-am întors în ziua următoare. Dar el n-a mai revenit niciodată și am rămas din nou singur. Peste multe alte luni, am dat din întâmplare peste comandantul Sharma și armata lui, în timpul instrucției. Opt ezită înainte de a continua. Din nefericire – sau din fericire, încă nu sunt sigur –, tocmai aveam înfățișarea lui Vishnu și ei au jurat să mă apere de toate relele. Știam că asta se datora faptului că aveam un chip pe care-l venerau și am detestat faptul că profitam de credința lor, dar nu m-am putut abține. Cred că nu-mi mai plăcea deloc să fiu singur.

Marina ne conduce în jurul lacului. Opt îi spune să se îndrepte spre cascada pe care-o auzim în depărtare.

— Mogii s-au mai întors vreodată? întrebă Crayton.

— Da, se tot întorc în micile lor nave argintii, zumzăind în jurul muntelui, ca să vadă dacă încă mai sunt aici. Dar mă transform pur și simplu într-o muscă sau într-o furnică, și ei își văd de drum.

— Asta se potrivește cu rapoartele despre

OZN-urile văzute în regiune, zice Crayton.

— Da, ei sunt, încuviințează Opt. Cu fiecare vizită, devin tot mai neglijenți în privința detectării. De vreo câteva zile n-am mai văzut nicio navă, dar în ultimele șase sau opt luni au venit mult mai des. Judecând după asta, conflictul se intensifică.

— Așa e, confirm eu. Ne-am găsit unii pe alții, ne-am unit forțele. Marina, Ella și cu mine tocmai ne-am întâlnit în Spania, acum câteva zile. Numărul Patru ne așteaptă în America. Și acum te-am găsit pe tine. Nu mai lipsesc decât Cinci și Nouă.

Opt păstrează o clipă tăcerea.

— Vreau să vă mulțumesc fiindcă ați bătut atâta drum ca să mă găsiți. A trecut multă vreme de când nu mai am pe nimeni cu care să stau de vorbă. Despre adevărata mea viață.

Am ajuns deja la vreo doi metri de cascadă.

— Și acum?

Trebuie să strig ca să mă fac auzită, ca să acopăr zgomotul apei.

— Ne cățărăm! îmi strigă Opt drept

răspuns, arătându-ne peretele abrupt de piatră din fața noastră.

Pun mâna pe suprafața netedă a unei pietre și pipăi locul din jur cu piciorul, căutând ceva pe care să mi-l sprijin. Talpa îmi alunecă imediat și, când sunt pe cale să-ncerc din nou, aud vocea lui Opt venind de departe, de sus. E deja în vârf și strigă ceva în jos, către noi. Teleportarea e chiar mai utilă decât credeam. Ar putea fi chiar mai utilă decât invizibilitatea. Mă-ntreb dacă le-am putea combina cumva.

— Folosește telekinezia ca să plutești în sus, îmi spune Marina. Ia-o pe Ella. Eu îl iau pe Crayton.

Îi urmez sfatul și plutim spre culme. E chiar mai ușor decât mi-am imaginat. În vârf e tabăra lui Opt. Stăm în curând în jurul unui foc, pregătind o tocană de legume într-o oală mare. Copacii formează o boltă deasupra capetelor noastre și, cu apa de dedesubt, ascunzătoarea e perfectă. Coliba de lut înălțată de Opt e cumva, deopotrivă, deprimantă și ideală. Pereții sunt inegali și ușa e un oval șui, dar locul e cald și uscat și

miroase a flori proaspete. Înăuntru se află un hamac improvizat și o masă mică, iar pe pereți atârnă trei covorașe viu colorate.

— Ai un locșor frumos aici, spun, întorcându-mă lângă foc. Eu sunt tot pe drumuri de atâta vreme încât am uitat cum e să ai o casă. Chiar și numai o colibă.

— Locul ăsta are ceva anume. O parte din mine se va afla întotdeauna aici. O să-i duc cu adevărat dorul, spune, uitându-se cu drag în jur.

— Asta vrea să-nsemne că vii cu noi? întrebă Marina.

— Bineînțeles că vin. A sosit timpul să fim împreună, să colaborăm. Acum, când Setrákus Ra e aici, trebuie să vin cu voi.

— E aici? întrebă Crayton, dintr-odată neliniștit.

Opt ia prima înghițitură de tocană.

— A sosit acum câteva zile. Mă vizitează în vise.

12

Din vestul Virginiei, am sărit într-un tren de

marfă. Încerc să adorm, dar prin minte mi se învâртежesc prea multe gânduri. Îmi mijesc ochii, până când mi se obișnuiesc cu lumina soarelui dimineții care pătrunde prin ușa din șipci. Constat cu ușurare că ne îndreptăm în continuare spre vest. Asta-i tot ce-a spus agentul special Walker înainte să dispară: vest. Așa că într-acolo mergem, încerc să nu mă gândesc că mi-ar fi putut da intenționat indicații greșite, concentrându-mă în schimb asupra gândului că femeia era pe moarte și că nu mai avea nimic de pierdut, așa că n-avea de ce să mă mintă.

Mă rostogolesc pe spate. Plafonul vagonului e murdar, plin de pete de o multitudine de culori. Îmi aleg una de un albastru-închis, aflată chiar deasupra capului meu, și o fixează cu privirea atât de mult încât în cele din urmă mă fură somnul. Visez, ceea ce mi se întâmplă des. Dar visul ăsta e diferit, mai degrabă coșmar decât viziune.

Sunt în vestul Virginiei, din nou în celula închisorii. Numai că de data asta e pustie și puternic luminată de sus. Cușca sferică în

care se afla Sam e acum goală. Singurul indiciu al faptului că s-a aflat vreodată acolo e pata de sânge încă proaspătă de pe podea. Mă duc în mijlocul celulei, mă uit înnebunit în jur și-ncerc să-i strig numele, dar, imediat ce deschid gura, lumina puternică de deasupra e suptă de gâtul meu, tăindu-mi răsufierea, sufocându-mă. Cad, sprijinindu-mă pe palme și pe genunchi, în încercarea de a găsi un strop de aer.

Încă gâfâind, mă uit în sus. Acum mă aflu într-o arenă imensă, cu mii de mogadorieni cuprinși de frenezie în tribune. Scandeață și aruncă în mine cu diverse lucruri, în timp ce se luptă între ei. Podeaua e o lespede de stâncă, de un negru strălucitor. Mă ridic din patru labe clătinându-mă. Când fac un pas în față, terenul din spatele meu se surpă, nelăsând în urmă nimic altceva decât un abis întunecat. Deasupra mea e o gaură imensă și prin ea văd un pâlț de nori care traversează cerul albastru. Am nevoie de o clipă ca să-mi dau seama unde mă aflu - în interiorul piscului unui munte.

— Patru! se aude vocea lui Nouă.

Nu sunt singur. Mă uit în jur și-ncerc să strig și eu ca să-i răspund, dar am gâtul încă înfundat. Din gură îmi scapă un fascicul de lumină. Mă răsucesc instinctiv și-ncerc să direcționez lumina până ce cade în sfârșit pe Nouă. E în partea opusă a arenei, dar ceva mă împiedică să-l văd. E Sam. Atârnă între noi, cu mâinile încătușate. Agenții special Purdy și Walker se află sub el, cu tunurile îndreptate spre pieptul lui. Nu ezit. Alerg în ajutorul celui mai bun prieten al meu, cu stânca surpându-mi-se în urmă la fiecare pas. Strigătele mulțimii sunt tot mai puternice, până când devin asurzitoare.

Când aproape am ajuns, stânca neagră pe care stau agenții se prăvălește și ei cad odată cu ea.

— Ajutor! Ajutați-mă, vă rog, ajutați-mă! urlă Sam, cu trupul răsucindu-i-se, încercând să scape de cătușe.

Încerc să folosesc telekinezia ca să-l eliberez, dar nu funcționează. Încerc să-mi folosesc Lumenul, dar palmele îmi rămân întunecate. Moștenirile mele mă trădează.

— Adu-i pe ceilalți, John, îmi spune Sam. Adu-i pe toți.

Vocea îi sună straniu, de parcă n-ar fi a lui. E aproape ca și cum ceva - sau cineva - demonic ar vorbi prin intermediul lui.

Băiatul bronzat și zvelt pe care l-am zărit în ultima viziune e deodată alături de mine. E din nou transparent, ca o statuie. Când văd că poartă un pandantiv loric la gât, întind mâinile spre el. Însă băiatul clatină din cap și-și duce un deget la buze. Sare pe Sam și se cațără pe picioarele și pe trupul lui până când ajunge cu mâinile la lanțuri. Îl văd încordându-se, încercând să spargă cătușele, și-i văd surprinderea de pe chip când își dă seama că n-are puterea s-o facă.

În ultima mea viziune, m-a întrebat ce număr sunt, și mă simt îmboldit să vorbesc cu el. Tușesc, îmi curăț gâtul și știu că mi-am recăpătat în sfârșit vocea.

— Sunt Numărul Patru! strig, exact când în arenă se lasă liniștea.

— Te-ai hotărât? întreabă Sam.

Continuă să se zbată și să se răsucească în cătușe, cu celălalt băiat încă încercând să-i

rupă lanțurile de deasupra. Se uită drept la mine și văd că are ochii de un maroniu-închis. Nu e el, îmi spun.

Trupul începe brusc să-i tremure cu atâta violență încât celălalt băiat nu mai reușește să se țină și nu pot decât să-l privesc căzând și dispărând în același hău care i-a înghițit pe agenți. Pe Sam îl înconjoară apoi o strălucire violetă și lanțurile se rup din propria lor voință. În loc să cadă ca băiatul și ca agenții, plutește, suspendat în aer. Un reflector se aprinde cu un pocnet și văd, nevenindu-mi să-mi cred ochilor, cum crește și cum se transformă prietenul meu în Setrákus Ra. Cele trei pandantive lorice purtate de mogadorian strălucesc cu putere, ca și cicatricea vineție care-i înconjoară gâtul.

— Îl vrei pe om înapoi? zbiară el.

— O să-l iau înapoi, îi strig, furios.

Sunt țintuit locului, fără nimic altceva decât abisul în jurul meu, n-am pe ce pune piciorul ca s-ajung mai aproape.

Setrákus Ra coboară plutind lin. Aterizează pe stânci, care nu dau niciun semn c-ar

urma să cedeze, așa cum au făcut-o sub noi, ceilalți.

— Te predai? Perfect. O să-ți accept chiar acum pandantivul.

Mă uit în jos, și pandantivul meu a dispărut deja. Ridic din nou privirea și-l văd atârând în pumnul uriaș al mogadorianului. El își întredeschide buzele într-un rânjete care-i dezvăluie dinții ascuțiți și strâmbi.

— Nu! Nu mă predau!

În clipa în care o spun, simt brusc o greutate în jurul gâtului. Pandantivul e din nou acolo.

Celălalt băiat sare din abisul în care-a căzut, aterizând lângă Setrákus Ra, cu capul sus.

— N-o să mă predau ție niciodată! Eliberează-l pe Devdan și luptă-te cu mine!

— Timpul e pe terminate, spune Setrákus Ra, și acum îmi dau seama că ni se adresează amândurora - că a făcut-o întotdeauna.

A-ncercat să ne facă pe amândoi să ne predăm. Crede că ne poate convinge să ne sacrificăm, crezând că asta le va permite

celorlalți să rămână în viață? Nu pot decât să sper că niciunul dintre ceilalți nu se va lăsa înșelat de trucurile lui.

Pata albastră de pe plafonul vagonului e dintr-odată tot ceea ce văd și mă salt brusc în capul oaselor, încercând să scap de visul care mi-a lăsat mintea confuză. Îmi ating brățara din jurul încheieturii. Înainte de a aluneca în viziunea sau în coșmarul meu, am descoperit că, dacă mă concentrez asupra abilităților ei, pot să mi-o scot. Dar, în clipa în care mi-a părăsit încheietura, am avut senzația că fără ea nu sunt în siguranță și m-am grăbit să mi-o pun la loc. O ating din nou și mă întreb dacă e bine sau rău să mă bazez pe brățară. Ceva mic mă lovește brusc în spate și sar în sus și mă răsucesc.

E clar că am nervii întinși la maximum din cauza visului. Nu e decât Bernie Kosar, de data asta în chip de copoi, incarnare pe care o prefer.

— Alt coșmar?

Nouă cască într-un colț. Stă pe Cufărul lui, trasând absent simboluri pe perete cu un cui, fiind însăși imaginea omului care nu are

nervii încordați. Tălpile picioarelor lui goale sunt negre.

— Devin cu adevărat stranii, spun, sperând că nu par atât de zguduit precum mă simt. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă considere Nouă un puștan speriat de niște vise urâte. Și cred că le au și alții în același timp.

Nouă își apropie cuiul de ochi, ca să-l studieze îndeaproape. Își lăsă capul pe-o parte, ca și cum ar fi vorba de un specimen rar, nu de cel mai banal obiect din lume. Cu limba scoasă în colțul gurii, arată ca și cum și-ar concentra întreaga energie asupra acelui unic cui. Cu un zâmbet, îl îndoiaie între degete, rupându-l în două bucăți perfect egale. Se întoarce să se uite la mine.

— Și ce înseamnă asta? Crezi că au cu toții viziuni de un anume fel? Sau nopți la fel de palpitate ca ale tale?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Văd întruna un băiat subțire, cu păr negru, buclat. Are un pandantiv de-al nostru, de aceea presupun că e unul dintre noi. Suntem conștienți unul de prezența

celuilalt, dar visul pare croit într-un fel pentru el și în altul pentru mine. Îmi apari și tu în viziuni.

Nouă se încruntă, își deschide Cufărul și caută în interior. Sper c-o să scoată ceva care să mă ajute să-mi descifrez viziunile, care să-mi poată spune la ce ar trebui să le folosesc, dacă e cazul să le folosesc în vreun fel.

— Mi-ar plăcea să intru în legătură cu ceilalți folosind piatra roșie, dar cred că guvernul îi interceptează cumva transmisiile. Ceea ce e o porcărie.

Se lasă pe spate, părând frustrat.

Traversez vagonul gol către el. Are în mână un cub galben pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Ce crezi că-nseamnă dacă guvernul interceptează transmisiile pietrei tale? Ce crezi că s-a-ntâmplat? Adică, trebuie să fie mâna mogilor, dar cum crezi că au convins guvernul să colaboreze cu ei?

Nouă mă privește nevenindu-i să creadă.

— Vorbești serios? Cui îi pasă de ce colaborează sau ce le-au spus mogii ca să

treacă de partea lor? Important e că sunt mână-n mână. Guvernul Statelor Unite și mogadorienii au făcut echipă! Pentru ei e oficial: noi suntem băieții răi!

— Dar mogii vor distruge Pământul - sau mai rău - odată ce scapă de noi. Guvernul nu știe asta? Nu e evident că noi suntem băieții buni?

— S-ar părea că nu. Cine știe cum s-o fi întâmplat? Poate se folosesc pur și simplu unii de alții, fiecare parte încercând s-o înșele pe cealaltă. Oricum ar fi, guvernării trebuie să-i fi subestimat pe mogi. Fiindcă altminteri ar fi intrat frica-n ei, până-n adâncul minților lor bizare.

Nouă își bagă cubul în gură. Pe față îi apare o expresie satisfăcută.

— Ce e ăsta? îl întreb.

— Mijloc de subzistență, răspunde el, cu vocea deformată. E un substitut de hrană. Îl sugi și te satură pentru scurtă vreme. Îmi aruncă o privire. S-ar putea să ai și tu unul.

Îmi deschid Cufărul și caut un cub galben. Mâinile îmi trec peste tableta albă pe care-am găsit-o în puț, în biroul ascuns al lui

Malcolm Goode, și îmi acord o secundă ca să-i apăs butoanele. E tot moartă. O dau deoparte. Nu găsesc niciun cub galben, dar e unul albastru. Îl scot să-l vadă și Nouă.

— Crezi că ăsta face același lucru?

El ridică din umeri.

— Habar n-am. N-o să știi până nu-ncerci. Dă-i drumul.

Ezit câteva secunde, apoi îl pun pe limbă și gura mi se umple imediat cu apă rece ca gheața. Nu reușesc să beau decât foarte puțină înainte ca o parte s-o ia pe unde nu trebuie, făcându-mă să tușesc și să scuiț piatra pe podea. Nouă își scoate piatra galbenă în palmă și mi-o întinde, dar îl refuz.

— Trebuie să mănânci la un moment dat, spune el.

Bernie Kosar se apropie de Nouă și deschide gura.

— Sigur, BK, zice el, îndatoritor, punând cubul galben pe limba câinelui.

— Măcar ne îndreptăm spre vest, unde se află Sam și Sarah. M-am săturat să tot fug și să m-ascund, și iar să fug și să m-ascund. Începem cu ceea ce e mai important,

mergem să-i găsim.

— Da, ei bine, vorbește numai în numele tău. Eu am fost închis și torturat anul trecut, omule. Să fiu în mișcare, să decid eu însumi unde mă aflu și când plec într-un anumit loc e ceva la care n-am de gând să renunț prea curând. Relaxează-te, Johnny. Am o idee, iar tu trebuie să-ți amintești care-i planul. Nu trebuie să pierdem timpul căutându-i pe oamenii cu care ești prieten. Luăm legătura cu ceilalți, ne întâlnim și, când suntem pregătiți, îl înfruntăm pe Setrákus Ra. În ordinea asta.

Mă întorc și găuresc peretele vagonului cu o lovitură de pumn, impactul făcând roțile de pe o parte să piardă pentru o clipă contactul cu șina de dedesubt. Sunt furios și am senzația că mă-ndrept spre pierderea autocontrolului pe o traiectorie spiralată.

— Și cum o să te-ntâlnim cu ceilalți când singurul nostru mijloc de comunicare ar putea fi monitorizat? Eu zic să ne-ndreptăm spre California, sau spre orice bază a guvernului din vest, și să le cerem să ne-o dea pe Sarah ca să n-aruncăm totul în aer!

Sau îi amenințăm că anunțăm presa despre înțelegerea încheiată de guvern cu o șleahtă de extraterestri ticăloși. O să vedem cum evoluează lucrurile.

Nouă râde, clătinând din cap.

— Ăă, nu. Asta n-o să se-ntâmple.

— Ei, rahat, atunci nu știu ce să sugerez. Ce-ar fi să ne-ntoarcem în Paradise, să vedem dacă Sarah nu e cumva acolo? Dacă este în siguranță, promit că renunț la planul meu. Acum ar trebui să fim aproape de Ohio, nu?

Nouă se apropie de gaura făcută de mine în perete și se uită afară. Când vorbește, vocea îi e calmă.

— Pentru mine arată peste tot la fel, omule. Știi, pe Pământ nimic nu e ca pe Lorien. Sigur, e destul de frumușel pe alocuri, dar Lorien era o planetă frumoasă în întregime. Era cea mai frumoasă planetă din toate galaxiile. Știi cum arăta în viziunile tale, nu?

Sunt surprins c-a devenit dintr-odată atât de pasionat. Când vorbește despre Lorien, expresia feței lui e mai frumoasă și mai

destinsă decât i-am mai văzut-o vreodată. Văd pentru prima oară un puști chinuit de dorul de casă. Dar e trecătoare. Își readuce repede pe chip obișnuita mască de sarcasm și de refuz.

— Nu mergem în Ohio să vedem dacă un alt om stă confortabil și în siguranță. Asta nu e casa noastră, Patru. Oamenii nu sunt frații și surorile noastre. Tot ce facem aici, pe Pământ, e pentru adevărata noastră casă, pentru adevărații noștri frați și pentru adevăratele noastre surori, pentru Străbunii care și-au sacrificat viețile ca să ne-mbarce pe nava aia.

Nouă se retrage cu un pas, se rotește și pumnul lui dă o altă gaură în peretele vagonului, chiar lângă a mea. Spre deosebire de mine, a lovit atât de tare și de repede încât roțile de sub noi nu s-au clintit. Își scoate capul prin gaură și respiră adânc, cu părul negru plutindu-i și fâlfâindu-i în vânt, apoi și-l trage înauntru. Își încleștează pumnii și se întoarce spre mine.

— Dacă nu porți Lorienul în inimă, ar trebui s-o spui chiar acum. Nu vreau s-alerg

Încoace și încolo în compania unui trădător. Singurul nostru țel este să facem tot posibilul pentru a fi în deplinătatea forțelor, ca să-l putea înfrânge pe Setrákus Ra, cu tot cu armata lui. Asta e. Ai priceput?

Mă hotărâsc să păstrez tăcerea. Sentimentele mele pentru Sam și Sarah nu-și vor pierde niciodată intensitatea. O știi. Dar Nouă are dreptate când spune ce se află pe primul loc. Nu-i suntem nimănui de niciun folos dacă nu ne amplificăm puterile, iar asta nu se va întâmpla decât dacă-i putem găsi pe ceilalți. Trebuie să mă concentrez asupra Lorienului. Când îl vom înfrânge pe Setrákus Ra, Sam și Sarah – alături de toți ceilalți oameni de pe Pământ – vor fi OK. Dau aprobator din cap.

Nouă se așază și închide ochii, strângându-și genunchii în mâini atât de tare încât i se albesc încheieturile.

— Tocmai am trecut pe lângă un indiciu pe care l-am recunoscut. Suntem la vreo trei sute de kilometri distanță de adăpostul sigur amenajat de căpanul meu. Putem să mergem acolo, să comandăm o pizza, poate

să ne uităm și puțin la televizor. Poți să te așezi și să-ți depeni gândurile triste despre sărmana și pierduta ta Sarah. Eu o să ies, o să gădesc o puicuță focoasă cu care să-mi petrec o oră sau cam așa ceva, după care o să descoperim cum putem comunica într-un fel sau altul cu ceilalți.

BK lasă cubul galben să-i cadă din gură și se uită în sus, la mine. Nici măcar nu e nevoie să ceară. Îi pun pe limbă cubul meu albastru, iar el închide botul și suspină fericit.

Mă uit la Nouă. E atât de sigur de sine, atât de încrezător în propriile forțe.

— Și cum o să facem asta? Macrocosmurile sunt monitorizate! N-avem niciun alt mijloc de comunicare cu ei!

— Ba da, totul e perfect, mă contrazice Nouă, entuziasmându-se. Așteaptă pân-o să vezi ascunzătoarea mea, Patru. E de-a dreptul extraordinară. Indiferent ce ne-am dori, o să avem. Indiferent ce-am avea nevoie, o să primim. O să ne odihnim și-o să ne antrenăm, o să fim în cea mai uimitoare formă posibilă, gata pentru orice vom avea

de înfruntat. Și o să găsim o cale de a intra în contact cu ceilalți garzi.

13

Stau trează ore de-a rândul, săltându-mă în capul oaselor și privind focul din fața colibei. În interior, Ella doarme în hamac; Șase și Crayton sforăie sub pături pe podea. După o vreme, focul se transformă dintr-o vâlvătaie care trosnește cu furie în tăciuni strălucitori. Mă uit la fumul care plutește în aer, purtat de vânt pentru a rămâne apoi în preajmă sub frunzișul copacilor. În cele din urmă, focul se stinge cu desăvârșire.

Pur și simplu nu pot să dorm. Am fost atât de mulți ani singură cu invidia și cu furia mea, închisă în orfelinat. Acum, în sfârșit, pot scăpa de ele. Acum cred că nu există nimic pe care să nu-l putem face fiind cu toții împreună. Așa că nu știu de ce continui să simt golul ăsta în stomac ori de câte ori am timp să cad o clipă pe gânduri. Știu și ce înseamnă: mă simt singură. Dar nu sunt singură, mi-o repet întruna.

Mă uit la Opt, care doarme cât mai aproape cu putință de foc, dorindu-i căldura. Încovrigat, pare mic în lumina zorilor. Are un somn agitat, sub o pătură subțire, din lujeri împlețiți. Îl privesc tresăltând și răsucindu-se, trecându-și mâinile prin părul deja încâlcit. Scormonesc tăciunii, ca să dea cât mai multă căldură, și trosnetul lor e suficient ca să-l facă să se-agite. Nu știu de ce, dar simt nevoia să-l protejez. În același timp, mă gândesc la brațele lui musculoase și vreau să mă protejeze. Trebuie să fie ceva legat de atracția contrariilor. El e jucăuș, iar eu, ei bine, eu nu sunt.

Când se trezește în sfârșit și îi trezește și pe ceilalți, fruntea lui Crayton e încrețită de griji. Ne străduim cu toții să scăpăm cât mai repede de năuceala somnului. Știu ce-l frământă pe Crayton, se întreabă cum o să ne urce pe toți într-un avion.

Gândurile mele se îndreaptă către viziunea lui Opt, în care a apărut Setrákus. Acesta reprezintă cea mai mare amenințare, chiar mai mare decât a unui grup de mogi bine înarmați. Știu că, după părerea lui Crayton,

nu suntem pregătiți să-l înfruntăm. Nu ni s-au perfecționat Moștenirile, n-am avut ocazia să-nvățăm cum să luptăm împreună, și trebuie să-i găsim pe Patru, pe Cinci și pe Nouă înainte de a face față unei amenințări ca Setrákus Ra. Asta am spus azi-noapte, și Opt a clătinat din cap, frustrat de scepticismul meu.

— Știu că împreună îl putem înfrânge, a zis. L-am văzut în visele mele și i-am simțit puterea. Știu de ce e în stare, dar știu și ce putem face noi, și e cu mult mai măreț decât orice a putut fi el vreodată. Eu cred în noi. Dar n-o să se întâmple dacă n-o să fim convinși cu toții.

— Sunt de acord, trebuie să-l doborâm pe Setrákus Ra. Dar trebuie să-i găsim mai întâi pe ceilalți. Avem mult mai multe șanse să-l înfrângem dacă suntem împreună, a argumentat Crayton.

Și i-am simțit îngrijorarea de dincolo de cuvinte.

Opt s-a ridicat cu hotărâre, evident convins că suntem suficient de mulți ca să învingem.

— Visele mele m-au călăuzit către voi toți. Și tot ele îmi spun că suntem capabili s-o facem; nu putem alege fuga, nici măcar pentru a-i găsi pe ceilalți.

Acum Opt e în picioare și se întinde, dezvăluindu-și o mică porțiune a abdomenului când i se saltă cămașa. Se apleacă, ridică un baston și îl răsucește în mâini. Nu-mi pot lua ochii de la el. Pentru mine, sentimentul e atât de nou și de neobișnuit, mă face să mă simt sfioasă și excitată în același timp.

— Ei, unde vreți să mergeți? întrebă el, uitându-se pe rând la noi toți.

— Pe coasta de est a Statelor Unite, răspunde Șase.

Lovește cu piciorul în partea de jos a bastonului care se învâртеște pe lângă ea, aruncându-l în sus, unde face o tumbă înainte să cadă în mâna ei. Cei doi alcătuiesc un duo amuzant. Șase îi aruncă bastonul înapoi, iar el dă un adevărat spectacol plonjând ca să-l prindă și prefăcându-se că nu poate. Joaca lor seamănă foarte mult a flirt. Trebuie să

recunosc că mă face geloasă. Chiar dacă aş vrea, eu n-aş putea să mă port astfel, nici cu Opt, nici cu oricine altcineva. Dar Şase aşa e, degajată. Nu e de mirare că se distrează amândoi atât de bine.

— OK, dacă acolo vreţi să mergeţi, avem două opţiuni. Un avion? Aveţi destui bani ca să cumpăraţi bilete pentru noi toţi?

Crayton dă din cap, bătându-se peste buzunarul cămăşii.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Excelent. Ne întoarcem la New Delhi, luăm bilete, şi putem ajunge în Statele Unite într-o zi, sau cam aşa ceva. Sau putem ajunge în statul New Mexico în numai câteva ore.

— Nu ne putem teleporta, nu toţi, subliniază Şase, desenând în ţărână cu vârful piciorului.

— Ba poate că da, spune Opt, cu un zâmbet viclean.

Şase a desenat un cerc şi el întinde piciorul ca să adauge doi ochi, un nas şi o gură mare, zâmbitoare. Îşi surâd unul altuia.

— Nu trebuie decât să facem o mică

plimbare, apoi nu mai rămâne decât o chestiune simplă, un salt peste o distanță imensă, făcut cu tot atâta credință.

E clar că-i face plăcere să ne țină în ceață; îi văd pe ceilalți dând din cap către el, atât de captivați de încrederea lui, încât uită să-i ceară detalii. Nu vreau să fiu eu cea care evidențiază faptul că n-avem habar ce e în mintea lui.

— Pare mult mai rapid decât cu avionul, spune Ella. Și mult mai tare.

— Ai câștigat atenția mea, zice Crayton, ridicând Cufărul meu pe umăr. Trebuie să ne arăți despre ce e vorba și e cu atât mai bine cu cât o s-o faci mai iute. Dacă Setrákus Ra e deja aici, pe Pământ, trebuie să ne mișcăm repede.

Opt ridică un deget, cerându-i lui Crayton să aibă răbdare. Apoi își scoate cămașa și pantalonii. Uau.

— Nu înainte de dimineața mea de înot, spune el.

Și aleargă spre marginea stâncii de pe care cade cascada. Fără să se oprească, plonjează cu brațele întinse în lateral. Pare

să plutească aidoma unei păsări, purtat pe valuri de aer. Mă apropii în grabă de margine și privesc în jos, la timp ca să-l văd schimbându-și forma și intrând în apă în chip de pește-spadă roșu, pentru a reveni apoi la suprafață sub propria sa înfățișare. Simt dintr-odată nevoia să sar și eu, și îl urmez.

Apa e surprinzător de rece când mă scufund, dar când ies să respir îmi simt obrazii arzând. Ce se petrece cu mine? De obicei nu sunt atât de impulsivă.

— Frumos plonjon, zice Opt, înotând în direcția mea și călcând apoi apa lângă mine. Scutură din cap și buclele lui de un negru strălucitor biciuiesc aerul în jurul capului. Ei, preferi să ți se spună Marina sau Șapte?

— N-am preferințe. Oricum, răspund, simțindu-mă timidă.

— Mie-mi place Marina, declară el, vorbind cu hotărâre pentru amândoi. Ești pentru prima oară în India, Marina?

— Da. Am stat foarte mult timp în Spania. Într-un orfelinat.

— Un orfelinat, eh? Cel puțin ai fost

înconjurată de o mulțime de copii; ai putut să-ți faci prieteni. Nu ca mine.

Îmi dau seama cât de singur a fost. Mă hotărâsc să nu-l corectez, să nu-i spun că toate celelalte fete mă urau și că n-am avut nicio prietenă până când a apărut Ella. Mă mulțumesc să ridic din umeri.

— Cred că da. Acum sunt mai fericită.

— Știi ce? Îmi placi, Marina, zice el. Și sună ca și cum ar rostogoli numele meu prin gură, savurându-l. Ești tăcută, dar extraordinară. Îmi amintești de...

Intre mine și Opt, apa e brusc împrăștiată într-un jet imens. Valurile ne leagănă, îndepărtându-ne unul de altul, și o văd pe Șase înălțându-se la suprafață, cu părul ei lung și blond căzându-i desăvârșit în josul spatelui. Nu scoate nicio vorbă când se scufundă iarăși, trăgându-l pe Opt după ea. Mă scufund și eu, și îi privesc luptându-se sub apă, până când Opt cere îndurare râzând și Șase îi dă drumul.

— La naiba, ești puternică, spune el, tușind, când sparge suprafața apei.

— Să nu uiți asta, rânjește ea. Acum

putem, te rog, să ieșim de-aici?

La vederea trupurilor lor încâlcite mă simt geloasă, dar nu e momentul potrivit. Îmi aplec capul sub apă, vrând să-mi ofer un minut în care să mă adun. Las apa să-mi intre în plămâni și mă scufund și mă tot scufund, până când ating cu vârfurile picioarelor fundul stâncos, acoperit cu mâl. Mă așez în terciul noroios și încerc să-mi pun ordine în gânduri. Sunt furioasă pe mine însumi, fiindcă mă simt atât de vulnerabilă. E o slăbiciune! Nimic mai mult. Și oare chiar îmi pasă dacă Opt preferă părul blond și fără cusur al lui Șase în locul smocului meu? Vreau să spun că ea nu e o amenințare pentru mine. Trebuie să lucrăm împreună, ca o echipă, să avem încredere unii într-alții. Nu vreau să fiu furioasă pe Șase, mai ales după tot ce-a făcut pentru mine. Mă plimb un minut înapoi și încolo, sperând că o să găsesc ceva spiritual de spus când o să ies la suprafață. Pot s-o fac.

Îmi dau seama că mă aflu exact sub locul în care cade cascada în lac și unde apa e limpede și scânteietoare. Privirea îmi e

atrasă de ceva strălucitor. E un obiect lung, argintiu, înțepenit în mâlul de pe fund.

Mă duc să-l privesc de aproape. Are vreo patru metri și jumătate și, când îl ocolesc, descopăr uluită un soi de carlingă în spatele unui parbriz lung. Și atunci văd Cufărul, stând acolo, pe scaunul din interior. Nu-mi vine să cred - e cu putință să fie nava argintie pe care-a văzut-o Opt îndepărtându-se în ziua atacului mogulilor, când a fost ucis căpanul lui? Aud un țipăt înăbușit și-mi dau seama că e al meu. Înșfac un mâner de pe fuzelaj și trag. Nu se clintește. Presiunea de pe fundul lacului e foarte mare, dar continui să smucesc, și ușa carlingii se deschide în curând. Un val se contopește cu apa captivă în interior. Cufărul e lipicios când îl înșfac și mă grăbesc să urc la suprafață.

Primul lucru pe care-l văd sunt Șase și Opt, stând de vorbă pe iarbă. Ella își rotește bastonul lui Opt deasupra capului, apoi în față. Crayton o privește, cu bărbia sprijinită în căușul palmei. Ea mă vede ieșind din apă, înfige bastonul în iarbă și mă strigă:

— Marina!

— Hei, iată-te! Unde-ai dispărut? strigă și Opt, venind lângă mal.

— Ieși de-acolo, Marina, spune Șase. Acum chiar trebuie să ne grăbim!

Ridic cufărul, apoi îl scot din apă, ținându-l cât mai sus, ca să-l vadă cu toții. Nici măcar nu-mi pasă că-n cap îmi picură cel mai dezgustător și mai mocirlos lichid cu putință. Zâmbesc atât de larg încât mă doare fața. Îmi plac expresiile de pe chipurile lor, gurile căscate, ochii mari. Sunt atât de încântată încât mă folosesc de telekinezie ca să fac Cufărul să plutească spre Opt și Șase, și-l las acolo, în aer.

— Uite ce-am găsit, Opt!

El dispare din iarbă și reapare în aer, lângă Cufăr. Își înfășoară brațele în jurul lui, îl strânge la piept. Cu nămol cu tot. Se teleportează pe mal, încă ținându-l în mâini.

— Nu-mi vine să cred, spune în cele din urmă. A fost chiar aici, în tot acest timp.

Pare uluit.

— Era într-o navă mogadoriană de pe fundul lacului, zic eu, ieșind din apă.

Opt se face iarăși nevăzut și se

teleportează exact în fața mea, nasurile practic atingându-ni-se. Înainte de a avea timp să realizez ce plăcut e să-i simt răsuflarea caldă pe față, mă ridică, mă sărută pe gură și mă învârtește. Trupul mi se crispează și dintr-odată nu mai știu ce să fac cu mâinile. Nu știu deloc ce să fac, așa că las pur și simplu lucrurile să se întâmple. Gustul lui e sărat și dulce în același timp. Lumea întreagă dispăre și am senzația că plutesc în întuneric.

Când mă lasă jos, mă retrag și mă uit în ochii lui. O singură privire și știu că acest moment colosal, romantic, a fost, pentru el, o exprimare spontană a recunoștinței. Atât și nimic mai mult. Sunt o idioată. Chiar trebuie să scap de slăbiciunea asta.

— Eu nu înot niciodată aici. M-am scufundat întotdeauna, încă de la bun început, numai acolo, în partea cealaltă. Înțepenit în aceeași zonă. Opt clatină din cap. Mulțumesc, Marina.

— Ăă, cu plăcere, șoptesc, încă năucită de prima parte a mulțumirilor lui.

— Acum, după ce l-ai îmbrățișat în chip de

salut, nu vrei să-l și deschizi? întrebă Crayton. Haide!

— Oh! Da, firește! strigă Opt, și se teleportează înapoi, lângă Cufăr.

Șase se apropie de mine.

— Marina! A fost de-a dreptul impresionant! Mă îmbrățișează, apoi se retrage ca să mă zgâlțâie de umeri, zâmbind cu subînțeleș. Și adaugă, cu voce scăzută: Și am eu vedenii sau tocmai v-ați sărutat?

— Oarecum bizar, nu? șoptesc, studiind-o în căutarea oricărui semn de gelozie. Dar nu cred că-nseamnă ceva.

— Nu e nicidecum bizar. Eu cred că e minunat, spune ea, evident încântată de dragul meu, ca o prietenă sau ca o soră.

Mi-e rușine de mine însămi, de gelozia pe care am simțit-o față de ea mai devreme. Ne uităm amândouă la Opt când Ella începe să imite bătaia tobelor ca să anunțe deschiderea Cufărului.

Opt își ține palmele pe lacăt. Acesta începe să vibreze aproape imediat, și Cufărul se deschide. El își afundă imediat

brațul până la cot, încercând să atingă totul dintr-odată. E ca un puști în fața unui cufăr cu jucării, e atât de entuziasmat. Ne îngrămădim cu toții în jurul lui și ne uităm. Văd că o parte dintre pietre seamănă cu ale mele, dar majoritatea obiectelor sunt complet diferite. Există un inel de sticlă, un corn curbat de cerb, o bucată de stofă neagră, care se umple de sclipiri albastre și roșii când o atinge Opt. El ia o bucată subțire de aur, de lungimea unui creion, și o ridică în sus.

— Ah, mă bucur să te revăd.

— Ce e? întrebă Șase.

— Nu-i știu numele adevărat, dar eu îi spun „Duplicatorul“.

Opt îl ține deasupra capului, ca pe o baghetă magică. Cu o zvâcnire a încheieturii, îl face să se extindă în exterior și în jos, ca un sul de hârtie. Ajunge în curând la dimensiunile unui cadru de ușă. Opt îi dă drumul, și cadrul îi plutește în față. Apoi pășește dincolo de el și îi putem vedea brațele și picioarele apărând și dispărând în timp ce sare, depărtându-și-le pe cele din

urmă și pocnind simultan din palme deasupra capului.

— OK, spune Șase, e cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Opt se teleportează lângă ea și rămâne acolo, cu capul lăsat pe-o parte și scărpinându-și bărbia, ca și cum ar evalua un spectacol. Capetele noastre se întorc în grabă către cadrul de aur. Mâinile și picioarele își continuă mișcările ritmice. Hopa. Acum sunt doi Opt! Cel de lângă Șase bate din palme, apoi și le deschide, și bucata de aur se contractă și i se reîntoarce în mână. Al doilea Opt dispăre imediat.

— Impresionant, comentează Crayton, aplaudând lent și zgomotos. Cândva, în curând, asta o să ne prindă foarte bine. O să fie cel puțin un mod excelent de distragere a atenției.

— Obişnuiam să plec uneori pe furiș de acasă, mărturisește Opt. Reynolds nu și-a dat niciodată seama ce puteam face. Chiar înainte de moartea lui, eu mă străduiam întotdeauna să deduc cum să profit la maximum de Moștenirile mele.

Crayton ia hainele lui Opt și i le aruncă, apoi saltă Cufărul meu pe umăr. Acum trebuie într-adevăr să plecăm.

— Ei, haide, obiectează Opt, punându-și pantalonii. Țopăie, se uită la Crayton cu pleoapele zbatându-i-se și i se adresează cu voce mieroasă: Abia mi-am recăpătat Cufărul. N-aș putea să mă refamiliarizez cu el? I-am simțit lipsa atât de mult!

— Mai târziu, ripostează Crayton, scurt.

Dar, când se uită spre noi, vedem că zâmbește.

Opt lasă bucata de aur să cadă în Cufăr, apoi scoate un cristal verde și și-l îndeasă în buzunar. Închide Cufărul și-l ridică, oftând spectaculos.

— Oh, bine, spune, cu cel mai patetic glas din lume. Reuniunea noastră va trebui să mai aștepte. Urmați-mă, cu toții.

— Cât de des ți-a apărut Setrákus în vise? întrebă Crayton.

Mergem de mai bine de cinci ore și înaintăm încet în susul muntelui. Opt ne conduce pe o potecă șerpuitoare, care e mai

degrabă o bordură decât un drum. Totul e acoperit cu un strat subțire de zăpadă și vântul suflă cu putere. Suntem înghețați cu toții, dar Șase ne protejează cu Moștenirea ei, îndepărtându-ne vântul și ninsoarea din cale. Controlul vremii este una dintre cele mai utile Moșteniri, asta e sigur.

— Îmi vorbește de ceva timp, încercând să mă înșele, să mă facă să-mi ies din fire, răspunde Opt. Dar acum, când e aici, pe Pământ, asta se-ntâmplă mult mai des. Își bate joc de mine, mă minte, iar acum încearcă să mă convingă să mă sacrific ca să vă puteți întoarce cu toții pe Lorien. În ultima vreme mă sâcâie mai mult decât de obicei.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce înțelegi prin sâcâială? intervine Crayton.

— Azi-noapte am avut o viziune în care-mi apărea prietenul meu Devdan, atârând în lanțuri. Nu știu dacă a fost viziunea unor fapte reale sau numai un truc, dar îmi tulbură efectiv mintea.

— Și Patru îl vede, intervine Șase.

Opt se răsuțește cu o expresie surprinsă și

se retrage cu câțiva pași, evident punând lucrurile cap la cap. Piciorul îi ajunge periculos de aproape de margine, gata să-i alunece, și eu icnesc și-i întind agitată mâna. Dar el nici măcar nu se clatină și continuă să vorbească.

— Știi, cred că l-am văzut azi-noapte. E blond? Un tip înalt?

— Și mai frumos decât tine? Da, el e, zâmbește Șase.

Opt își încetează mersul cu spatele și pare să cadă pe gânduri.

— Știți, am presupus întotdeauna că eu sunt, dar cred că m-am înșelat, spune, meditativ.

— Cine ai presupus că ești? îl întreb, dorindu-mi să plece de lângă margine.

— Pittacus Lore.

— De ce-ai crezut asta? se interesează Crayton.

— Fiindcă Reynolds spunea că Pittacus și Setrákus au putut întotdeauna să comunice unul cu altul. Dar acum, când aflu că poate și Patru, sunt derutat.

Opt începe să înainteze din nou când

sosește întrebarea Ellei:

— Cum ar putea fi cineva Pittacus?

— Fiecare dintre noi ar trebui să intre în rolul unuia dintre cei zece Străbuni inițiali, de aceea presupun că unul îl va avea pe al lui Pittacus, îi explică Șase. Căpanul lui Patru i-a dezvăluit lui asta, într-o scrisoare. Am văzut-o cu ochii mei. În final, trebuie să devenim chiar mai puternici decât au fost ei. De aceea se mișcă mogii atât de repede acum, înainte să devenim mai periculoși, mai capabili să ne apărăm și să-i atacăm.

Se uită la Crayton, care dă din cap în timp ce vorbește ea.

Am senzația că sunt singura care știe atât de puțin - aproape nimic - despre propria istorie. Adelina n-a vrut să-mi dezvăluie nimic, nu mi-a răspuns aproape la nicio întrebare, nu mi-a oferit niciun indiciu despre ceea ce-o să pot face într-o bună zi. Acum sunt cu atât de mult în urma tuturor. Singurul străbun de care-am auzit vreodată e Pittacus, și nu mi-a păsat niciodată care dintre ei aș putea deveni. Nu-mi rămâne decât să cred că, atunci când va fi cazul, o

să-mi dau seama cine sunt. Uneori mă întristez gândindu-mă la tot ce-aș vrea să știu deja și cum ar fi trebuit să fie copilăria mea. Dar nu e momentul potrivit ca să jelesc ceea ce nu se mai poate schimba.

Ella vine să mă meargă alături de mine, atingându-și capul de al meu.

— Pari tristă. Ești OK?

Îi zâmbesc.

— Nu sunt tristă. Dar sunt furioasă pe mine însămi. Am învinuit-o întotdeauna pe Adelina fiindcă nu mi-am dezvoltat Moștenirile așa cum ar fi trebuit. Dar uită-te la Opt. Și-a pierdut câpanul, dar a folosit tot ce avea și a continuat să perfecționeze totul.

Ne continuăm drumul împreună în tăcere vreme de câteva minute, până când vorbește Opt.

— Nu v-ați dorit niciodată ca Străbunii să ne fi dat Bunurile Succesorale mai degrabă în niște rucsacuri încuiate? spune el, mutându-și Cufărul sub celălalt braț.

Mă uit cu vinovăție la Crayton. Mă duc să-mi iau Cufărul de la el, însă mă

îndepărtează cu blândețe.

— Îl duc eu acum, Marina. Sunt sigur că vei fi în curând nevoită să-ți porți singură povara, dar o să te ajut atât timp cât pot.

Mai mergem preț de alte câteva minute până ce poteca de lângă margine se sfârșește brusc în fața unei stânci abrupte. Suntem la câteva sute de metri distanță de vârf și mă uit la munții Himalaya, răsfirați în dreapta mea. Sunt atât de mari și par fără de sfârșit. Priveliștea îți taie răsuflarea și sper că o să-mi rămână pentru totdeauna în amintire.

— Ei, și acum încotro? întrebă Șase, uitându-se sceptică în susul muntelui. E imposibil să urcăm drept spre culme. Însă nu s-ar părea că avem o grămadă de alte opțiuni.

Opt ne arată doi bolovani înalți, masivi, sprijiniți de coasta muntelui, apoi își încleștează pumnul. Cei doi bolovani se despart, lăsând să se vadă o scară curbată, de piatră, care pătrunde șerpuind în stâncă. Urcăm în urma lui Opt. Mă simt cuprinsă de claustrofobie și vulnerabilă deopotrivă. Dacă

ne urmărește cineva, n-avem nicio cale de scăpare.

— Aproape am ajuns, spune Opt peste umăr.

Treptele sunt atât de reci, și frigul mi se strecoară în picioare și în trup. Se termină în sfârșit într-o peșteră imensă, săpată în munte.

Ne răsfirăm în ea, uitându-ne cu venerație în jur. Plafonul se află la două sute de metri deasupra noastră, iar pereții sunt netezi, lustruiți. Pe unul dintre ei sunt cioplite adânc două grupuri de linii verticale, de vreo doi metri înălțime, despărțite de o porțiune de un metru și jumătate. Între cele două linii se află un triunghi mic, albastru, cu alte trei linii curbe orizontale scrijelite deasupra lui.

— Asta ar trebui să fie o ușă? întreb, urmărind liniile cu privirea.

Opt pășește în lateral, ca să vedem cu toții mai bine.

— Nu ar trebui să fie, chiar este o ușă. Duce spre cele mai îndepărtate colțuri ale Pământului.

Îmi trag pe cap gluga puloverului și-mi gârbovesc umerii. Nouă poartă o șapcă murdară, cu sigla echipei Cubs, și niște ochelari de soare crăpați, lucruri pe care le-am găsit în stația de triaj, unde am sărit din tren. După o jumătate de oră de mers spre sud, ne sprijinim de zidul unui peron, în așteptarea unui alt tren. Asta merge pe calea ferată aeriană. În Chicago i se spune „el”¹. Cuferele din brațele noastre ies în evidență printre servietele și rucsacurile celorlalți pasageri și fac tot posibilul ca să mă port cu nonșalanță. Bernie Kosar, acum cameleon, doarme liniștit sub cămașa mea. Nouă e încă oarecum enervat fiindcă am privit cu scepticism ideea plasării unui adăpost sigur într-o zonă atât de dens populată. Știu că Henri n-ar fi ales un loc atât de expus.

Nu vorbim în timp ce trenul intră în stație huruind. Se aud clinchete, ușile se deschid glisând, și Nouă mă conduce în ultimul

---

¹ Prescurtare de la „elevated” (înalt, superior) (n. tr.).

vagon. Când ne punem în mișcare, privim orașul Chicago, care vine spre noi crescând încet.

— Acum mulțumește-te să savurezi priveliștea, mă îndeamnă Nouă. Pe măsură ce ne apropiem de oraș, pare din ce în ce mai liniștit. O să-ți spun mai multe când coborâm.

N-am mai fost niciodată la Chicago. Străbatem mai multe cartiere și am impresia că trecem pe lângă un milion de blocuri de locuințe și case. Străzile de sub noi sunt pline de automobile, de camionete, de oameni, de câini scoși la plimbare, de bebeluși în cărucioare. Toți par atât de fericiți, se simt în siguranță. Nu mă pot împiedica să-mi doresc să fi fost unul dintre ei. Să merg pur și simplu la muncă sau la școală, sau poate să ies cu Sarah la o cafea. O viață normală. O idee atât de simplă, dar mi-e aproape imposibil să-mi imaginez cum ar fi. Trenul se oprește, coboară un șuvoi de oameni și alții se înghesuie să urce. Locul se aglomerează atât de tare încât două fete, o blondă și o brunetă, sunt nevoite să se

sprijine pur și simplu de noi.

— Cum îți spuneam, zice Nouă, zâmbind încântat, mulțumește-te să savurezi priveliștea.

După câteva minute, blonda dă cu pantoful în Cufărul de sub picioarele mele.

— Au! Iisuse, băieți. Ce-i în lăzile astea enorme?

— Aspiratoare. Sunt nervos, și invenția lui Nouă din noaptea precedentă e primul lucru care-mi vine în minte. Suntem, ăă, comis-voiajori.

— Serios? Întreabă bruneta.

Pare dezamăgită. Mă pleoștesc puțin; până și eu sunt ușor dezamăgit de viața mea fictivă.

Nouă își scoate ochelarii ciobiți și mă înghiontește cu cotul în coaste.

— E o glumă. Prietenul meu, aici de față, are impresia că e amuzant. De fapt lucrăm pentru un colecționar și ducem artefactele astea la Institutul de Artă din Chicago.

— Oh, da? Întreabă blonda.

Schimbă o privire cu cealaltă, și amândouă par încântate. Când se întoarce iarăși spre

noi, își dă părul după ureche.

— Eu sunt studentă acolo.

— Serios? spune Nouă, zâmbind mulțumit.

Bruneta se apleacă, studiind curioasă sculpturile complicate de pe capacul Cufărului meu. Nu-mi place că e atât de aproape de el.

— Și ce e înăuntru? Comoara piraților?

N-ar trebui să stăm de vorbă cu ele. N-ar trebui să vorbim cu nimeni. Nu mai suntem doar niște adolescenți care-ncearcă să se amestece printre oamenii din jur. Suntem extratereștri fugari care tocmai au distrus un întreg convoi de mașini ale guvernului. Pe capul meu s-a pus o recompensă și fac pariu că-n clipa asta se pune una și pe capul lui Nouă. Ar trebui să ne-ascundem în mijlocul unei pustietăți, întorcându-ne în Ohio, sau măcar departe, în vest. Să fim oriunde altundeva, nu într-un tren aglomerat din mijlocul orașului Chicago, flirtând cu niște fete! Deschid gura ca să le spun că de fapt Cuferele sunt goale, făcându-le să termine cu întrebările și să ne lase-n pace, dar Nouă mi-o ia înainte.

— Prietenul meu și cu mine putem să trecem pe la voi mai pe seară. Ne-ar plăcea să vă arătăm atunci ce e înăuntru.

— De ce nu ne arătați acum? întrebă bruneta, bosumflându-se.

Nouă se uită în dreapta și în stânga. O face într-un mod într-adevăr exagerat.

— Fiindcă încă n-am încredere în voi. Într-un fel sunteți amândouă, ah, suspecte. Știți asta, nu? Două fete frumoase ca voi par desprinse exact dintr-un film despre spionaj.

Îmi face cu ochiul. Și atunci înțeleg, dintr-odată: când e vorba să abordeze fetele, e exact la fel de nepriceput ca mine. Se străduiește prea mult să compenseze asta și e oarecum ridicol. Ceea ce mă face să-l găsesc pe placul meu într-o mai mare măsură, deși ne pune pe amândoi într-o situație de-a dreptul jenantă.

Fetele se uită una la alta și zâmbesc. Blonda caută în poșetă, scrie ceva pe o bucată de hârtie și i-o întinde.

— Noi coborâm la stația următoare. Sună-mă după șapte și-o să ne gândim la o întâlnire cu voi pentru ceva mai târziu. Eu

sunt Nora.

Sunt uluit că trucul lui a avut succes.

— Eu sunt Sarah, spune bruneta.

Bineînțeles că așa o cheamă. Scutur din cap. Dacă ăsta nu e un semn evident că trebuie să-ncheiem imediat conversația, atunci nu știu ce e.

Nouă întinde mâna ca să le strângă pe ale lor.

— Eu sunt Tony, iar acest macho frumos e Donald.

Strâng din dinți și-mi flutur politicos mâna. Donald?

— Mișto, spune Nora. Ei, pe mai târziu.

Trenul se oprește și ele coboară. Nouă se apleacă și le face cu mâna pe fereastră. După plecarea garniturii, chicotește pentru el însuși. Pare foarte plin de sine.

Îl înghiontesc cu cotul în coaste.

— Ai înnebunit? De ce atragi în mod deliberat genul ăsta de atenție asupra ta... asupra noastră? Și n-ai niciun drept să mă târăști după tine, în idioția ta. Și ce sens are să le-ncurajezi să se uite în Cuferele noastre? Să sperăm că orice fată destul de

proastă ca să creadă rahatul pe care i l-ai servit tu e și suficient de proastă ca să nu se gândească prea mult la toate astea!

Nouă îmi plăcea mult mai mult când părea pur și simplu un ratat.

— Calmează-te, Donald. Crezi că ți-ai putea stăpâni vocea, ca să nu sune atât de strident? Nu e mare scofală. Aici n-o să ni se întâmple nimic.

Se lasă pe spate, cu mâinile la ceafă. Însă când vorbește din nou nu se mai umflă chiar atât de tare în pene.

— În clipa asta, Sandor ar fi fost al naibii de mândru de mine, știi? Pariez că nu ți-ai fi dat seama niciodată, dar, firește, sunt de o nervozitate demențială în preajma fetelor. Și e cu atât mai rău cu cât îmi plac mai mult. Însă s-a zis cu asta. După toate cele prin care am trecut în ultimul an, nu mă mai sperie nimic.

Nu-i răspund. Mă adâncesc în scaun și privesc orașul devenind tot mai înalt și mai înalt, cu o arhitectură din ce în ce mai interesantă. Există case de jucărie, magazine și restaurante frumoase, totul

acoperit cu sticlă. O parte dintre clădiri strălucesc atât de tare în bătaia soarelui, încât trebuie să-mi feresc ochii. Mașinile blochează drumurile de sub noi, sunetul claxoanelor ajungându-ne la urechi. Niciun alt loc nu s-ar putea deosebi mai mult de Paradise, Ohio. Trenul nostru se oprește și iar pornește din încă două stații, apoi Nouă îmi spune să mă ridic. Coborâm la următoarea. Un minut mai târziu mergem spre est pe Chicago Avenue, ducându-ne fiecare Cufărul sub braț. Lacul Michigan e chiar în fața noastră.

Când se rărește mulțimea din jur, Nouă începe să vorbească:

— Lui Sandor îi plăcea Chicago. Și era convins că dai dovadă de inteligență ascunzându-te la vedere, într-un oraș ca ăsta. N-ai nicio șansă să ieși în evidență, există întotdeauna o mulțime de oameni printre care să te pierzi, lucruri de genul ăsta. Adică, gândește-te, unde poți rămâne mai anonim decât în mijlocul unui oraș aglomerat?

— Henri n-ar fi fost niciodată de acord cu

asta. Într-un asemenea oraș ar fi fost înspăimântat de moarte. Nu-i plăcea să se afle undeva unde să nu poată ține sub observație pe oricine ar fi stat cu ochii pe noi. Pe mine.

— Și de aceea a fost Sandor cel mai bun câpan care-a existat vreodată. Avea și el reguli, firește. Prima și cea mai importantă era „nu fi prost“.

Nouă oftează. E uimitor că habar n-are cât de enervantă și de insultătoare poate fi discuția asta despre Sandor.

Sunt furios și nu-mi pasă cine-și dă seama de asta.

— Oh, da, și, dacă Sandor a fost atât de nemaipomenit, de ce te-am găsit într-o celulă dintr-o închisoare mogadoriană?

Mă simt groaznic, imediat ce rostesc cuvintele. Lui Nouă îi lipsește Sandor, și ne aflăm în ultimul loc în care s-au simțit bine împreună, unde i-a spus câpanul lui că era în siguranță. Știu ce putere are o asemenea asigurare.

Nouă se oprește brusc, chiar la un colț de stradă aglomerat, cu șuvoaie de oamenii

trecând pe lângă noi. Se apropie de mine, până când între nasurile noastre nu mai sunt decât câțiva centimetri. Are pumnii încleștați, ca să nu mai vorbesc de dinți.

— M-ai găsit în celula aia fiindcă am făcut eu o greșeală. A fost greșeala mea, nu a lui Sandor. Și știi ce? Unde e câpanul tău? Crezi c-a fost mult mai bun decât al meu? Trezește-te, idiotule! Sunt morți amândoi, așa că mă-ndoiesc cu adevărat că unul a fost cu mult mai bun decât celălalt!

Îmi pare rău pentru ceea ce am spus, dar m-am săturat de încercările lui Nouă de a mă intimida. Îl împing din fața mea.

— Dă-te la o parte, Nouă. Vorbesc serios. Dă-te. La. O. Parte. Și nu mă mai trata ca pe un frate mai mic.

Culoarea semaforului se schimbă și traversăm strada, spumegând amândoi de furie. Îl urmez pe Michigan Avenue și ne continuăm drumul în tăcere. La început sunt prea furios ca să mă uit în jur, dar, încetul cu încetul, devin conștient de zgârie-norii de deasupra mea. Chicago e extraordinar. Mă uit în jur. Nouă mă vede admirând orașul,

orașul lui, și simt cum se îmblânzește.

— Îl vezi pe ăla mare, negru, cu spirale albe în partea de sus? mă întrebă.

Pare atât de încântat de clădirea aia, încât uit că m-a enervat.

— E Centrul John Hancock. E pe locul șase în topul celor mai înalte clădiri din țară. Și e destinația noastră, micul meu frate.

Îl înșfac de braț și-l trag spre marginea trotuarului.

— O clipă. ăsta e locul tău sigur? Te gândești să ne ascundem într-una dintre cele mai înalte clădiri din oraș? Probabil că îți bați joc de mine. E nebunie curată.

Nouă râde de neîncrederea care mi se citește pe chip.

— Știu, știu. A fost ideea lui Sandor. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai bine cât de strălucită e. Am stat aici mai bine de cinci ani, fără niciun fel de probleme. Să te ascunzi la vedere, copilaș, la vedere.

— Da. Uiți de partea în care ați fost prinși? Nu o să stăm acolo, Nouă. În niciun caz. Trebuie să ne-ntoarcem în tren, să facem alt

plan.

El își smulge brațul din strânsoarea mea.

— Donald, am fost prinși din cauza unei fete despre care am crezut că mi-era prietenă. Colabora cu mogii și eu am fost prea prost ca să-mi dau seama. Ea m-a trădat și eu n-am reușit să văd dincolo de fundul ei frumos, așa că Sandor a fost prins. Am văzut cum era torturat și n-am avut cum să opresc asta. Era singurul om pe care-l iubeam mai mult decât orice pe lume. În cele din urmă, tot ce-am putut face pentru el a fost să-i pun capăt suferințelor. Moartea. Darul pe care-l poți oferi oricând.

Rânjetul sarcastic nu-i poate ascunde durerea din glas.

— Derulează rapid un an și ajungem în clipa în care ți-am văzut mutra urâtă în fața celulei mele. Nouă arată în sus, către Centrul John Hancock. Acolo am fost în siguranță. E cel mai sigur loc în care te-ai putea afla.

— O să fim prinși în cursă, obiectez. Dacă ne găsec mogii acolo, sus, n-avem unde să fugim.

— Oh, o să ai o surpriză.

Îmi face cu ochiul și se îndreaptă spre clădire.

Devin dintr-odată conștient de mulțimea oamenilor care ne înconjoară. Sunt cumplit de nervos, dar n-am nici cea mai mică idee unde altundeva m-aș putea duce. Nu știu cu certitudine decât un singur lucru, și anume că mogadorienii se pierd mai bine decât noi printre oameni, așa că nu cred cătuși de puțin c-o să știm vreodată dacă nu cumva unul tocmai se șterge în treacăt de noi. Gândul ăsta mă sperie atât de tare încât sunt zguduit literalmente de un spasm când îmi vine în minte. Și trebuie să presupun că-n Chicago sunt mii de camere de luat vederi și, colaborând cu guvernul, mogii au probabil acces la ele. Grozav. Suntem în obiectivul unei camere ascunse care-și urmărește prada și nu putem face nimic în privința asta. În interior, în orice interior, o să fim mai în siguranță decât aici, afară. Las capul în jos și îl urmez pe Nouă.

Holul e uimitor de luxos. Văd un pian imens, mobilier îmbrăcat în piele și

candelabre scânteietoare. În capătul opus zăresc două birouri pentru paznici. Nouă îmi întinde Cufărul lui și-și scoate șapca. Unul dintre paznici e un bărbat masiv, chel, care stă la biroul lui până când dă cu ochii de Nouă. Atunci lasă să-i scape un strigăt și se ridică dintr-un salt.

— Hei! Ia te uită ce ne-a adus pisica! Nici tu scrisori, nici tu telefoane, unde naiba ai fost? întrebă el, scuturând mâna lui Nouă și strângându-l cu cealaltă mână de braț.

Stă pur și simplu neclintit, privindu-l radios. Întoarcerea fiului rătăcitor și tot restul, așa cred.

Nouă îi zâmbește bărbatului cu reală afecțiune și-și pune mâna liberă pe umărul lui.

— Oh, cred că unde n-am fost e o întrebare mai bună.

— Data viitoare, anunță-ne când pleci. Mi-am făcut griji! Ei, dar unde e unchiul tău?

Se uită peste numărul lui Nouă, parcă așteptând să apară Sandor din spatele său.

El nu pierde nicio secundă.

— În Europa. În Franța, de fapt.

Fără nicio tresărire. E bun. Știu cât de greu trebuie să-i fie.

— S-a angajat să predea un soi de curs temporar, în deplasare?

— Da, răspunde Nouă. Și dă din cap către mine. E un curs lung, se gândește chiar să-l permanentizeze, așa că eu am stat cu prietenul meu Donald în sud. Trebuie să ne petrecem o vreme sus, cu un proiect de istorie. Uită-te la lăzile astea, omule, avem de lucru pentru câteva luni!

Îmi cobor privirea spre Cuferele din brațele mele, iar paznicul se trage într-o parte, făcându-ne loc să trecem.

— Se pare că voi, băieți, aveți un plan. Hei, sunt încântat de cunoștință, Donald. Succes la proiect!

— Și eu, răspund. Mulțumesc!

Încerc să par prietenos, dar e greu. E clar că pe Nouă nu-l deranjează nici faptul că tipul ăsta știe când pleacă și când vine, că-i remarcă absențele, nici apelarea la o minciună pe care i-ar putea fi greu s-o susțină mai târziu. Dar eu aud în minte vocea lui Henri, avertizându-mă că

procedăm exact cum n-ar trebui. Încerc să scap de nervozitatea din cauza căreia îmi face tumbe stomacul. Previziunile nu-mi ajută la nimic.

Ne îndreptăm către un mic grup de ascensoare și Nouă apasă un număr. Lumina de deasupra unei perechi de uși se aprinde sub forma unei săgeți mari îndreptate în sus.

— Oh, hei, Stanley?

Paznicul se apropie în fugă, - cu cheile agățate de curea zăngănindu-i, tocmai când suntem gata să pășim dincolo de uși.

Mă uit la Nouă cu un zâmbet compătimator.

— Stanley? mimez.

E chiar mai rău decât Donald!

— Nu acum, murmură el, în semn de răspuns.

— Am primit o grămadă de pachete pentru voi. Le-am păstrat în depozit. Nu știam unde sunteți și n-ați lăsat nicio adresă pentru reexpediere. Vrei să le trimit sus?

— Lasă-ne mai întâi o oră, să ne instalăm, OK? răspunde Nouă.

— Categoric, șefule.

Paznicul salută și noi intrăm în lift.

Ușile odată închise, Bernie Kosar mi se târăște de pe un umăr pe altul și înapoi. Îmi spune că s-a săturat să se tot ascundă.

— Încă vreo câteva minute, îi răspund eu.

— Da, BK, zice Nouă. Suntem ca și acasă. În sfârșit.

— Cum ai putut fi atât de sigur că locul ăsta o să-ți mai aparțină, că te poți întoarce aici? Vreau să spun că ai lipsit într-adevăr foarte mult timp.

Se pare că nu există nicio situație, nicio idee care să schimbe convingerile lui Nouă. Mi-ar plăcea să pot fi ca el. Chiar dacă n-are întotdeauna dreptate, asta face din el un coechipier excelent și un luptător încă și mai bun.

— Sandor a aranjat totul. Plățile pentru locul ăsta se fac automat din contul lui. Și vorbea întotdeauna în termeni destul de vagi despre ceea ce făcea. Și ne-am mai referit la cursurile lui „temporare” și în alte dăți, când am lipsit mai multe luni. E clar că lumea ne-a crezut.

Nouă apasă o serie de cifre pe tastatura

numerică plasată sub butoanele etajelor și ascensorul începe să urce în viteză. Numerele cresc atât de repede încât abia am timp să mă gândesc cât de mult urcăm. Trecem de etajul șaptesprezece și începem să încetinim. Ne oprim, ușile se deschid fără zgomot și intrăm direct într-un apartament. Îmi ridic privirea către imensul candelabru de cristal atârnat deasupra celor două canapele din salon. Totul pare să fie strălucitor de alb, cu o bordură aurie.

— Asta e apartamentul tău? E imposibil să vorbești serios, spun.

— Da, avem intrarea noastră personală, precizează el, răspunzând privirii mele uimite.

Credeam că numai oamenii de la televizor au astfel de locuințe. Faptul că un asemenea loc aparține cuiva din Garde îmi copleșește mintea uluită.

Văd în colțul din dreapta sus al încăperii o cameră de supraveghere îndreptată spre noi și-mi ascund instantaneu fața. Dar Nouă îmi explică atunci că e vorba de un circuit închis, monitorizat numai din interiorul

apartamentului.

— După tine, mă invită, urându-mi bun venit cu o plecăciune adâncă și măturând podeaua cu brațul într-un gest exagerat.

— Nu-mi vine să cred că vă aparține întregul etaj, comentez, uitându-mă în jur cu gura căscată.

Aud mâna lui Nouă alunecând de-a lungul peretelui în timp ce mă corectează:

— De fapt sunt două etaje întregi.

Apasă un alt comutator și zeci de jaluzele întunecate se ridică, dezvăluind ferestre ce se întind din podea până în plafon. Camera e scaldată în lumina soarelui. Bernie Kosar sare din haina mea și se transformă în copoi. Mă apropii de fereastră și privesc afară. E incredibil. Orașul Chicago se răsfiră sub noi în întregime. Lacul Michigan e o fâșie de un albastru strălucitor în dreapta. Îmi pun Cufărul pe un scaun rabatabil tapițat cu pluș și-mi sprijin fruntea de geam. În timp ce privesc în jos, către acoperișurile altor clădiri, aud ceva care-ncepe să zumzăie în spatele meu, apoi simt aerul proaspăt care iese șuierând din orificiile de

la picioarele mele.

— Hei, ți-e foame? mă întreabă Nouă.

— Bineînțeles, răspund.

E straniu, dar, de la înălțimea asta, totul pare contrafăcut: mașinile, ambarcațiunile de pe lac, trenurile șerpuind pe șine supraînălțate. Spre surprinderea mea, chiar mă simt în siguranță; adică într-adevăr în siguranță. De fapt, am senzația că nimic nu mă poate atinge, că nimic nu poate ajunge la mine, aici, sus. A trecut multă vreme de când nu m-am mai simțit așa. E aproape bizar.

Aud ușa unui frigider deschizându-se.

— Sunt atât de încântat fiindcă, în sfârșit, pot să mă relaxez, strigă Nouă din bucătărie. Hei. Simte-te ca acasă; fă un duș, mănâncă niște pizza congelată. Avem timp chiar și să ne răcorim și să dormim înainte de a le suna pe fetele alea. Când ai putut spune ultima oară ceva din toate astea? Omule, e bine să fii în casa ta.

Mi-e greu să mă dezlipesc de priveliște; are ceva hipnotizant. Nu-mi doresc decât să stau aici, exact în locul ăsta, și să savurez

senzația că mă aflu în siguranță. Singurul lucru mai bun ar fi să-i am cu mine pe Henri, și pe Sarah, și pe Sam, și pe Șase.

Ceva moale, cu crețuri, mă lovește în ceafă. Un baton energizant.

— Hai să-ți arăt locul.

Nouă n-are nicio grijă, pare încântat să-mi arate jucăriile lui.

Mușc o bucată zdravănă din baton în timp ce traversăm camera de zi, plină cu canapele din pluș și scaune rabatabile îmbrăcate în piele. Deasupra unui șemineu de marmură atârnă un televizor imens, cu ecran plat, iar pe măsuțele de sticlă sunt vase cu orhidee artificiale. Pe toate suprafețele s-a așternut un strat de praf. Plimbându-și degetul pe o masă unde e deosebit de gros, Nouă spune că va anunța serviciul de întreținere să se ocupe de asta. Pe coridor, deschide prima ușă din dreapta.

Îmi cade fața. Înăuntru sunt doi soldați mogadorieni uriași, cu pielea de alabastru, păr lung, negru, și treniuri negre. Stau pur și simplu acolo, cu armele gata de tragere. Săptămânile de antrenament alături de Șase

și Sam îmi inundă creierul și mă reped la cel mai apropiat, ghemuindu-mă sub arma lui, apoi îi trag un upercut în bărbie, urmat de un șut în burtă. Mogul e năucit și cade drept pe spate. Mă uit în jur, după ceva cu care să-l înjunghii, dar nu văd decât haltere și mănuși de box. În clipa asta intră în fugă Nouă și-i trage celuilalt mogadorian, în joacă, un picior în vintre, apoi un bobârnac în nas. Mogul se clatină pe călcâie înainte de a cădea pe-o parte. Am nevoie de încă o secundă ca să-mi dau seama că nu sunt decât niște manechine. Nouă râde ținându-se cu mâinile de burtă și, când își recapătă în sfârșit răsufierea, mă bate cu palma pe spate.

— O, o, iată niște reflexe excelente, strigă apoi.

Mie-mi ard obrazii.

— Ai fi putut să m-avertizezi.

— Glumești? M-am tot gândit să fac asta încă de când ne-am urcat în el. Omule, a fost excelent!

Bernie Kosar intră în încăpere și adulmecă picioarele de cauciuc ale mogadorianului pe

care l-am doborât. Se uită în sus, la mine.

— Sunt pentru antrenament, BK, zice Nouă, cu pieptul umflat de mândrie, rotindu-și brațul cu un gest larg. Noi îi spunem Sala de Lectură.

Mă uit pentru prima oară cu adevărat în jur. E o cameră enormă, goală. În capătul opus se află un panou de comandă, ca o carlingă. Nouă se îndreaptă într-acolo, se așază în fața consolei și începe să apese comutatoare și să tasteze comenzi. Din pereți, din tavan și din podea apar situații de luptă și arme. El se rotește cu tot cu scaun ca să mă privească, nerăbdător să vadă cât de impresionat sunt. Îl invidiez imediat pentru timpul pe care trebuie să și-l fi petrecut aici. Și asta se vede.

— E...

Îmi înalț ochii spre tavan. Nici măcar nu-mi găsesc cuvintele. Sala îmi trezește un sentiment de jenă pentru tot ceea ce am făcut eu în tot acest timp. Așa-numitul meu teren de antrenament a fost zăpada din curtea din spate sau piscina în care m-am pregătit cu Șase și cu Sam. Mă simt cuprins

brusc de resentimente fiindcă Henri a preferat să ne mutăm atât de des, fiindcă nu mi-a oferit acel gen de antrenament de care aveam evident nevoie ca să-mi joc rolul. Dacă ar fi amenajat un loc ca ăsta, poate aș fi devenit și eu la fel de încrezător în mine și de puternic ca Nouă. Poate Sandor a fost într-adevăr un câpan mai bun.

— Încă n-ai văzut cea mai frumoasă parte, spune Nouă.

Străbatem sala de antrenament și el deschide o ușă rotitoare, ca de seif. Înăuntru sunt rafturi și iar rafturi cu arme: puști, săbii, cuțite, explozibili și altele. Un perete întreg, rezervat numai pentru muniție.

Nouă ia de pe un raft o carabină mare, cu lunetă, și o îndreaptă spre mine.

— O să te surprindă cât de ușor a fost să cumpărăm toate astea. Am ajuns să ador Internetul.

Vine spre mine cu arma și apasă un buton aflat deasupra umărului meu. Capătul opus al încăperii se desparte în două, descoperind un poligon de tragere mai lung decât o pistă de bowling. Nouă ia o cutie cu

cartușe și încarcă pușca. Pe urmă îl privesc făcând fărâme ținte de hârtie plasate la o distanță de aproape treizeci de metri.

— Nu-ți face griji. Încăperile astea au o izolație fonică foarte bună și suntem atât de sus încât oricum nu ne-ar auzi nimeni.

O altă ușa de pe coridor dă într-o cameră de supraveghere. Nouă se apropie de un comutator de lângă ușa principală și îl apasă aplecându-se și plasându-și fața în apropierea lui. O lumină albastră, palidă, îi alunecă peste ochi, și computerele prind viață. Scanarea retinei. Tare, foarte tare. Sandor a fost evident capabil să instaleze un sistem de securitate bazat pe cea mai avansată tehnologie.

Înăuntru se află o duzină de computere și încă și mai multe monitoare. Suntem racordați la toate camerele din Centrul John Hancock, de pe toate cele o sută de niveluri ale sale, și, în plus, la altele, care par a fi toate încăperile din oraș controlate de Departamentul de Poliție din Chicago. Nouă atinge ceva de pe o tastatură și cel mai mare ecran se însuflețește, afișând

imaginea unui bărbat musculos, într-un costum italianesc negru, dintr-o stofă a cărei frumusețe poate fi remarcată, ca și croiala perfectă, chiar și într-o fotografie cu granulație prea mare. Are părul negru și o barbă deasă, și ține în mâini două laptopuri. Mă uit la Nouă, întrebându-mă de ce mi-l arată.

— E Sandor, spune el, un minut mai târziu.

Are vocea schimbată. Bravada se simte într-o mai mică măsură. Se întoarce spre mine. Îi simt vulnerabilitatea.

— Haide. Trebuie să iei o hotărâre, una importantă. Face o pauză pentru efectul dramatic. În ce cameră preferi să stai? Inspectează-le pe toate pe îndelete. Pizza se face imediat.

15

Crayton trece între Marina și Ella, ca să vadă mai bine liniile cioplite în coasta muntelui. Își apasă palma în centrul ușii conturate, apoi și-o retrage.

— Interesant. E caldă. Și ce vrei să spui,

mai exact, când afirmi că duce în cele mai îndepărtate colțuri ale Pământului?

— Iată cum stau lucrurile, ne explică Opt. Mă pot teleporta, în cel mai bun caz, la o distanță de șaizeci de metri. Sau poate la șaptezeci și cinci. Cu cât mă duc mai departe, cu atât îmi scade precizia. La un moment dat, mi-am ales drept țintă vârful unui copac aflat la vreo șaizeci de metri și am aterizat între o leoaică de munte și puii ei. Fapt care s-a dovedit foarte repede a fi o chestie urâtă. Teleportarea e o Moștenire într-adevăr splendidă și, pentru mine, a fost incredibil de utilă în foarte multe rânduri, dar nu e atât de ușor de folosit cum pare. Însă din interiorul acestei peșteri mă pot teleporta în orice loc din lume.

Îmi pun mâinile pe peretele stâncos și simt căldura pătrunzându-mă.

— Cum?

Opt se trage într-o parte, pentru ca Ella și Marina să poată atinge ușa.

— Cea mai plauzibilă dintre presupunerile mele e că avem de-a face cu o peșteră lorică foarte veche sau poate cu unul dintre

cartierele generale ale loricilor, iar eu am fost destul de norocos ca să-l descopăr, și încă și mai norocos fiindcă mi-am dat seama ce pot face aici. Dar, indiferent ce-ar fi locul ăsta, cu siguranță nu sunt primul loric care-l vizitează.

Abia îi ies cuvintele din gură că simt năvala bruscă a unui val de adrenalină și de spaimă. Știu că și Crayton are aceleași gânduri când întoarce brusc capul, uitându-se în direcția din care am venit, apoi la mine. Fac ceea ce e pe punctul să-mi ceară, mă reped în josul tunelului, ascultând cu atenție, ca să nu scap vreun zgomot de mișcare. Dacă asta e o veche peșteră lorică, atunci ar putea fi supravegheată de mogadorieni. Ar putea exista soldați care să ne aștepte sau dispozitive care să le anunțe sosirea noastră.

Mă întorc spre Opt.

— Ți-ai ieșit din minți? Sau ți le-ai pierdut de tot? De fapt, poate că noi suntem cei care și-au pierdut mințile. Noi suntem idioții care te-au urmat orbește într-o ascunzătoare lorică bine cunoscută! Locul

ăsta ar putea să fie plină de capcane!

Imediat ce vorbele mele se fac înțelese, Marina și Ella se trag mai aproape de noi.

— Hei, hei! Uite, îmi cer scuze, spune Opt, lăsându-și Cufărul jos. Am fost aici de atât de multe ori fără să se-ntâmples nimic, încât nu m-am gândit că ar putea exista vreun risc.

— Să nu pierdem timpul scuzându-ne sau criticându-ne, zice Marina, înaintând cu un pas. Arată-ne doar cum se deschide, ca să putem ajunge în restul lumii. Sau măcar într-un alt loc!

Crayton dă din cap, încă uitându-se bănuitor în jur.

— Da, să intrăm acolo, unde suntem mai puțin vulnerabili.

Opt își scoate pandantivul peste cap. Întinde mâna către triunghiul albastru.

— Așteptați să vedeți ce urmează, spune, zâmbind.

Apoi își apropie pandantivul de triunghi.

La început nu se întâmplă nimic, dar, după un moment de tensiune, liniile cioplite încep să se adâncească și să se întindă unele

către altele. Opt lasă pandantivul să-i cadă pe piept. Praful e împrăscat în pasaj și ne retragem cu vreo doi metri. Când toate liniile se ating și ușa e perfect conturată, marginea din dreapta se desprinde de suprafața peșterii și se deschide. Ne izbește un curent de aer cald, și stăm cu toții nemișcați, fascinați de strălucirea albastră ce vine din interior.

Energia pe care-o simt străbătându-mă e copleșitoare și un calm desăvârșit mă cuprinde.

— Ce e lumina albastră? întreb într-un târziu.

— Datorită ei mă pot teleporta oriunde în lume, răspunde Opt, ca și cum ar vorbi despre un concept foarte ușor de înțeles.

Ella se îndreaptă spre deschidere.

— Simt în mine ceva straniu.

— Și eu, zice Marina.

Opt se apleacă zâmbind și trece prin cadrul ușii. Crayton și Ella se grăbesc să-l urmeze. Eu închei coloana. Opt vorbește în timp ce urcăm o altă scară.

— Acum doi ani, pe măsură ce mi se

perfecționau Moștenirile, am început să am vise foarte veridice, ca acelea de acum, cu Setrákus și Patru. Am aflat mai multe despre Lorien și despre Străbuni. Am învățat istoria noastră de aici, de pe Pământ, am aflat cum i-am ajutat pe egipteni să construiască piramidele, că zeii grecilor erau de fapt loricici, cum le-am dat romanilor lecții de strategie militară și așa mai departe. Într-unul dintre vise a apărut toată povestea asta despre deplasarea pe tot Pământul și despre modul în care o făceau loricicii. Muntele ăsta era în visul meu. Ne mutaserăm deja în India și l-am recunoscut. După ce l-am visat, am venit aici și-am început să caut. Atunci am găsit toate astea.

— E uimitor, spune Mariana.

Scările se termină într-o altă încăpăre. Plafonul e boltit și îl susțin mai multe coloane canelate. Îmi dau seama că suntem în interiorul vârfului muntelui. Încăpărea e goală, cu excepția porțiunii aflate chiar în centru, unde un aranjament complicat de pietre sugerează un vârtej, radiind dintr-o bucată de rocă albastră, de mărimea unei

mingi de baschet.

— Loralit, șoptește Crayton. Se îndreaptă spre mijlocul peșterii și lasă jos Cufărul Marinei. E cel mai mare pe care l-am văzut vreodată.

— Poți merge oriunde vrei datorită loralitului? întreabă Marina, întorcându-se spre Opt.

— Ei, tocmai asta e problema, oftează el. Nu pot merge oriunde vreau. Mai degrabă în doar șase sau șapte locuri îndepărtate. A fost nevoie de o grămadă de hoinăreală și de aterizări în locuri la care nu mă gândisem până când mi-am dat seama că nu mă pot teleporta decât în zone din apropierea unui alt loralit de mari dimensiuni.

— Atunci unde putem ajunge? întreb eu.

— Păi, până acum am fost în Peru, în Insula Paștelui, la Stonehenge, în zona de lângă Somalia a golfului Aden - dar locul ăsta nu-l recomand, dintr-o mulțime de motive - și am sfârșit cu deșertul din New Mexico.

— New Mexico, mă grăbesc să spun, întorcându-mă spre Crayton. Dacă mergem

acolo putem fi în partea opusă a statului și împreună cu John în mai puțin de o zi. Știm că ne putem deplasa cu ușurință odată ce ajungem în Statele Unite.

Crayton se apropie de perete, uitându-se la mulțimea de semne care-l acoperă.

— O clipă. Spui că nu deții controlul asupra destinației. Nu e chiar atât de promițător precum speram.

— Nu, dar în caz că nimerim în altă parte, în afară de New Mexico - dacă acolo vrem să mergem -, ne putem teleporta iarăși, până când ajungem. Nu e chiar atât de rău, răspunde Opt.

— Și crezi că ne poți lua pe toți cu tine? mai întreb eu. Dacă seamănă cu Moștenirea care-mi dă mie invizibilitatea, am putea avea o problemă. Eu nu-i pot face pe alții invizibili decât dacă mă țin de mână.

— Ca să fiu sincer, nu știu. N-am mai încercat niciodată să teleportez pe altcineva, recunoaște el.

— Poate faci două călătorii, sugerează Marina.

— Desenele astea sunt uimitoare, ne

întrerupe Crayton, arătând către pereții peșterii. S-ar putea să conțină niște indicii pentru noi.

Are dreptate. Pereții portocalii sunt acoperiți cu sute de simboluri, picturi și sculpturi, toate întinzându-se până în vârful domului.

Mă îndrept într-acolo și ochii îmi sunt atrași de o pictură într-un verde palid, reprezentând o planetă. Știu imediat că e Lorien și mi se pune un nod în gât. Sub ea, gravată cu albastru, e silueta unei femei, deasupra unei siluete de bărbat, și amândoi țin în brațe câte un bebeluș adormit. Din partea de jos a planetei Lorien coboară, sub forma unor linii albe intermitente, raze ce se sfârșesc chiar deasupra celor doi. Alături de capul femeii sunt gravate, într-un alt stil de desenare, trei coloane de simboluri extraterestre.

— Ce naiba? șoptesc, derutată.

La vreo doi metri în stânga mea e o schiță simplă, neagră, reprezentând o navă spațială triunghiulară. Pe aripile sale se văd spirale și simboluri complicate, iar pe botul

bont, o constelație minusculă, turbionară. Opt vine lângă mine și mi-o arată cu degetul.

— Vezi? E același model care apare pe pietrele de aici.

Mă răsucesc ca să fac comparația - are dreptate. Îmi doresc imediat să fi fost Katarina aici, să vadă totul. Mă întreb dacă a știut vreodată că există. Mă întorc spre Crayton, care studiază desenele de pe tavan.

— Știai despre ceva din toate astea? îl întreb.

— Am plecat de pe Lorien în foarte mare grabă. Planeta era atacată de mogadorieni. N-am avut timp să adunăm atât de multe informații cum ar fi trebuit. Știam că există asemenea locuri, dar nimeni n-avea idee unde se află sau ce rol au. Evident că, pe lângă toate informațiile pe care am reușit să le adunăm înainte de plecare, au rămas lucruri importante pe care nu le-am putut afla, îmi explică el.

— Urmați-mă, cu toții! ne strigă Opt, făcându-ne semn să ne îndreptăm către un

colț întunecat al încăperii. Devine din ce în ce mai bizar.

Se oprește în fața unei gravuri imense. Are trei metri înălțime și șase lungime, fiind împărțită în mai multe scene. Ca o carte cu benzi desenate. În primul tablou apare o navă spațială în fața căreia stau nouă copii. Fețele le sunt desenate în detaliu și mă pot recunoaște imediat. La vederea chipului meu de țânc, mă clatin pe călcâie.

— Asta era aici când ai intrat prima oară în peșteră?

Crayton se întoarce cu spatele la perete ca să-i pună întrebarea lui Opt.

— Da, răspunde acesta. Totul era aici, exact așa cum îl vedeți acum.

— Cine ar fi putut să-l facă? se minunează Marina, cu vocea plină de venerație.

— Nu știu.

Crayton stă cu mâinile în șolduri, examinând pereții. E deconcertant să-l vezi atât de derutat.

În tabloul următor sunt o duzină de siluete întunecate despre care nu pot presupune decât că sunt mogadorieni. Au săbii și puști,

și cel din mijloc e de două ori cât ceilalți. Setrákus Ra. Acuratețea și naturalețea ochilor mici ai mogilor și ale gurilor lor ca niște linii drepte îmi trimit fiori pe șira spinării. Privirea mi se întoarce spre dreapta, și scena următoare reprezintă o fată zăcând într-o baltă de sânge. Îi compar chipul cu cel din primul tablou, și e evident Numărul Unu. Numărul Doi, tot o fată, dar mai mică decât Unu, e de asemenea la pământ, sub talpa unui mogadorian. Moartă. Mi se întoarce stomacul când îl văd pe Numărul Trei, un băiat, înjunghiat cu sabia în junglă. În ultimul tablou din rândul de sus apare Numărul Patru, fugind de doi soldați mogadorieni și sărind peste o rază trasă de una dintre armele lor. Icnesc fără să vreau. În fundal e o clădire mare, în flăcări.

— Drăcia dracului. Asta-i școala lui John, spun, arătând către ultima scenă.

— Ce e? întrebă Marina.

Împing cu degetul în perete.

— Incendiul de la școala lui John, după ce ne-am luptat cu mogadorienii. Am fost acolo! Asta e școala lui!

— Atunci tu ești cea de pe cer?

Mă uit cu mai multă atenție și văd o siluetă mărunță, cu păr lung, plutind deasupra clădirii.

— OK, e într-adevăr ciudat. Da. Nu înțeleg. Cum a putut cineva...

— Uitați-vă, ăsta e Numărul Cinci? mă întrerupe Ella, arătând către primul careu de pe rândul de dedesubt.

În vârful unui pin e o siluetă, aruncând ceva spre cei trei mogadorieni de jos.

— E incredibil. Totul e aici. Totul e desenat, spune Crayton. Cineva a prevăzut totul.

— Dar cine? întreb.

— Oh, nu, o aud pe Marina șoptind. Cine e aici? Cine mai moare?

Mă grăbesc să sar peste următoarele două imagini, unde începem să fim împreună, către cea în care apărem eu și Marina, lângă un lac. Și îl văd pe John ieșind în fugă din gura unei peșteri, împreună cu o altă persoană. Nu știu cine e, poate Sam. Nu-mi pot da seama, fiindcă băiatul are capul întors în partea opusă. Pe urmă îmi cad ochii pe scena la care se uită Marina. Cu brațe

întinse, un sau o garde stă în picioare, cu o sabie înfiptă în trup până la mâner. Identificarea e imposibilă, fiindcă fața a fost sfărâmată și îndepărtată de pe perete. Chiar sub tablou, pe solul peșterii, sunt bucăți de piatră.

— Ce naiba se petrece aici? întreb. De ce lipsește fața asta?

Opt tace, cu capul în jos.

— E opera ta?

— Nimeni nu poate dicta ce-o să se-ntâmple, zice el.

— Așa că te-ai gândit pur și simplu să distrugi imaginea? De ce? Să devină mai puțin adevărat? spune Crayton.

— N-am știut ce reprezentau toate astea. Nu-l cunoșteam pe niciunul dintre voi. Am crezut că e o poveste, cel puțin până când...

— Sunt eu? îl întrerupe Marina. Eu sunt cea care moare?

Am aceeași întrebare. Eu sunt cea prin care trece sabia? E un gând care te îngheață.

— O să murim cu toții într-o zi, Marina, spune Opt, cu voce stranie.

Ella adună bucățile de piatră și le studiază, întorcându-le pe partea cealaltă.

Crayton pășește în fața lui Opt.

— Simplul fapt că ai distrus chipul nu înseamnă că n-o să se întâmple. Ascunzându-ne informația, n-o faci mai mult sau mai puțin adevărată, nici lucrurile nu sunt mai puțin hărăzite să se-ntâmplesse. Ne spui cine e?

— Nu v-am adus până aici ca să studiați o porțiune fărâmițată a peretelui. Trebuie să treceți mai departe - uitați-vă la ultimele două tablouri.

Ne-a captat din nou atenția. N-o să facem nimănui niciun bine devenind obsedați de identificarea celui ucis de sabia. Ne concentrăm din nou asupra peretelui. În scena pe care ne-o arată acum Opt, Setrákus Ra zace la pământ, cu o sabia în gât. E imposibil să deslușești chipul celui care ține sabia. De o parte și de alta a lui, sunt mogadorieni morți. Ultimul tablou reprezintă o planetă cu înfățișare stranie, tăiată în două. Partea de sus seamănă cu Pământul, și pot vedea Europa și Rusia, însă

jumătatea de jos e acoperită de dungi lungi, pline de hârtoape. Pare moartă, aridă. O navă mică se apropie de jumătatea superioară, venind din stânga, iar o alta, tot mică, vine din dreapta către jumătatea de jos.

Încerc să deduc ce înseamnă când o aud pe Ella icnind.

— E Opt.

Ne răsucim cu toții și o vedem ținând bucățile de piatră luate de jos peste fața lipsă a gardelui. A reușit să pună cap la cap piesele acelui puzzle. Numărul Opt e cel care moare în tablou.

— Nu-nseamnă nimic, spune el, cu hotărâre.

Marina îi pune mâna pe braț cu blândețe.

— Hei, nu e decât un desen.

— Ai dreptate, întărește Crayton, cu voce scăzută. Nu e decât un desen.

Opt se desprinde de Marina și face un ocol ca să se-ntoarcă în centrul peșterii; noi, ceilalți, suntem încă țintuiți locului, în fața peretelui masiv care spune povești pe care nimeni n-ar trebui sau n-ar putea să le știe.

Cineva a prezis moartea lui Opt. Dată fiind acuratețea celorlalte tablouri, e greu să susții, cu argumente convingătoare, că ăsta e singurul greșit. Nu e de mirare că se ține tot timpul de glume, că se poartă ca și cum ar avea motive să nu fie la fel de prudent ca noi, ceilalți. Încearcă să se ascundă de soartă, poate să o sfideze. Mă uit din nou la ultimele două imagini. La început mă simt ușurată văzându-l pe Setrákus Ra cu o sabie în gât. Dar faptul că în tablou e încă viu mă calcă pe nervi. Și ce înseamnă ultima imagine? Reprezintă o luptă, evident încă în desfășurare, cu rezultatul incert. Și de ce e planeta tăiată în două? Ce sugerează că se va întâmpla?

Crayton ia Cufărul Marinei, se îndreaptă spre Opt și-i pune mâna pe braț. Începe să vorbească încet.

— Ce crezi că-i spune? Ce i-ar putea zice ca să-l facă să se simtă mai bine? șoptește Marina, întorcându-se spre mine.

Chiar când sunt pe punctul să mă alătur lui Crayton ca să-l liniștesc pe Opt, o explozie zguduie peștera și pe ușă pătrunde un val

de foc. Coloanele canelate care susțin plafonul crapă, încep să se clatine și se sparg. O bucată mare se îndreaptă spre Ella și-mi folosesc mintea ca s-o protejez, propulsând fragmentul de piatră sfărâmată în direcția opusă. Arunc o privire spre Crayton și spre Opt tocmai când acesta din urmă dispare.

— Ce se-ntâmplă? țipă Marina, folosind telekinezia ca să ne apere pe noi de sfărâmăturile în cădere, în timp ce eu o ocrotesc pe Ella.

— Nu știu, răspund, înnebunită, încercând să văd prin fum și prin praf.

Opt reapare brusc în mijlocul încăperii. Are în coaste o rană sângerândă și fața cadaverică.

— Mogadorienii! strigă el. Sunt aici.

16

Stau întins în pat, încântat de camera pe care mi-am ales-o și de pernele uimitor de confortabile pe care le-am găsit aici. Sunt pe punctul să adorm când aud ușa de la intrare

deschizându-se și pe Nouă vorbindu-i cuiva cu voce joasă. Mă salt alarmat în capul oaselor, cu inima bătându-mi în urechi. Apoi îmi dau seama – trebuie să fie portarul, aduce cutiile sus. Mă întind din nou. Bernie Kosar îmi linge tălpile și mă anunță că pleacă să capete ceva de mâncare.

— Vin și eu imediat, îi spun.

Cu mâinile sub cap, mă holbez la tavan.

Are o textură estompată. Pleoapele mi se îngreunează iarăși. Următorul lucru de care sunt conștient e că nu mai privesc plafonul. Sunt afară și ninge.

— Concentrează-te, John! aud pe cineva spunând în spatele meu.

Mă întorc și dau cu ochii de Henri, cu un braț de cuțite de bucătărie. Pe unul îl ține înclinat deasupra umărului.

— Henri! Unde ne aflăm? îi strig.

— Ți-a căzut cumva ceva în cap? întrebă el.

Poartă niște jeanși rupți, mânjiți de sânge, cum e și puloverul lui alb. Undeva, în spatele lui, se zărește o lumină albastră, însă când încerc să văd ce e, lungindu-mi

gâtul ca să mă uit pe lângă el, Henri se înfurie.

— Haide, John! Parcă nici n-ai fi aici cu mine. Trebuie să-ncepi să te concentrezi! Acum!

Înainte de-a avea timp să-l contrazic, aruncă un cuțit spre mine și reușesc să-l plesnesc, îndepărtându-l de fața mea, abia în ultimul moment. El aruncă un al doilea, apoi un al treilea și un al patrulea. Le blochez pe toate, dar pare să aibă o rezervă inepuizabilă. Țin pasul, dar din ce în ce mai greu. Cuțitele vin tot mai repede; prea repede.

— Nu trebuia să tot fugim întruna! strig eu, ferindu-mă de două cuțite în același timp.

El îl aruncă pe următorul cu o asemenea viteză, încât, atunci când îl îndepărtez cu o lovitură, mâna începe să-mi sângereze.

— Nu putem locui cu toții în Chicago, printre nori, John! strigă el.

Când sosește următorul cuțit, îl prind de mâner și-l reped către pământul acoperit cu un strat de ninsoare. Zăpada din jurul lui se înnegrește. Prind altul și-l arunc și pe el în

jos.

— Dacă am fi descoperit locul potrivit, am fi putut avea un cămin adevărat! Nici măcar n-am încercat vreodată! Și ai ales Paradise! Dintre toate locurile posibile?

— Am făcut tot ce-am putut! Și e locul unde-a locuit Malcolm Goode! Ai găsit tableta, John! Nici măcar n-ai folosit-o încă! zbiară Henri.

Lumina albastră din spatele lui dispare și întunecimea din zăpadă se prelinge în afara ei și se răspândește, până când e ca și cum am merge printr-o mare neagră. Henri ridică un cuțit imens deasupra capului și îl aruncă spre mine. Când încerc să mă apăr, mâinile îmi cad, lipindu-se de trunchi. Privesc cuțitul, care zboară prin aer rotindu-se, și știu c-o să mă lovească între ochi. Când ajunge la vreo șaiszeci de centimetri, o mână uriașă se întinde și-l înșfacă. E Setrákus Ra. Cu o singură mișcare fluidă, ia cuțitul, îl ridică deasupra umărului și îl coboară iarăși, balansându-l în direcția mea.

Când vârful lamei mi se afundă în țeastă, mogadorianul strigă:

— Ți se răcește pizza!

Mă ridic în capul oaselor și sunt din nou în pat, în turnul Hancock. Sunt transpirat și găfâi, chinându-mă să respir. Nouă stă în cadrul ușii, cu o pizza întreagă pe un platou. Are gura plină și continuă să mestece în timp ce-mi vorbește:

— Serios, omule, trebuie s-o mănânci cât e încă fierbinte. Și încă mai vreau să ne antrenăm puțin înainte de întâlnirea noastră dublă.

— L-am văzut iar pe Setrákus Ra, spun. Vocea mea e plată. Limba pare lipicioasă. Și pe Henri.

Nouă înghite și-și flutură în aer mâna în care mai are o jumătate de felie.

— Oh, da? Nu te mai gândi, nu sunt decât vise. Asta-mi spun și mie, și de obicei funcționează perfect.

— Și cum faci, mai exact, ca să funcționeze? Îl întreb, dar el a plecat deja.

Mă las să alunec, coborând din pat, și mă împleticesc pe coridor. Îl văd pe Bernie Kosar atacând o halcă de carne decongelată pe podeaua bucătăriei. Pizza mea aburește

pe masă. Nu l-am mai visat pe Henri de atât de mult timp și mi-e greu să-i alung imaginea din vis. Îmi mănânc pizza cu gândul la cuțitele zburătoare, la zăpadă, la noi doi țipând unul la altul – când îmi aduc brusc aminte. Henri a pomenit de tabletă. N-am făcut niciodată nimic mai mult decât să mă uit la ea. În puținul timp pe care i l-am acordat, am fost nervos fiindcă nu părea bună de nimic. Îmi iau Cufărul de pe scaun, îl deschid și o scot.

E la fel de frustrant de goală ca în toate celelalte dăți când m-am uitat la ea. Nu e nimic altceva decât un pătrat metalic alb cu ecran: gol, mort, inutil. Nimic din tot ce fac n-o aduce la viață. O întorc pe dos și-i studiez cele câteva mufe. Sunt triunghiulare, nu seamănă cu nimic din tot ce-am văzut până acum.

— Nouă? îl chem.

Aud strigătul lui de răspuns din direcția camerei de monitorizare:

— Aici!

Îmi îndes o felie de pizza în gură și o mestec din mers, luând tableta cu mine.

Nouă stă pe un scaun pivotant, cu picioarele pe masa lungă, printre monitoare. Cele mai multe ecrane sunt împărțite în sferturi. Nouă apasă ceva de pe tastatura din poala lui și toate se rotesc. Pe niciunul nu apare ceva interesant.

Nouă zâmbește larg.

— Ai vrea să verific ceva anume în primul rând?

— Da. Un nume: „Sarah Hart.“

El își prinde părul lung și negru în pumni.

— Aaah! Serios, tipule? Ai cea mai incredibilă minte unilaterală. Cu tot rahatul în plină desfășurare, ăsta-i primul lucru care-ți trece prin gând?

— E singurul lucru care-mi trece prin gând, replic. Fă-o, și-atât.

Nouă îi tastează numele și, spre surprinderea mea, nu apare nimic, în afară de o listă cu activități școlare. Îl pun să caute și „Paradise, Ohio“, „Sam Goode“, „John Smith“ și „Henri Smith“. Pe ecran nu sunt afișate decât lucruri pe care le-am mai văzut: liceul distrus; acuzația de terorism intern; recompensa oferită pentru orice

informație care ar conduce la arestarea sau la atragerea noastră în capcană. Pun tableta albă pe masă, în fața mea, și o împing către el.

— Ascultă, Nouă. Am nevoie de ajutorul tău pentru asta.

Îi povestesc viziunea mea, îi spun că Henri mi-a vorbit despre tabletă.

— Tipule, trebuie să te relaxezi, spune el. Am uitat cât de personal e modul în care-ți interpretezi visele. O să-ncerc ceva cu tableta asta.

— Ești invitatul meu, răspund, cu un oftat.

El o întoarce de câteva ori pe toate părțile, atingând fiecare centimetru al ecranului. Pe urmă îi studiază mufele din spate și țâțâie.

— Cred... spune, lăsând cuvintele în suspensie ca să se răsucească în scaun.

Se duce într-un colț al încăperii, unde se află niște cutii maro, deschise. Caută prin cele două de deasupra, zicând:

— Le-am cerut să aducă astea din magazie când mi-au livrat lucrurile sosite pentru Sandor. Voiam să văd dacă-n vreuna dintre ele există ceva care mi-ar fi putut sugera un

nou mod de comunicare cu ceilalți...

Dă deoparte primele două cutii, apoi o ia pe cea de-a treia. Îi deschide capacul, scoate două laptopuri noi și strigă:

— Bingo!

Se ridică afișând o expresie victorioasă și mi întinde un cablu negru, gros. Unul dintre capetele acestuia are, uimitor, formă de triunghi - coincizând cu forma mufelor tabletei mele.

— De unde-a apărut ăsta?

— Nu știu. Sandor le-a avut pe toate cu el, pe nava care ne-a adus aici. N-am avut până acum ocazia să le văd pe cele mai multe dintre ele, și cu atât mai puțin să aflu cum se folosesc. Am încercat de câteva ori să deduc cum funcționează, dar Sandor le păzea întotdeauna cu mare grijă, și n-am ajuns niciodată la vreun rezultat. Vreau să spun că, în majoritatea cazurilor, pot să fac diferența dintre obiectele de pe Pământ și cele ale noastre, ceea ce nu e de fapt de niciun folos.

la cablul pe care l-a găsit și-i pune capătul triunghiular lângă mufa triunghiulară a

tabletei mele. Ne ținem respirațiile când îl strecoară înăuntru. Se potrivește, și răsuflăm amândoi ușurați. El introduce fără grabă capătul opus în mufa USB a celui mai apropiat computer. Pe ecranul tabletei apare o linie neagră, orizontală, și, câteva secunde mai târziu, ne uităm la o hartă a Pământului. Rând pe rând, își fac apariția șapte puncte albastre, care pulsează: două în Chicago, patru în India sau în China și unul în ceea ce pare a fi Jamaica.

— Ăă, frățioare, spune Nouă, cu voce răgușită. Cred că ăștia suntem noi. Adică noi toți.

— Ai dreptate, iată-ne, iată-ne pe toți, șoptesc. Cu obiectul ăsta, nu mai avem nevoie de macrocosm.

— Stai o clipă, sunt șapte puncte, iar noi n-am mai rămas decât șase, zice el, încruntându-se.

Mă las pe spătarul scaunului.

— Ți-am spus că a mai fost o navă, nu?

— Da, da, încuviințează el, transformat brusc într-un elev entuziast, care-mi acordă atenție.

— Ei, știm că înăuntru era un bebeluș. Asta ar putea însemna că, la urma urmelor, a ajuns pe Pământ. Și mai înseamnă și că...

— Setrákus Ra trebuie să se descurce cu șapte dintre noi, nu doar cu șase, mă întrerupe Nouă. Cu cât suntem mai mulți, cu atât o să ne distrăm mai bine.

În timp ce asimilăm amândoi noua informație, în colțul din dreapta sus al ecranului tabletei apare o casetă mică, având în interior un triunghi verde. Apăs pe triunghi și pe hartă se ivesc două puncte mici, verzi. Unul e în sud-vestul Americii, iar celălalt în nordul Africii, probabil în Egipt.

— Ce crezi că-s astea? întreb. Crezi că sunt bombe nucleare? Bombe mogadoriene? Rahat, nu crezi că vor să distrugă Pământul, nu-i așa?

Nouă mă bate pe spate.

— Nu cred. Gândește-te. O hartă care arată unde ne aflăm e evident setată pentru, ei bine, pentru noi. Bombele mogadoriene fac parte, cum s-ar spune, dintr-o altă categorie. Cred că astea sunt navele noastre, tipule!

Rămân fără grai. Are într-adevăr sens. Dacă e adevărat, atunci e adevărat și altceva, aproape prea frumos ca să-mi îngădui să-l aduc în gândurile mele. Setrákus Ra odată ucis și Pământul odată salvat, am putea realmente să ne întoarcem pe Lorien. Am putea ajuta planeta să iasă din hibernare. Ne putem duce acasă. Îmi doresc brusc, cu disperare, să aflu locul exact în care se găsește punctul din sud-vest, cel mai apropiat de noi.

— Unde e ăsta? întreb, arătându-l cu degetul.

Nouă îmi răspunde după ce afișează o hartă pe un ecran.

— Cel din vest e în New Mexico, iar celălalt în Egipt.

Auzindu-l că spune „vest“, îmi aduc aminte de ultimele cuvinte ale agentului special Walker. Hotărârea mea e instantanee și definitivă.

— Acolo trebuie să mergem. În New Mexico.

În clipa în care Opt reapare în mijlocul încăperii, plin de sânge, alerg spre el și-mi pun mâinile pe rana lui. Sângele îmi curge pe degete și în josul încheieturilor și, când o altă explozie zguduie peștera, ne prăbușim amândoi la pământ.

— Îmi pare rău, șoptește el. E din vina mea.

— Sst. Pot să te vindec. E Moștenirea mea. Nu trebuie decât să te relaxezi o clipă.

Răceala mi se scurge din vârfurile degetelor în coastele lui, și Opt se crispează imediat de durere. Exploziile continuă, și toate îl fac să tresară, dar mă uit în adâncul ochilor lui, dorindu-mi să rămână cu mine.

— E OK. Șase e aici. Poate face față. O să fim OK.

Vocea îmi sună ca și cum n-aș avea nicio îndoială, într-o încercare de a ne convinge pe amândoi.

— Poate că acum mor, poate că desenul a fost o greșeală, spune el.

Apăs mai tare, simțind în sfârșit că rana

începe să se micșoreze la atingerea mea. Clatin din cap cu hotărâre.

— Nu, nu mori.

În haosul creat, o văd pe Șase împingându-i pe Ella și pe Crayton în spatele unui morman mare de pietre. Ea se uită la mine și la Opt și următorul lucru pe care-l știu e că suntem ridicați de jos și că plutim către restul grupului. Când ne lasă pe sol, Șase zice:

— Stați cu toții aici până când devin invizibilă și aflu ce se petrece. Vindecă-l, Marina.

Îmi face cu ochiul. Glasul ei îmi spune că vom fi OK dacă ne vom aminti cu toții ce putem face. Singurul mod de a supraviețui e să ne unim forțele.

— Mă străduiesc, răspund, dar ea e deja invizibilă.

Sub mâinile mele, plămâniile lui Opt se străduiesc să țină pasul cu Moștenirea mea, și culoarea îi dispare din obraji. Simt cum i se mișcă toate organele interne, parcă încercând să se opună puterilor mele. Dar nu e ăsta adevărul. Nu poate fi. E doar mai

grav rănit decât am crezut. Sau Moștenirea mea slăbește. Dar asta nu e o opțiune. Încep să intru în panică și mă lupt cu senzația de greață care-mi pornește din stomac. Trebuie să mă concentrez asupra lui, să nu mă las distrasă de ceea ce se petrece în jurul nostru.

Aud focuri de armă și țipetele îndepărtate ale soldaților mogadorieni. Nu pot decât să-mi imaginez ce face Șase acolo. Când e necesar, luptă fără milă, fiind incredibil de primejdioasă pentru cei care o amenință - sau ne amenință pe noi.

— Cum se simte? întrebă Crayton, privindu-l pe Opt de sus și uitându-se când la durerea de pe fața lui, când la panica de pe a mea.

Ella apucă mâna lui Opt, atrăgându-i toată atenția asupra ei.

— E OK. O să te doară, Opt, dar pe urmă o să te simți mai bine. Crede-mă.

Văd cum se revarsă cuvintele ei liniștitoare asupra lui, văd și că el începe să dea din cap printre grimasele de durere.

Auzim un zgomot asurzitor deasupra

capetelor și plafonul peșterii prinde viață, străbătut de crăpături care se răspândesc și se lărgesc cu repeziciune. Bolta e un puzzle din bucăți care amenință să se desprindă în orice clipă, și una cade brusc, o stâncă de dimensiunile unei mașini, chiar în direcția noastră. Nu vreau să-mi întrerup atingerea vindecătoare, dar trebuie să-mi desprind mâinile de pe coasta lui Opt ca să-mi pot concentra toată energia și să deviez bolovanul cu puterea minții. Când îmi reșez palmele pe rană, simt că iau totul de la început. Mă îmbărbătez cât pot, cu gândul la desenul din peșteră. Îl înfățișează murind, dar nu acum și nu așa.

— Unde e Cufărul Marinei? întrebă Ella. Poate înăuntru e ceva care s-ajute.

Crayton se ridică.

— Amândouă Cuferele sunt în partea cealaltă a peșterii. Mă duc să le iau.

— Nu!

Ella îl prinde de cămașă, dar el o rupe la fugă. Îl privesc neajutorată. Din plafon continuă să cadă bucăți de piatră și Ella îi strigă să se întoarcă, s-o aștepte pe Șase.

Mintea mea aleargă. Șase e afară, luptându-se de una singură cu o armată de mogi, și știu că trebuie să uit cu desăvârșire asta, să-mi concentrez energia asupra lui Opt.

Îi simt trupul cedând în fața durerii și a răniilor pe care nu par în stare s-o vindec destul de repede ca să-l salvez. Închid ochii, strângând cu putere din pleoape, dorindu-mi să-l văd răspunzând la Moștenirea mea, când constat că rana i-a revenit la dimensiunea inițială, de parcă nu aș fi atins-o niciodată.

— Ella. O privesc cu ochii plini de lacrimi. Nu merge. Nu știu ce să fac!

Vocea ei e hotărâtă.

— Avem nevoie de el, Marina. Nu trebuie decât să te concentrezi. Poți să-o faci.

Încerc să respir adânc și-l văd pe Crayton ferindu-se cu greu de un bolovan colțuros.

— Opt. Rezistă. O s-o fac, o să te simți în curând mai bine, zic, în vreme ce el închide ochii.

Ignor zgomotul atacului, ignor isteria care mă inundă și îmi spun: Îl pot vindeca pe Opt. Eu o să-l vindec, iar Șase o să se ocupe de

mogi. Avem o misiune, și ăsta nu e sfârșitul ei. Îmi îndrept spatele, respirația mea își recapătă ritmul normal și între clavicule pare să mi se formeze un bulgăre de gheață. Îmi coboară în goană pe șira spinării și-mi iese prin degete. Aproape că mă împinge înapoi cu forța desprinderii lui, dar degetele îmi rămân, ferme, pe rana lui Opt. Simt că în trupul lui se întâmplă ceva și respirația mi se accelerează. Inima îmi bate atât de repede încât mă gândesc c-o să-mi explodeze, dar el deschide apoi ochii.

— Merge! strigă Ella.

Mă străbate un val de amețeală. Mă clatin, dar rămân cu spatele drept în vreme ce rana lui Opt se închide. Îi simt coastele rupte revenind la locurile lor sub mâinile mele. Îmi permit să mă las pe spate câteva secunde. Sunt atât de istovită, încât abia mai pot ține ochii deschiși. Respir adânc, și Opt se saltă în capul oaselor. Își atinge locul în care a fost rana, își pipăie coastele, apoi se-ntinde să-mi ia mâna.

— N-am mai simțit niciodată ceva asemănător, îmi spune, lăsând impresia că

nu-i vine să creadă. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

Deschid gura să-i răspund, când apare brusc Șase.

Are în mână un tun mogadorian. Fața îi e plină de cenușă. Respiră sacadat, dar nu și-a pierdut controlul.

— Am reușit să-i resping, dar mi-ar prinde bine puțin ajutor acolo, afară.

Opt se clatină pe picioare.

— Corect.

— Mă gândeam la Marina, spune Șase, trecând în revistă scena și dându-și seama că, în starea în care se află, nu poate ajuta pe nimeni.

Mă simt onorată că vrea să lupt alături de ea, dar știu că sunt prea slăbită ca să mă țin pe picioare.

— Unde e Crayton? întrebă ea, uitându-se în jur.

M-am concentrat atât de tare ca să-l vindec pe Opt, încât am uitat de el. Mă întorc brusc, exact la timp ca să-l văd dezgropând Cuferele de sub moloz. Le ridică pe amândouă și o pornește spre noi. Tocmai

când Șase se pune în mișcare, vrând să-l ajute, o explozie spulberă ce-a mai rămas din plafon. În peșteră cad bucăți imense de stâncă, pline de zăpadă, urmate de sute de gloanțe. Opt stă deasupra Ellei, folosind telekinezia ca să devieze sfărâmurile și tirul armelor de foc. Șase trage cu tunul mogadorian către cerul vizibil. Urmează o altă explozie, sus, cu mult mai sus de capetele noastre, și, câteva secunde mai târziu, o navă argintie, ca aceea pe care-am văzut-o pe fundul lacului, se prăbușește în muntele sfărâmat, chiar deasupra noastră. Un soldat mogadorian cu răni sângerânde încearcă înnebunit să se elibereze din carlingă. Mă străduiesc să mă ridic în picioare în timp ce sparge parbrizul și, înainte de a se putea târî afară, folosesc telekinezia ca să ridic doi bolovani în aer și să-l strivesc între ei. Un nor de cenușă plutește spre sol.

O rachetă pătrunde în peșteră, aruncând în aer peretele de deasupra lui Crayton. Gravura care ne-a fascinat cu doar câteva minute în urmă e distrusă. Crayton e

aruncat de suflu și zboară până-n mijlocul peșterii, aterizând lângă loralitul albastru în timp ce Cuferele alunecă pe podea. Nu face nicio mișcare. Sunt uluită – totul s-a petrecut atât de repede.

— Papa! țipă Ella.

Alerg împreună cu ea către Crayton, deși pereții se năruie în jurul nostru. Ea îi ia una dintre mâini. Eu o pun pe a mea pe trupul lui și închid ochii, încercând să descopăr un semn că e în viață. Caut ceva cu care să lucrez, pe care să-l vindec, dar nu găsesc nimic.

— Salvează-l! strigă Ella, adresându-mi-se, cu fața ei mică deformată de durere. Marina, te rog, poți s-o faci! Poți să-l vindeci!

— Încerc, îi răspund, dar cuvintele-mi ies dintre buze ca un suspin.

E mort. Căpanul ei s-a dus.

— Nu trebuie decât să te concentrezi, cum ai făcut cu Opt!

Ella e înnebunită, mângâie capul lui Crayton, îi mângâie mâna.

Cu coada ochiului o văd pe Șase venind spre noi și în același timp trăgând cu tunul

spre cer. Opt se teleportează alături de mine. Se apleacă și-mi spune:

— Poți să-l vindeci. Haide, Marina.

Încep să plâng. Nu pot s-o fac. Știu că n-am ce să vindec, dar încerc iarăși și iarăși să-mi invoc Moștenirea, implorând-o să lucreze. Dar Crayton e mort. Moștenirea mea nu are cu ce să se conecteze, îmi plimb mâinile pe pieptul lui zdrobit și pe stomac. Îi simt sub palme toate oasele rupte. Ella trece în spatele meu și se lasă pe umerii mei, apăsându-mi mâinile mai tare pe Crayton.

Șase își încetează tirul și mă prinde de braț. Mă privește în ochi. Eu clatin din cap.

Ella cade în genunchi, plângând. Se târăște peste Crayton și-i șoptește la ureche:

— Las-o pe Marina să te vindece. Te rog să nu pleci. Te rog, papa.

Se uită la mine cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Vocea ei e furioasă.

— Nici măcar nu-ncerci, Marina! De ce nu-ncerci?

Îmi șterg lacrimile de umeri.

— Am încercat, Ella. Am încercat, dar n-am putut să fac nimic. Deja nu mai era printre noi. Îmi pare rău.

Mă las pe călcâie, dar rămân cu mâinile pe trupul lui Crayton.

O rachetă lovește peretele opus, despărțindu-l de tot de munte. Știm, din timpul urcușului către culme, că dincolo de gaură ne așteaptă o cădere în gol, de la șase sute de metri, în josul unui perete drept. O pală de vânt rece ne mătură, pătrunzându-ne. Opt se întoarce spre Șase.

— Dă-mi tunul. Mă-ntorc imediat.

Șase ezită o secundă înainte de a i-l întinde. Opt dispare, și îmi înalț privirea ca să-l văd alergând de-a lungul buzei sfărâmate a hăului, sărind din loc în loc în vreme ce bolovanii se spulberă. Trage fără întrerupere, chiar și în timpul salturilor. Două nave mogadoriene argintii explodează în curând, transformându-se în mingi de foc.

Îmi plimb în continuare mâinile pe trupul lui Crayton, dar Șase mă ridică cu o smucitură.

— Încetează. S-a dus.

Mă uit în jos, la fața lui colțuroasă, la sprâncenele stufoase, și-mi aduc aminte cum l-am văzut prima oară, în cafeneaua din Spania. Am crezut că-mi era cel mai mare dușman. În schimb, el mi-a salvat viața. Întind mâinile, pentru încă o încercare, dar Șase mă îmbrățișează, trăgându-mă spre ea. Îi simt lacrimile pe gât. Buzele ei îmi ating urechea în timp ce șoptește:

— Nu mai putem face nimic.

Ella se întinde suspinând și ia mâna stângă a lui Crayton. I-o sărută și și-o lipește de obraz.

— Te iubesc, papa.

— Îmi pare atât de rău, spun eu iarăși.

Ea își ridică privirea spre mine și vrea să vorbească, dar nu reușește. Așază cu delicatețe mâna lui Crayton pe pieptul lui și i-o mai mângâie o dată înainte de a se ridica. Opt se teleportează lângă noi și îi înapoiază tunul lui Șase. O altă rafală puternică de vânt înghețat trece peste noi și izbește o parte a hainei lui Crayton, deschizând-o. Îl vedem cu toții în același

timp - un plic alb în buzunarul din interiorul acesteia. Cuvintele PENTRU ELLA sunt scrise pe el.

Şase îl înhaţă şi-l îndeasă în mâinile Ellei.

— Ella. Ascultă-mă. Ştiu că nu vrei să-l laşi aici. Niciunul dintre noi nu vrea. Dar, dacă nu plecăm imediat, vom muri şi noi. Ştii că el ar fi vrut să facem tot ce e necesar ca să supravieţuim, nu?

Ella dă din cap. Şase se întoarce spre Opt.

— Bun. Acum, cum ne teleportăm dracului de aici? A fost distrusă o prea mare parte e muntelui ca să mai fie posibil?

— Ella, ţine Cufărul meu! Marina, ia-l pe-al tău, spune el, conducându-ne către strălucirea albastră a loralitului. Şase, tu va trebui să te ții de brațul cuiva, ca să putem pleca toți în același timp.

Opt își plimbă privirea sumbră asupra dezastrului din jur.

— Sper să reuşesc.

Apucă mâna Ellei şi pe a mea. Şase se agaţă de celălalt cot al meu. Mă uit la bucățile de perete care ne vorbesc despre viitorul şi trecutul nostru. Mă gândesc la

numeroșii lorici care s-au aflat aici înaintea noastră. Sunt tristă, fiindcă suntem ultimii care văd acest loc. Dar mă gândesc și la responsabilitatea care apasă pe umerii noștri, ai tuturor, de faptul că suntem ultimii lorici. Mă uit pentru o ultimă oară la Crayton, mulțumindu-i pentru tot ce-a făcut.

— OK. Plecăm, spune Opt.

Și totul devine negru.

18

Nouă ajunge brusc pe marginea scaunului său.

— Ei drăcie! Patru! Verifică. S-au mutat.

— Cine s-a mutat?

Îi iau tableta din mână. Punctele albastre care ne identifică și-au schimbat poziția. Sau cel puțin unele dintre ele. Unul se află în continuare în Jamaica și două în Chicago. Dar acum sunt trei în largul coastei Africii, și unul în New Mexico. Pieptul mi se destinde când văd că au rămas tot șapte, dar sunt derutat fiindcă au ajuns atât de repede în alte locuri.

— Cum au făcut asta?

— N-am nici cea mai mică idee, zice Nouă. E ca și cum s-ar fi teleportat sau ar fi sărit prin spațiu. Poate or fi găsit o poartă stelară, sau cam așa ceva?

— Henri spunea că nu există porți stelare, zic eu, clătinând din cap.

— Da, așa cum, după părerea unora, nu există nici extraterestri veniți aici de pe alte planete. De fapt, după părerea multora.

Are dreptate. Poate Henri s-a înșelat.

— Un garde se află în New Mexico, Nouă. În apropiere de ceea ce crezi tu că ar putea fi nava noastră. E imposibil să fie o coincidență. Crezi că se duc după ea?

— Omule, sper că nu. Încă nu e deloc timpul pentru așa ceva. Mai sunt o mulțime de rahaturi de care trebuie să ne ocupăm înainte de a părăsi Pământul.

Mă holbez la punctul albastru care pulsează în New Mexico și apăs triunghiul verde, dezvăluind din nou locurile în care sunt ascunse navele de pe Lorien. N-avea cum să fi aterizat din întâmplare atât de aproape de una dintre ele. Adaug la asta

faptul că, după cum mi s-a spus, Sarah e în vest, probabil împreună cu Sam, și sunt convins.

— Vorbesc serios, Nouă. Acolo trebuie să mergem. În New Mexico. Acum. Tot ce-am văzut și ce-am aflat conduce în direcția aia, ne spune că trebuie să plecăm imediat.

Ies în grabă din încăpere, îmi închid Cufărul trântindu-i capacul și-l pun lângă ușa de la intrare.

— BK? strig.

El își face apariția alergând cu pași mărunți, cu osul fripturii în gură.

Nouă mă urmează.

— Tipule. Las-o. Mai. Moale. Nu ne luăm zborul către New Mexico. Mai ales după ceea ce am văzut adineauri. Tipii ăștia se teleportează. Până ne urcăm noi în lift, ar putea ajunge în Antarctica! Sau în Australia! Sunt prea multe lucruri pe care încă nu le știm. Nici măcar nu suntem siguri că aia e nava noastră. Dacă e o capcană?

Se plasează în fața ușii și își încrucișează brațele. Știu că trebuie s-arăt ca un nebun, apăsând butoanele liftului și prefăcându-mă

că Nouă nu e acolo, blocându-mi drumul.

Cuvintele mi se rostogolesc printre buze:

— Trebuie să mergem oricum acolo. Chiar dacă nu-i vom mai găsi pe garzii pe care îi vedem acum. New Mexico e în continuare locul evident - și singurul - în care trebuie să ne ducem!

Îmi doresc cu disperare să-l conving.

— Putem lua câteva dintre armele tale.

Mi se-nvârtește capul. Mă reped în sala de antrenament și mă îndrept spre dulapul cu muniție. Sar peste covoare în direcția lui când aud inelele metalice zăngănindu-mi deasupra capului. Nouă coboară, îmi taie calea și ridică o mână.

— Stop. Așteaptă, amice. Respiră adânc, îmi spune, cu palmele ridicate întoarse către mine. Cred că ar trebui să mergem la Paradise.

— Îți bați joc de mine? Acum vrei tu să mergem la Paradise?

O să-l omor pe tipul ăsta.

— M-am gândit în timp ce dormeai. Trebuie să ne-ntoarcem în locul în care ai găsit tableta. Ai spus mai devreme că acolo erau

o grămadă de hârtii, ca să nu mai vorbesc de schelet și de hărți. Cred că ne scapă ceva, ceva care e cheia înfrângerii lui Setrákus Ra.

— Nu înțelegi, spun, făcându-mi loc pe lângă el. În vest se petrec lucruri chiar în clipa asta. Ai mașină?

El mă lovește cu putere în spate. Sunt gata să cad, dar îmi recapăt echilibrul. Rămân acolo, cu spatele la el, spumegând.

— Am mașină, dar mergem mai întâi la Paradise. Trebuie să găsim tot ce ne poate ajuta în luptă.

— Nicio șansă.

Mă întorc și-l împing, apoi, înainte să-mi dau seama ce fac, avem amândoi câte un braț imobilizat deasupra capului celuilalt. Nouă îmi trage un șut, zburându-mi picioarele de sub mine, și cad la podea.

Bernie Kosar latră, spunându-ne să încetăm.

— Relaxează-te, BK, spune Nouă, făcându-i cu mâna. Consideră că e vorba de un mic antrenament înainte de plecarea spre Ohio.

— Corect. Acum ne antrenăm, mă răstesc

eu, ridicându-mă în picioare. Folosind tot ce-am învățat de curând.

Nouă încearcă o lovitură scurtă, dar i-o deviez. Însă nu reușesc să fac același lucru cu croșeul lui de dreapta. Îmi simt coastele de parcă ar fi fost lovite de un berbec. Cad în genunchi, ținându-mă de mijloc, și el mă lovește din lateral cu piciorul în stern, trântindu-mă lat pe spate.

— Haide, omule! strigă, uitându-se în jos, la mine. Ridică-te, de ce n-o faci? Crezi că poți lupta în deșert, că poți înfrunta orice dușman îți va ieși în cale, dar nu ești în stare să-mi faci față mie?

Sar în picioare și-l iau prin surprindere cu un pumn bine țintit în burtă. Când se îndoiaie de mijloc, îi trag un genunchi în gură.

— Despre asta vorbeam, Patru!

Din buzele sparte îi curge sânge, dar mă privește radios. Ne rotim unul în jurul altuia.

— Îți spun eu cum facem. De vreme ce dai semne că-mi poți oferi o competiție decentă, îți propun un târg. Dacă mă înfrângi, plecăm în New Mexico. Imediat. Te

las chiar și să conduci. Dar, dacă înving eu, mai stăm vreo două ore aici, descifrăm niște rahaturi și ne facem un plan adevărat. Apoi ne întoarcem în Paradise și coborâm în puțul ăla.

— Și poți să mă numești laș, adaug eu.

Continuăm să ne învârtim unul în jurul altuia și fiecare dă câteva lovituri devastatoare. Aud o coastă de-a lui Nouă plesnind când intră în contact cu cotul meu drept. Mă răsucesc ca să izbesc cu celălalt cot, dar el îmi trage un șut puternic în genunchiul stâng. Cartilajul se rupe și durerea îmi inundă piciorul. Șchiopătând, reușesc să-i mai dau câțiva pumni, dar nu mă pot mișca din loc, ceea ce îi oferă lui un avantaj imens. Sare în spatele meu și, cu un alt șut, îmi azvârle celălalt picior de sub mine. Capul mi se izbește de podea și lumea devine albă. Când îmi revin, Nouă mi-a ținut brațele sub genunchii lui. Lupta s-a sfârșit. Și cu asta s-a dus și șansa de a-l găsi pe gardele din vest.

— Aduc o piatră vindecătoare, spune Nouă, ridicându-se încet.

Cu ochii încețoșați, îl urmăresc ținându-se de coaste când iese din încăpere. Bernie Kosar scheaună.

— Asta-i o prostie, știi? strig în urma lui Nouă. Nu poți lua hotărâri astfel! Gardele ăla din New Mexico ar putea muri acolo, singur, și ție nici nu-ți pasă!

Vocea lui răsună în tot apartamentul.

— Suntem soldați, Johnny! Și soldații mor. Am fost trimiși aici să ne antrenăm și să luptăm, și unii dintre noi nu vor supraviețui. Așa e războiul.

Ajung în camera de zi țopăind încet pe piciorul teafăr. Văd pe ferestre că soarele apune. BK stă pe dușumea, în ultimul petic de lumină, uitându-se la mine. Ne imploră să ne așezăm, să discutăm și să ne plănuiim cu atenție următoarea mișcare.

Nouă intră cu piatra vindecătoare lipită de coaste. Mi-o aruncă și eu mi-o pun imediat pe genunchiul stâng. Chinuit de durere, simt cum cartilajul se reface încet. Pentru asta nu e nevoie de prea mult timp și durerea dispare curând, în totalitate. Pun mâna pe rama ferestrei și spun:

— Dacă nu mergem în New Mexico, atunci să ne ocupăm de Setrákus Ra. Acum. Noi doi. Dacă reușim să-l lichidăm, ceilalți mogi vor muri și vom salva două lumi.

Nouă se așază pe o canapea de piele și-și pune picioarele pe tăblia de sticlă a unei măsuțe. Oftează și închide ochii.

— Îmi pare rău, Johnny, dar, chiar dacă moare Setrákus Ra, ceilalți mogi vor continua să lupte. Exact cum continuăm noi lupta, după moartea lui Pittacus Lore. Nu mai căuta rezolvări simple și acceptă realitatea. Vom lupta cu toții până la unul.

Mă uit pe geam și-mi adun puterile ca să rostesc ceea ce vreau să spun de mai multe săptămâni, de când am citit scrisoarea lui Henri.

— Pittacus nu e mort. Eu sunt Pittacus.

— Ce-ai zis?

Mă întorc să-l privesc în față.

— Am spus că eu sunt Pittacus Lore.

Nouă se lasă pe spate, râzând atât de tare încât e gata să alunece peste spătar, căzând de pe canapea.

— Tu ești Pittacus Lore? Pentru numele

cerului, ce te face să crezi că ești el?

— O simt, spun. De aceea hibernează Lorien. Pittacus trăiește prin mine.

— Oh, da? Știi ce? Cred că și eu o simt, mă ia el în râs, pipăindu-și partea de sus a trupului. Se ridică și se apropie de mine. Dar, hei, dacă tu ești Pittacus, cel mai puternic și cel mai înțelept Străbun al Lorienului, atunci lui i-am tras eu adineauri o bătaie zdravănă. Mă-ntreb ce m-a ajutat să reușesc.

— Norocul, răspund, regretând că am deschis subiectul.

— Serios? S-ar părea că avem pe cineva care dorește o revanșă.

Ajunge, spune Bernie Kosar. Nu vă mai bateți. Cruțați-vă puterile.

Îl ignor.

— Perfect. Atunci urmează revanșa.

— Dacă vrei să mă-nfrunți din nou, o să schimbăm locul luptei. Și, ca să fie chiar și mai interesant, Pittacus, aș zice să folosim, fiecare, câte un obiect din Cufărul lui.

— Perfect.

Îmi deschid Cufărul, întinzând imediat

mâna după pumnalul de doisprezece centimetri. Mânerul îi vibrează în clipa în care îl ating și mi se înfășoară cu repeziciune în jurul pumnului. Văd cenușă de mogi încă îndesată în șanțurile lui și mirosul ei îmi face poftă de o altă luptă.

Nouă înșfacă bastonul scurt, argintiu, cu mâna dreaptă. OK, asta mă face nervos; am văzut cum a decimat cu el toți pikenii ăia, în vestul Virginiei. Îmi face cu degetul când dă cu ochii de pumnal.

— Ah, ah, ah. Am spus doar un singur obiect.

— Am pumnalul. Atât. E tot ce-mi trebuie.

— Și cum rămâne cu mica și drăguța ta brățară?

— Aă, am uitat de ea. Probabil că e cea mai bună alegere pentru mine. Mulțumesc.

Arunc pumnalul înapoi, în Cufăr.

— Urmează-mă, zice Nouă.

Ignorându-l pe Bernie Kosar și rugămințile lui de a ne opri, mă iau după Nouă și traversăm amândoi apartamentul în tăcere, îndreptându-ne spre ascensor. Presupun că lupta se va desfășura în subsolul întunecat

al clădirii, printre stâlpi și ziduri de ciment, ascunzându-ne puterile de toată lumea. În loc de asta, urcăm. Ușile liftului se deschid și Nouă folosește tastatura de lângă ușa rămasă în fața noastră, care se deschide cu un pocnet. Suntem pe acoperișul Centrului John Hancock.

— Nici gând, nici în ruptul capului. Aici, sus, ne poate vedea prea multă lume! spun, clătinând din cap și întorcându-mă către ușa care dă spre interior.

Nouă se îndepărtează pe acoperiș.

— Aici, sus, nu ne poate vedea nimeni. De aceea e atât de minunat să te afli în vârful celei mai înalte clădiri din oraș.

Nu vreau să dau impresia că mă tem, așa că îl urmez, arătându-mă cu mult mai sigur de mine decât mă simt. Dar nu sunt pregătit pentru vântul sălbatic, care mă izbește cu putere, aproape împingându-mă înapoi, în cadrul ușii. Cu părul său negru biciuind aerul, Nouă își continuă drumul, părând să nu se sinchisească de forța vântului. Tricoul alb i se umflă în jurul trupului, până când și-l scoate și-l lasă să zboare peste marginea

acoperișului. Când ajunge în mijlocul acestuia, zvâcnește din încheietura mâinii, făcând bastonul argintiu să se lungească la ambele capete, până când are aproape doi metri și împrăștie o strălucire roșiatică. Se întoarce spre mine și își arcuiește palma, făcându-mi semn să mă apropii. Ca un acrobat care merge pe sârmă, respir adânc și pun un picior exact în fața celui alt ca să merg spre el. Ne aflăm în umbra imensă a unui turn ascuțit, care domină acoperișul, înălțându-se în partea opusă a acestuia, și către care aleargă Nouă, întorcându-mi spatele imediat ce ajung lângă el.

N-am idee ce are de gând, așa că mă opresc și-l urmăresc făcând mutarea următoare. Fără să se oprească, aleargă drept în susul turnului, până când ajunge în vârf. Turnul se leagănă în bătaia vântului și amețesc numai uitându-mă la Nouă, care se balansează acolo, sus. Își ridică bastonul roșu deasupra capului și, înainte să pricep ce face, îl aruncă. Iar în secunda în care i se desprinde de mână plonjează și el spre mine, cu capul înainte, așa că mă confrunt,

În același timp, cu două obiecte zburătoare. Reușesc să mă rostogolesc, ferindu-mă de bastonul ascuțit când se apropie de mine, și îl văd înfigându-se, oblic, într-o grindă metalică. Mă întorc să-l înfrunt pe Nouă și, când e gata să mă doboare, îl lovesc cu atâta putere încât îl trimit în zbor în partea opusă a acoperișului.

Întind mâna și smulg bastonul roșu din grinda metalică. Henri nu m-a antrenat niciodată pentru lupta cu așa ceva, dar îl învârtesc deasupra capului și atac oricum. Nouă rămâne pe loc și-și adună forțele ca să-mi respingă atacul. Rotesc bastonul de-a curmezișul trupului său, dar el parează lovitura cu încheietura mâinii și înaintează imediat, vrând să-mi tragă un șut în genunchiul abia vindecat. Îmi retrag piciorul și el ratează, dar reușește să pună mâinile pe baston. Ne luptăm ca să câștigăm controlul asupra lui, rotindu-ne unul în jurul altuia și lovind cu picioarele, parând și blocându-ne. El se folosește de telekinezie ca să-mi ridice picioarele în aer. Încep să mă opun, dar îmi dau seama că pot folosi în

avantajul meu vântul puternic. Îmi sincronizez cu grijă mișcările cu o rafală puternică, și fac o tumbă peste baston; într-o fracțiune de secundă, sunt în spatele lui Nouă, cu bastonul la gâtul lui.

— Ar trebui să fim în drum spre New Mexico, spun, trăgându-ne pe amândoi spre ușa care duce spre lift.

Nouă mă pocnește cu partea din spate a capului exact în nas, și scap bastonul din mâini. El îl înșfacă în timp ce mă împleticesc de-a-ndăratelea, lovindu-mă de un panou electric.

— Tu ești cel care vorbește, Johnny? Sau e Pittacus? mă întrebă batjocoritor, rotind bastonul.

Brățara mi se extinde exact la timp ca să-i devieze lovitura. Panoul electric alături de care mă aflu e despicat în două de izbitura care mă ratează. Scântele zboară pretutindeni, inclusiv în scutul meu deschis și pe mine. Când îmi ricoșează de cămașă, las focul să se aprindă și să se răspândească. Scutul mi se strânge și Nouă se holbează, uluit când mă vede mistuit de

flăcări.

Își revine repede, lăsând surprinderea deoparte.

— De ce nu te-ai transformat într-o glob uman de foc când eram în aceeași echipă? strigă.

Focul din jurul trupului meu trosnește și vuieste în bătaia vântului puternic. Mă îndrept spre Nouă. El o fi crezând că totul e distracție, că nu e decât un joc. Eu nu.

— Am terminat acum?

— Nu tocmai.

Zâmbește cu superioritate.

Îmi formează în palmă o mică minge de foc. Dacă i-o arunc la picioare, faptul că întreaga situație nu mă amuză va reieși destul de clar, gândesc eu, dar el o respinge lovind-o cu capătul bastonului, ca la hochei. Las alte două mingi de foc să țopăie pe acoperiș, dar el le îndepărtează cu forța minții. Prima se rostogolește într-o parte și se mistuie fără urmări; cealaltă ajunge la marginea carcusei unui ventilator. Căldura o topește, iar vântul răstoarnă întregul acoperământ al ventilatorului enorm, lăsându-l dezgolit.

Îmi ridic mâinile deasupra capului, vrând să creez un glob de foc de dimensiunile unui frigider, dar, în timp ce acesta crește, Nouă mă atacă, ținându-și bastonul deasupra umărului. Proptește un capăt în podea și se avântă într-un salt, cu picioarele înainte, către pieptul meu în flăcări. Urlă de durere când îi intră tălpile pantofilor în contact cu trupul meu cuprins de foc, și sunt propulsat prin aer, cu spatele înainte. Lumea colorată până acum în nuanțe de roșu și galben e zugrăvită în tonuri de albastru și gri. În timpul ultimei rostogoliri, îmi dau seama că zbor direct spre ventilatorul descoperit. Îmi întind brațele și picioarele și mă opresc, la numai câțiva centimetri de paletele lui. Ventilatorul e destul de puternic ca să stingă ce-a mai rămas din focul meu în declin înainte să plonjez și să mă rostogolesc într-o parte.

— Încerci să te răcorești? întrebă Nouă, cu mâinile în șolduri, ca și cum mi-ar studia pur și simplu tehnica.

A renunțat la pantofii pe jumătate topiți.

— Abia am început să mă-ncălzesc!

Sar în picioare, pregătindu-mă să ripostez la următoarea lui mișcare.

Aleargă spre stânga, și îl urmez. Sare peste niște țevi, ajungând pe bordura înaltă. Îl urmez iarăși. De căderea în gol, de la peste trei sute de metri, ne despart, pe amândoi, doar câțiva centimetri. Spre surprinderea mea, el pășește dincolo de margine. Țip și mă aplec să-l prind, dar, când o fac, nu-l văd navigând către moarte. Stă pe o fereastră, în poziție orizontală, cu brațele încrucișate și cu același zâmbet larg pe chip. M-am aplecat prea mult încercând să-l prind, și-mi rotesc cu disperare brațele, străduindu-mă să-mi recapăt echilibrul. Dar nu mă pot opri și mă înclin brusc mai mult deasupra abisului. Nouă aleargă înapoi pe suprafața laterală a clădirii și-mi trage un upercut puternic în falcă. Sunt aruncat pe spate, dar n-am ocazia să aterizez. Nouă mă prinde de gât, se răsucește și mă ține deasupra bordurii.

— Ei, Numărul Patru. Tot ce trebuie să faci ca să te las jos, teafăr și nevătămat, e s-o spui. Își ține bastonul în cealaltă mână,

ridicat deasupra capului. Spune că nu ești Pittacus.

Vreau să-l lovesc cu picioarele, dar mă ține la distanță, ca să nu-l pot atinge. Sfârșesc legănându-mă în sus și-n jos, ca un pendul.

— Spune-o, repetă el, scrâșnind din dinți.

Deschid gura, dar nu mă pot convinge să neg ceea ce simt cu certitudine că e adevărat. Cred că sunt Pittacus Lore. Cred că sunt cel care poate să pună - și care va pune - capăt acestui război.

— Vrei să dai fuga în New Mexico, să găsești nava noastră. Nu-ți vine să crezi, nici măcar pentru o singură clipă, că ar putea fi o cursă. Pe urmă vorbești despre uciderea lui Setrákus Ra, dar nu ești în stare să mă-nfrângi nici măcar pe mine într-o luptă corp la corp. Nu ești el. Nu ești Pittacus. Așa că încetează imediat cu prostia asta. Spune-o, Patru, e tot ce trebuie să faci.

Mă strânge mai tare de gât. Mi se încețoșează ochii. Mă uit în sus, la cerul fără nori, care devine roșu, ca în noaptea în care mogadorienii au invadat Lorienul. Văd, ca pe niște străfulgerări, chipurile loricilor

măcelăriți. Țipetele lor îmi răsună în urechi. Văd exploziile, focul, morții. Văd krauli cu copii lorici în dinți. Durerea pe care-o simt pentru ei toți e, în momentul ăsta, atât de copleșitoare, încât știu că pot suporta orice, inclusiv ca Nouă să-mi frângă gâtul.

— Spune-o!

— Nu pot, reușesc să cârâi.

— Probabil că trăiești din iluzii! țipă el, strângându-mă mai tare.

Acum văd bombele căzând pe Lorien. Văd trupurile sfârtecate ale oamenilor mei, văd cum îmi e distrusă planeta. În vârful unui morman de leșuri, îmi văd tatăl mort, în costumul lui argintiu cu albastru. Nouă mă scutură cu violență, picioarele mi se leagănă nebunește.

— Nu ești Pittacus!

Închid ochii ca să scap de viziunile măcelului care-mi plutesc în față, temându-mă de ce ar putea să urmeze. Văd în minte scrisoarea lui Henri: Când v-ați născut voi, cei zece, Lorien v-a identificat curajul, voința, compasiunea, și v-a acordat în schimb rolurile pe care sunteți cu toții

meniți să vi le asumați: rolurile celor zece Străbuni Inițiali. Asta înseamnă că, în timp, aceia dintre voi care-au mai rămas se vor maturiza pentru a deveni cu mult mai puternici decât orice altceva a mai văzut vreodată Lorienul, cu mult mai puternici decât primii zece Străbuni, de la care v-ați primit Moștenirile. Mogadorienii o știu, de aceea vă vânează acum cu atâta înverșunare.

Indiferent ce-ar însemna toate astea, am certitudinea că, de fapt, Nouă n-o să măucidă. Fiecare membru din Garde e prea important, fie el Pittacus sau nu. Mai presus de orice altceva, să ne adunăm laolaltă și să luptăm împreună ca unul, așa cum au fost născuți garzii s-o facă, e mai important decât orice neînțelegere am avea noi doi. E o slabă consolare, dat fiind faptul că trupul continuă să mi se legene când simt o ușoară schimbare a vântului. Mâna din jurul gâtului meu se deschide și simt un gol în stomac când încep să cad. E posibil să mă fi înșelat? În schimb, simt ceva sub tălpi peste mai puțin de o secundă. Deschid ochii și

descopăr că sunt din nou pe acoperiș. Nouă se îndepărtează, cu capul în jos. Zvâcnește din încheietura mâinii și bastonul lung și roșu se reduce la o bucată de argint. Apoi îmi strigă peste umăr:

— Data viitoare o să te las să cazi!

19

Sunt cu fața în jos în nisipul arzător. Îl am în gură, în nas, abia pot să respir. Știu că ar trebui să mă ridic, să încerc să mă rostogolesc, dar oasele mă dor prea tare. Strâng cu putere din ochi, încercând să-mi blochez durerea din tot trupul. În cele din urmă, îmi adun puterile ca să mă ridic, dar, când îmi pun palmele jos, ca să mă-mping, nisipul mi le arde. Mă las să cad înapoi.

— Marina? gem.

Ea nu-mi răspunde. Încă nu pot deschide ochii, dar ascult cu atenție, încercând să deslușesc orice semn de viață. Nu aud decât vântul și nisipul care mă biciuiesc.

Încerc să vorbesc din nou, dar nu reușesc să scot decât o șoaptă.

— Marina? Să mă ajute cineva. Opt? Ella? Marina? E cineva?

Sunt atât de năucită, încât îl strig până și pe Crayton. În timp ce aștept, sperând să primesc un răspuns, sunt izbită de amintirea trupului neînsuflețit al lui Crayton. Văd totul întâmplându-se iarăși. Lacrimile Ellei. Atacul morților. Eu agățându-mă de cotul Marinei și pe Opt spunând:

— Plecăm.

Deasupra mea, soarele e atât de fierbinte încât îmi simt părul ca pe o pătură de foc pe gât și pe umeri. Într-un târziu, reușesc să mă rostogolesc pe spate și să ridic brațul, ferindu-mi ochii de lumina orbitoare. Îi deschid încet, clipind, puțin câte puțin. Nu văd pe nimeni. Doar nisip. Mă străduiesc să mă ridic în picioare și aud în minte ecoul vocii lui Opt.

— Sper într-adevăr că va merge. N-am mai încercat niciodată să teleportez pe altcineva.

Ei, s-ar părea că n-a mers. Sau a mers, dar nu și pentru mine, nu și pentru noi toți laolaltă. Unde-au ajuns Ella și Marina? Oare

sunt împreună? Opt e cu ele? Suntem împrăștiați cu toții în diferite colțuri de lume? Sau numai eu sunt singură? Minte mi se agită nebunește, trecând în revistă toate posibilitățile. Dacă nu l-am pierdut doar pe Crayton, dacă suntem și despărțiți, rupți unii de alții, ne aflăm la o atât de mare distanță de țelul nostru. Mi-e greață din cauza frustrării și a panicii. Scopul tuturor strădaniilor noastre, tot ce am sacrificat ca să mergem în India și să-l găsim pe Opt - s-ar putea să fi fost zadarnic.

Sunt singură sub un cer fără nori și sub un soare arzător, fără să am idee unde mă aflu sau cum o să găsesc alt suflet viu, fie el garde sau nu. Mă uit cu atenție în toate direcțiile, sperând s-o zăresc pe Marina urcând pe dună împleticindu-se și fluturându-și mâna deasupra capului, cu Ella la o mică distanță în urma ei, sau pe Opt, râzând și făcând roata pe întinderea de nisip, dar nu văd decât un deșert dezolant.

Mă gândesc la explicațiile lui Opt despre modul de funcționare a teleportării. Indiferent unde am aterizat, știu că mă aflu

În apropierea uneia dintre pietrele albastre de localitate. Deși nu am, ca el, Moștenirea care permite teleportarea, sper că aș putea totuși să folosesc localitatea într-un fel sau altul. Mă las să cad în patru labe și încep să sap cu furie. N-am cum să aflu unde e piatra, de unde să încep să-o caut, dar sunt disperată. Atât de disperată încât abia dacă observ că nisipul îmi arde degetele.

Dar singurele pietre pe care le găsesc sunt mici, pline de crăpături, banale. Cu răsuflarea tăiată, cu sudoarea scurgându-mi-se în josul feței și intrându-mi în ochi, mă opresc în sfârșit și mă las pe spate. Nu-mi pot permite să-mi irosesc astfel puțină energie de care dispun. Trebuie să găsesc apă și un adăpost. Îmi las capul pe-o parte și ascult vântul, sperând că o să-mi dea vreun indiciu, dar nu există nimic și nimeni. Când văd cu ochii, nimic altceva decât nisip și dune. Ceea ce nu-mi oferă altă opțiune decât să mă pun în mișcare. Privesc soarele, mă orientez folosindu-mi propria umbră și încep să-naintez cu greu prin nisip.

Merg spre nord. Fără nimic care să mă

protejeze de razele arzătoare, cu ochii înțepându-mă din cauza transpirației care-mi intră în ei, cu tot trupul biciuit dureros de nisipul fierbinte, mă simt vulnerabilă, într-un mod în care nu m-am mai simțit niciodată. Oriunde mă uit, nu văd decât aceeași priveliște nesfârșită, și știu că trupul meu nu poate suporta multă vreme acest soare puternic. Mă străduiesc să mai fac câțiva pași, apoi devin invizibilă, ca să scap de căldura necruțătoare. În felul ăsta e greu să dea cineva de mine, dar n-am de ales. Pe urmă folosesc telekinezia ca să plutesc deasupra solului, pur și simplu ca să-mi îndepărtez picioarele de nisipul arzător. Avantajul de a vedea peisajul mai de sus nu face altceva decât să-mi confirme ceea ce am intuit deja, imensa distanță pe care nu e decât nisip, nisip și iar nisip. De câte ori trec de o dună, îmi mijesc ochii, sperând să zăresc vreun drum, sau orice alt semn de civilizație. Dar singurul lucru care se schimbă, unica variațiune a nesfârșitei imagini nisipoase din fața ochilor mei, e oferită doar de formele infernalilor cactuși

înfloriți și ale bucăților de lemn pietrificat. Cerul senin, fără absolut niciun nor, își bate joc de mine, neoferindu-mi nici măcar un strop de alb pe care să-l transform într-o furtună cu fulgere. Când sfâșii primul cactus lângă care ajung, sunt dezolată să constat că nu conține apă suficientă nici măcar ca să-mi potolesc setea.

Într-un târziu, tocmai când energia și starea de spirit mi-au ajuns aproape la pământ, la orizont apar munți, oferindu-mi cel puțin perspectiva unei salvări. Par să fie la o distanță de cel puțin încă o zi de mers, deși e greu să am vreo certitudine. Se află cu siguranță prea departe ca să ajung până la ei astăzi, ceea ce e suficient ca să-mi năruie speranțele. Știu că trebuie să găsesc un adăpost.

Devin vizibilă și sper c-o să mă vadă cineva. Îmi ridic privirea spre cer și văd primul grup de nori al zilei. Inima îmi tresaltă și mă simt inundată de un mic val de energie, pe care nici nu știam că-l am. Mă concentrez ca să creez o furtună, doar una minusculă, exact deasupra mea. Ploaia

e scurtă, dar binefăcătoare. E singurul motiv pentru care nu mă prăbușesc, pentru care nu mă dau bătută.

Continui să merg, până când ajung la un gard scund, de sârmă ghimpată. Chiar dincolo de el, deslușesc un drum neasfaltat, abia vizibil. E primul semn de civilizație pe care-l văd, și sunt atât de copleșită de bucurie încât reușesc chiar și să măresc pasul ca s-ajung la el. Îl urmez pe o distanță de vreun kilometru și jumătate înainte de a da de un deal scund, pe care izbutesc să-l urc, trecând de culme. De partea cealaltă se conturează, miraculos, mai multe clădiri de dimensiuni reduse. Nu-mi vine să cred. Oare ar trebui să le dau crezare propriilor mei ochi? Trebuie să fie un miraj.

Ba nu. Pe măsură ce merg, sunt tot mai convinsă că aceste construcții, aceste semne de viață, sunt reale. Din nefericire, pe măsură ce mă apropii, pot să văd și că sunt pline de găuri; schelete de lemn dărăpănate, abandonate în voia atacului necruțător al deșertului. Sunt reprezentative pentru ceea ce ți se întâmplă dacă rămâi

blocat într-un asemenea loc. Am dat peste un oraș-fantomă.

Înainte de a lăsa dezamăgirea să mă îngenuncheze, mă concentrez asupra celor ce ar fi putut fi lăsate în urmă. Înainte de a prelua stafiile controlul. Canalizare? Un puț? Cutreier împleticindu-mă, caut în clădiri și în afara lor, încercând să găsesc o sursă de apă. Sunt constrânsă să mă rezum la acest singur element esențial. Trebuie să găsesc apă. Toată lumea are nevoie de ea, așa că trebuie să existe undeva, într-o oarecare măsură, nu?

Nu. Sau, cel puțin, nu există niciun strop pe care să-l pot descoperi. Cred că trebuie să fi fost cândva un soi de puț, dar acum nu mai e. Îngropat de nisip, astupat de extraterestri, cine știe? Disperarea care mă cuprinde nu se compară cu nimic din tot ce-am mai simțit până acum. Singură, fără apă, fără mâncare, fără niciun adăpost corespunzător. Strig din toate puterile:

— E cineva aici? Vă rog! E cineva? Oricine?

Undeva, în dreapta, trosnește o grindă de lemn. Nu e răspunsul pe care-l așteptam.

Mă uit în fiecare clădire, dar sunt pustii, toate, până la ultima. După ce mi-am confirmat cât de singură sunt, aleg, pentru o clipă de odihnă, un colț din ceea ce cred c-a fost cândva o băcănie. Pur și simplu ca distracție, încerc să-mi imaginez magazinul plin ochi cu mâncare și apă. Pretind că urmează să pregătesc o masă bogată pentru supraviețuitorii din Garde. La masa lungă din mintea mea, Marina stă între Opt și Ela. Îl pun pe John într-un capăt, eu stând în celălalt. Îmi imaginez că Nouă și Numărul Cinci sunt cu noi. Glumesc unii cu alții, își povestesc despre locurile unde au fost. Toată lumea râde, mă felicită pentru ceea ce am preparat, iar eu le spun că sunt fericită fiindcă au reușit să ajungă aici cu toții.

— Care e amintirea voastră preferată despre Pământ, din toate cele de până acum? mi-o imaginez pe Marina întrebându-i pe toți cei din jurul mesei.

— Ceea ce se petrece în clipa asta, spune John. Acum și aici. Când sunt în siguranță, alături de voi.

Ne declarăm cu toții de acord, ridicându-

ne paharele și ciocnind unii cu alții pe rând. Numărul Cinci se scoală de la masă, părăsește încăperea și revine cu un tort imens, de ciocolată. Toată lumea ovaționează și farfuriile sunt date din mână-n mână. Când iau o înghițitură, e cel mai uimitor lucru pe care l-am gustat vreodată.

Bineînțeles că nu s-a petrecut nimic din toate astea. Nu sunt decât o nebună singuratică, ce s-a adăpostit într-o băcănie abandonată și dărăpănată din mijlocul deșertului. Trebuie să fiu nebună, fiindcă, atunci când ies din visul despre festinul cu ceilalți garzi, îmi dau seama că mestec. Mestec aer, cu un zâmbet satisfăcut. Scutur din cap și-mi impun să-mi opresc lacrimile. Nu m-am luptat cu mogii, n-am supraviețuit într-o celulă de-a lor și n-am privit-o pe Katarina murind ca s-o sfârșesc, de una singură, în inima unui pustiu. Îmi trag genunchii la piept și-mi sprijin fruntea pe ei. Trebuie să-mi fac un plan.

Când părăsesc orașul-fantomă, căldura e încă arzătoare. M-am odihnit o vreme la adăpost de razele soarelui, dar știu că

trebuie să merg mai departe înainte de a-mi pierde toată puterea. Am străbătut cam un kilometru și jumătate în direcția munților prin nisipul arzător când simt cele mai intense crampe posibile în picioare și în stomac. Îmi focalizez puțina energie mentală care mi-a mai rămas ca să dezrădăcinez câțiva cactuși din apropiere și reușesc să obțin de la ei o gură bună de apă.

Mă concentrez asupra Moștenirii mele și încerc să invoc o altă furtună, pornind de la cei câțiva nori anemici de deasupra mea, dar tot ce reușesc să creez e o rafală de nisip care trece peste mine, îngropându-mă până la genunchi.

Pentru prima oară, nu mai sunt doar nervoasă când mă gândesc la ceea ce va urma; mă tem că o să mor aici. Nu mi-a mai rămas nimic. Străbunii m-au ales ca luptătoare care să ne salveze specia, iar eu voi pieri în mijlocul deșertului.

Mă simt intrând în panică, pierzându-mi cu adevărat controlul. Mai am doar atâta putere de înțelegere cât să știu că nu-mi pot

permite asta - aici sunt atât de vulnerabilă încât, dacă o fac, se va sfârși totul. Sunt atât de disperată încât mă gândesc la noaptea trecută și la ospățul imaginar, alături de ceilalți garzi.

Hei, Marina, cum merg lucrurile? Ce fac eu? Sunt într-un deșert și mă îndrept către niște munți. Bazându-mă pe ceea ce ne-a spus Opt despre locurile în care s-a teleportat până acum, cred că mă aflu în New Mexico. Îmi pierd treptat puterile, Marina. Nu știu cât mai pot rezista. Și nu știu unde sunteți voi, dar vă rog, vă rog, găsiți o cale de a pleca de oriunde ați aterizat, ca să veniți după mine.

Ella? Știi cât de rău îmi pare pentru Crayton? Știu cât de dureros a fost să-l privești murind, să-l lași în urmă. Îți promit că-i vom răzbuna moartea, că voi lupta în prima linie. Dacă scap din deșertul ăsta, o să răzbun întregul Lorien.

Opt, n-am reușit să găsesc loralitul. Nu văd nici urmă de mâncare și de apă, de adăpost, de civilizație, și sunt singură. Poți să-mi spui unde e loralitul? Vreau să plec de-aici; vreau

să vă găsesc.

Nici măcar nu mă simt ca o idioată vorbind în gând cu niște oameni care se află, aproape sigur, în cealaltă parte a lumii. Închid ochii și aștept cu disperare să-mi răspundă cineva. Bineînțeles că n-o face nimeni. Așa că merg cu greu mai departe. E din ce în ce mai dificil să pun un picior în fața altuia. Încep să mă clatin, înclinându-mă mai întâi în dreapta, apoi în stânga, dar reușind să mă redresez în ultimul moment. Însă în cele din urmă nu-mi mai pot ține echilibrul și cad cu fața înainte. Mă resemnez să mă târăsc și continui să înaintez astfel o vreme, cu ochii închiși, ca să mă apăr de lumina orbitoare. După un timp deschid ochii, vrând să verific poziția soarelui pe cer, și mă gândesc din nou că văd un miraj când zăresc o poartă metalică masivă la vreo două sute de metri de mine. Are peste șase metri înălțime și sârmă ghimpată spiralată deasupra. Aud, chiar și de la o asemenea depărtare, bâzâitul curentului electric. Gardul e sub tensiune. Se întinde pe o distanță lungă, convingându-

mă că nu e o închipuire.

Deși n-am idee ce se află dincolo de poartă, am nevoie de ajutor și am ajuns în punctul în care nu-mi pasă din partea cui vine. Mă târăsc spre poartă și reușesc să mă salt în capul oaselor. Îmi flutur mâinile deasupra capului, sperând că e monitorizată.

— Vă rog, ajutați-mă, reușesc să șoptesc, cu gâtul tot atât de uscat ca glaspapirul.

Poarta nu se deschide și nu apare nimeni. Mă las să recad pe nisip. Mă străduiesc să-mi adun ultima fărâmă de putere pentru încă o încercare. Mă rostogolesc pe burtă și mă împing încet în sus, ridicându-mă în picioare. Mă hotărăsc să verific gardul. Ce contează puțină electricitate când sunt aproape moartă de foame și setea îmi pune viața în pericol? Mă uit în jur și văd un cactus mic. Îl ridic în aer și-l las să cadă pe gard, unde sfârâie și pocnește. Resturile lui carbonizate ajung pe pământ sfârâind.

Mă las să cad mai întâi în genunchi, apoi pe o parte și în final mă rostogolesc pe spate. Închid ochii. Simt cum mi se

formează bășici pe buzele uscate. Aud un zgomot mecanic estompat în spatele meu, dar nu-mi pot sălta capul să văd ce e. Știu că-mi pierd cunoștința. Aud un ecou rotindu-mi-se în urechi, apoi un răpăit gros. Câteva secunde mai târziu, jur că o aud pe Ella.

Indiferent unde te-ai afla, Șase, sper că ești OK, spune ea.

Dintre buze îmi iese un râs scurt, urmat de un suspin. Sunt sigură că ar fi și lacrimi, dacă mi-ar fi rămas ceva apă în corp.

Mor într-un deșert, Ella, îi răspund. Un deșert cu munți. O să te revăd într-o zi pe Lorien, Ella.

Îi aud din nou vocea, dar de data asta nu mai deslușesc ce spune. E acoperită de un nou zgomot din capul meu, inegal și puternic. Și apoi o simt. E o pală de vânt venită de sus, care-mi aruncă părul peste față. Deschid încet ochii și văd trei elicoptere negre planând deasupra mea. Niște bărbați îmi strigă să-mi pun mâinile pe cap, dar tot ce sunt în stare să fac e să închid ochii.

Ella plutește deasupra mea. E speriată, cu ochii larg deschiși, cu bule de aer ieșindu-i din gură. Încerc să pricep ce se petrece, cum a ajuns acolo, de ce e atât de multă apă. Încerc să mă întind după mâna ei, dar brațele mele nu fac ce le cer. Ce mi s-a întâmplat în timp ce ne teleportam? Pot spune că am fața amorțită și o durere insuportabilă în spatele ochilor. Picioarele mele nu lovesc apa, indiferent cât de tare m-aș strădui. Tot ce pot face e s-o privesc pe Ella plutind deasupra mea, tot mai sus și mai sus, îndepărtându-se de mine. De unde a apărut toată apa asta? Umărul stâng începe să mi se legene violent și e nevoie de o secundă ca să-mi dau seama că-mi zgâlțâie cineva brațul. Pe urmă îl văd pe Opt, cu buclele negre plutindu-i deasupra capului ca o aureolă. Își strecoară brațul sub mine, iar eu mă străduiesc să nu las privirea lui îngrijorată să mă sperie mai tare decât m-am speriat deja. El încearcă să-noate ca să ne ridicăm la suprafață, dar greutatea

Cufărului de sub brațul meu ne trage în jos.

Las apa rece ca gheața să-mi intre în plămâni. E tot ce pot să fac. Opt smulge Cufărul din brațele mele paralizate cu o lovitură de picior și mă smucește în sus. Începem să ne ridicăm. Mă uit cu disperare în jur, căutând-o pe Șase, dar n-o văd nicăieri.

Când capul meu sparge suprafața apei, primul lucru pe care-l conștientizez e un soare strălucitor și fierbinte. Indiferent în ce parte mă uit, nu e decât apă. O văd pe Ella călcând-o, în apropiere. Câteva minute în aerul proaspăt îmi pun membrele în funcțiune, așa că încep și eu să calc apa. Opt pare foarte preocupat să blesteme norocul nostru.

— Unde e Șase? strig, tușind.

Îmi tot întorc capul în toate părțile, ca să văd dacă nu-i pot observa cumva creștetul blond ieșind la suprafață.

— N-am găsit-o nicăieri jos, strigă Opt. Nu știu dac-a reușit s-ajungă aici sau nu!

— De ce să nu fi reușit? întrebă Ella, cu o nouă panică în glas.

Opt se ridică încet din apă, până când stă pe suprafața ei. De data asta nu pare să ia lucrurile la fel de ușor ca până acum. Dă furios cu piciorul în creasta unui val lent.

— Fir-ar să fie! Știam că nu trebuie să-ncerc să mă teleportez cu atât de mulți oameni!

— Dar unde ar putea fi? Cum putem s-o găsim? strigă Ella.

— Habar n-am. Din câte știu eu, e tot în ceea ce a mai rămas din peșteră.

Membrele mele continuă să-și revină cu încetinitorul și mă străduiesc din greu să-mi țin capul deasupra apei.

— Ce?! O să fie ucisă dacă e încă acolo!

Și Ella face eforturi ca să plutească. Opt o trage deasupra lui, ca să i se poată urca în spate, cu brațele strâns înfășurate în jurul gâtului lui.

— E posibil și să fi ajuns în altă parte, spune el, încercând să pară mai optimist. Numai că nu știu exact unde.

— Noi unde suntem? îl întreb.

— Atâta lucru știu. Opt pare ușurat fiindcă poate în sfârșit să dea un răspuns sigur.

Suntem în golful Aden. Și aia... - arată către o coastă îndepărtată, pe care n-am observat-o înainte. Aia e Somalia.

— De unde știi? întrebă Ella.

— Am mai ajuns aici o dată, spune el, plat.

Nu intră în amănunte, așa că povestea trebuie să fie mai lungă.

Nu știu prea multe despre Somalia, nimic altceva decât că se află în Africa și că e într-o stare perpetuă de război tribal și civil barbar, ca să nu mai vorbesc despre sărăcia care menține furia la cote ridicate. Nu știu dacă am putere să mă folosesc de telekinezie sau măcar ca să-not pe sub apă pentru a ajunge pe coasta aia, și sunt încă și mai puțin sigură că vreau s-o fac. Trebuie să mă gândesc.

— Știți ce? Mă duc puțin sub apă. Acolo, jos, îmi pot economisi o parte din energie cât mă gândesc la ce e de făcut, spun.

În timp ce mă scufund, o aud pe Ella strigând:

— Caut-o pe Șase!

Cuvintele ei mă inundă cu un val de forță. Simpla posibilitate de a o găsi pe Șase mă

face să mă scufund cu mai multă energie. Cobor în adânc și deschid ochii. Apa e relativ albastră, chiar și atât de departe de țărm. Sub mine e ceva în mișcare și cobor mai mult, ca să dau de un banc de ton. Mă învârtesc încet pe traiectorii circulare, căutând cea mai mică licărire a părului vopsit blond al lui Șase, și sunt înșelată de mai multe ori de fluturarea unor alge. Mă uit în sus și văd umbra vagă a trupului lui Opt de la suprafață. Încrezătoare că îmi voi păstra puterile, cobor până când ating fundul. Merg pe el inspectând apa din fața mea, dau din greșală peste un recif de corali și mă tai la genunchi. Durerea ascuțită mă năucește o clipă, apoi întind mâna să-mi ating rana și s-o vindec și e nevoie de mai mult timp decât mă așteptam pentru ca Moștenirea mea să lucreze. Indiferent ce se petrece în timpul teleportării, are probabil un efect asupra Moștenirilor și a puterii noastre. Recunoscătoare fiindcă abilitatea mea de a respira sub apă pare să fie OK, nu pot decât să sper că efectul nu durează mult - nu vreau să fim vulnerabili.

Merg mai departe și, în cele din urmă, îmi găsesc Cufărul alături de al lui Opt și văd loralitul uriaș, albastru, la vreo doi metri distanță de amândouă. Încerc să ridic Cuferele, dar sunt prea slăbită ca să le pot clinti. Îmi ridic privirea, văd umbra lui Opt în același loc și hotărăsc să-i cer ajutorul.

Urcând, trec printr-un banc de pești frumoși, portocalii. Sparg suprafața.

— Nici urmă de Șase, dar loralitul e acolo, jos, chiar lângă Cuferele noastre, le raportez celor doi. Să le luăm și să plecăm. O să ne teleportăm în altă parte, să vedem dacă putem ajunge și noi unde-a aterizat Șase.

— Nu trebuie să fim lângă loralit ca să ne teleportăm? Cum cobor eu până acolo? Întrebă Ella. Nu pot să-mi țin răsuflarea atât de mult.

— Nici nu trebuie să faci asta, spune Opt, cu un zâmbet larg.

— Ai și o Moștenire care te preschimbă într-o torpilă cu loc pentru pasageri? Îl întreb.

— Am ceva mai bun, răspunde el.

Își duce mâna la buzunar și scoate cristalul

verde pe care l-a pus acolo când i-a fost înapoiat prima oară Cufărul. Cristalul prinde să strălucească și din el începe să sufle un vânt nebun. Opt îl îndreaptă către ocean. În apa de dedesubt se formează un crater de mică adâncime și el se lasă să cadă înăuntru.

— Veniți! Repede!

Ella și cu mine înotăm spre crater. Opt întinde mâna liberă și eu i-o iau. Ella îmi apucă mâna cealaltă.

— Pregătiți-vă. O să coborâm. Repede, ne anunță el. Trebuie să stați lângă mine, fiindcă apa se va prăvăli în urma noastră. Când ajungem la fund, Ella, să fii pregătită să-ți ții respirația atât cât e nevoie ca să iei Cufărul.

— Toată lumea să se uite după Șase, spun eu.

Ella mă strânge de mână.

— Dacă e acolo, jos, o s-o găsim.

Opt îndreaptă cristalul spre fundul oceanului.

— Pornim! strigă el.

Cădem cu mare repeziciune, cu vântul din

cristal suflând din calea noastră un mic cerc de apă, până când își unește din nou marginile la nici doi metri în spatele Ellei. Suntem în interiorul unei bule propulsate prin apă. Opt țipă încântat. Nu mă pot abține și mă alătur strigătelor lui.

Ella mă prinde de braț.

— Șase are necazuri, ne anunță. Zice că e în deșert!

— Ce tot spui? întreb, în timp ce pe lângă noi trec siluete estompate de pești și de rechini. De unde ai aflat?

Ea ezită o clipă înainte de a striga:

— De fapt nu știu! Tocmai am vorbit cu ea, cumva, în minte! Spune că e pe moarte!

— Dacă e în deșert, atunci a ajuns deja în New Mexico, strigă Opt.

— Opt, trebuie să ne ducem imediat acolo, spun eu.

Ne vedem jos și-ncercăm s-alergăm pe fundul mâlos al oceanului, dar e imposibil să te miști repede. Apa năvălește în spatele buzunarului nostru de aer și cristalul devine în curând inutil, creând o bulboană în fața noastră. Mă uit în urmă, asigurându-mă că

Ella e OK și că-și ține respirația. Când mă răsucesc, văd că Opt s-a transformat într-o caracatiță neagră. Își balansează două tentacule spre exterior și înhață Cuferele, iar cu alte două ne prinde de mâini. Ne trage către strălucirea albastră a loralitului care se înalță din fundul mâlos. Înainte de a apuca să mă uit din nou la Ella, sunt înghițită de întuneric.

21

Nouă și cu mine coborâm cu liftul în tăcere. Sunt furios și pe de-a-ntregul umilit, și asta n-are nicio legătură cu sentimentele care cresc în mine. Când intrăm în apartament, Bernie Kosar sare de pe canapea și ne întreabă dacă am terminat cu prostiile.

— Nu cred că depinde de mine. Tu ce spui, Johnny? mormăie Nouă.

Deschide frigiderul și scoate o felie de pizza rece. Îi saltă vârful în gură cu un bobârnac, mușcă o bucată imensă și o mestecă zgomotos.

Eu mă aplec și scarpin bărbia lui BK.

— Sper că da, amice.

— Fă-ți bagajele tale de cățel, BK, fiindcă o luăm din loc, spune Nouă, cu gura plină de pizza. Ne întoarcem în Paradise, orașul minunat, unde fetele ne-au fermecat. Și, la naiba, Patru, fă un duș. Miroși a fum.

— Ține-ți gura, spun, lăsându-mă să cad pe canapea.

Bernie Kosar mi se urcă în poală și mă privește cu ochi triști.

Nouă se îndepărtează, luând-o pe coridor. Îmi strigă peste umăr:

— O înțelegere e o înțelegere, omule! Plecăm spre Paradise peste două ore, așa că s-ar putea să-ți dorești să tragi un pui de somn pe unde scurte după duș. Și, hei! E o excursie cu mașina! Și într-o excursie cu mașina nu se poate trândăvi!

Sunt extenuat, dar mă duc să mă prăbușesc în camera mea. O înțelegere e o înțelegere. Patul geme când cad pe el, însă, după câteva minute, nu-mi mai pot suporta propriul miros. Mă târăsc sub duș. Pentru pielea mea, apa nu e niciodată destul de

fierbinte, un efect secundar al Moștenirii mele. Stând sub jetul de apă, atât de obosit încât mă clatin pe picioare, rederulez lupta de pe acoperiș în minte. Încerc să pricep cum de-am fost înfrânt de Nouă, dar nu pot. Sunt atât de istovit. Cred că mormăi de unul singur, închid apa și ascult picăturile căzând pe podeaua dușului. Iau un prosop și mă împleticesc către pat. Am nevoie de odihnă.

Mă bag sub cearșafuri și folosesc telekinezia ca să sting lumina. Aud răsunetul înfundat al pașilor lui Nouă când se îndreaptă spre camera de supraveghere și închid ochii. Somnul e o pătură peste mintea mea doar pentru o secundă înainte de a auzi un zgomot. Nouă bate ușor în ușa mea deschisă. Sunt cu spatele la el și nu mă clintesc nici măcar când își drege glasul și ncepe să vorbească:

— Hei, Johnny? Îmi pare rău fiindcă uneori pot fi atât de nesimțit. Aș putea da vina pe faptul că am stat închis atât de mult, dacă asta înseamnă ceva pentru tine. Dar, sincer, insist fiindcă sunt într-adevăr convins că am dreptate. Trebuie să mergem în Paradise.

Acum. Așa că sper că putem rămâne prieteni. Vreau să fim prieteni. Și-mi pare bine că ești aici.

Nu mișc nici măcar un singur mușchi în tot timpul cât vorbește și sunt uluit de momentul lui de sensibilitate. Nu știu sigur ce-ar trebui să spun, nici măcar în clipa în care mă răsucesc. El e o umbră gârbovită, sprijinită de cadrul ușii.

— Și mie-mi pare bine că sunt aici. Mulțumesc.

— Sigur.

Nouă dă de două ori cu palma în perete, se uită în podea, se întoarce și pleacă. Pleoapele mi se închid pe măsură ce pașii lui se îndepărtează pe coridor. După câteva minute, aud șoapte firave. Știu că urmează o viziune sau un coșmar. Sunt conștient că mă aflu în pat și totuși sunt încremenit. Mă simt plutind și, când deasupra mea prinde contur cadrul unei deschideri întunecate, încep să mă învârtesc în aer, incredibil de repede. Sunt propulsat prin deschidere ca o rachetă și înaintez printr-un tunel negru, cu brațele lipite de trup. Pe măsură ce negrul

se transformă în albastru, șoaptele devin tot mai puternice, repetând, iarăși și iarăși, același lucru:

— Mai sunt și altele de aflat.

Tunelul albastru își schimbă culoarea în verde, iar verdele se face din nou negru. Pe urmă, bum, cad din tunel și tălpile mele goale aterizează pe un sol stâncos familiar. Îmi rotesc brațele și descopăr că dețin din nou controlul asupra trupului meu. Sunt iar în arena din vârful muntelui. Îmi rotesc capul cu mișcări bruște, căutându-l pe Sam, dar nu-l văd nicăieri. Nu se vede nici celălalt membru din Garde. Spațiul e complet gol, tribunele sunt pustii.

Însă apoi, în mijlocul arenei, o stâncă neagră se prăvălește și de cealaltă parte a ei e ghemuit un soldat mogadorian uriaș, purtând o mantie neagră zdrențuită și cizme negre. Pielea palidă precum ceara îi strălucește și sabia pe care o ține deasupra capului sclipește de parcă ar fi luminată din interior. Când mă vede, se ridică și o îndreaptă amenințător către mine. Sabia pulsează de parcă ar fi cumva vie, o

extensie a răului care o mânuiește.

Nu ezit. Mă reped direct spre el, cu palmele aprinzându-mi-se și emițând un fascicul luminos puternic. Când ajung la numai zece metri, îmi îndrept Lumenul spre picioare și le dau foc. Flăcările mi se urcă în susul trupului când sar. Soldatul se năpustește asupra mea și, în clipa în care ne întâlnim, îi sap în piept o gaură ce arde mocnit. Se preschimbă în cenușă înainte de a atinge solul.

În dreapta mea se prăvălește o altă stâncă neagră; e un alt mog cu sabie. Alte două stânci se răstoarnă în stânga și îi aud pe alții făcându-și apariția în spatele meu. Stânca de sub picioarele mele începe să vibreze și mă arunc într-o parte exact când se rotește, dând la iveală ca prin farmec un mogadorian cu un tun. După o lovitură de pumn cu care găuresc pieptul celui mai apropiat soldat din stânga, încep să arunc mingi de foc, luptându-mă cu o nou-descoperită forță. Brățara mea roșie prinde viață, deschizându-se cu o detunătură ca să reteze capul unui soldat uriaș. Într-un minut,

îi distrug pe toți. Adrenalina îmi pompează în vene și ascult, așteptând să aud răsturnându-se alte stânci care să dezvăluie următoarea rundă de solicitanți.

În față mi se prăvălesc o duzină, apoi cincizeci pe ambele laturi. Cei mai voinici și mai bine echipați soldați mogadorieni pe care i-am văzut vreodată mă înconjoară. Creez un mic inel de foc în jurul meu și mă retrag mergând cu spatele, cu focul menținându-și perimetrul până când mă lipesc de peretele arenei. Focul arde între mogi și mine. Însă, cumva, nu cred că poziția mea e deosebit de sigură.

Lărgesc inelul de foc care mă înconjoară până când lovește un rând de soldați. Iau foc, dar nu se transformă în cenușă. De fapt, trec drept prin foc, cu armele ridicate. Arunc o duzină de mingi de foc, dar de data asta n-au niciun efect. Ceva roșu șuieră în aer deasupra capului meu și îl văd străpungând pieptul unui soldat mogadorian care continuă să înainteze. Recunosc obiectul. E bastonul lui Nouă. El sare din tribunele goale, aterizând chiar lângă mine. Chiar și în

toiu! unui atac, sunt ușurat să-l văd. Mă simt imediat mult mai în siguranță, mai convins că până și acești moi rezistenți la foc vor fi înfrânți acum, când suntem doi.

— E frumos din partea ta să mi te alături! strig.

El stă chiar lângă mine, dar nu pare să-mi audă vocea.

— Hei, Nouă!

Încerc din nou, dar nu reacționează nici acum. Continuă doar să-i fixeze cu privirea pe mogii care se apropie.

Când soldații sunt la numai vreo doi metri distanță de noi, pământul de sub picioarele noastre începe să se miște și să se cutremure. Încerc să mă țin de perete, dar nu-mi pot păstra echilibrul. Următorul lucru pe care-l știu e un bubuit înfricoșător care zguduie capătul opus al arenei și către noi cad în ploaie bucăți de stâncă neagră. Nouă se ferește de un bolovan imens, care se izbește de peretele din spatele meu, lăsând în urmă o gaură uriașă, care duce spre exterior. Privind prin ea, văd cerul albastru.

Din trombele de praf și de resturi

zburătoare se înalță deasupra exploziei o scenă imensă. În mijlocul ei e Setrákus Ra. Ca un star rock care se vrea demonic, nu mă pot împiedica să mă gândesc. Cicatricea vânătă din jurul gâtului îi arde strălucitoare deasupra celor trei pandantive albastre de pe piept. Spre groaza mea, focul meu se stinge în momentul apariției lui. Încerc să-mi iluminez picioarele cu Lumenul, dar, dintr-odată, palmele mele nu vor să se mai aprindă. Setrákus Ra izbește cu capătul bastonului său de aur cu ochi mișcător în sol și răcnește, cerând să se facă liniște. Soldații din fața mea iau poziție de drepti, întorcându-și fețele de la mine și Nouă către el. Unul câte unul, își plasează armele în lateral.

— Ați fost cu toții aleși să puneți capăt acestei lupte! strigă Setrákus Ra. Veți înainta și-i veți distruge pe copiii lorici. Când vor fi morți, îmi veți aduce pandantivele și Cuferele lor. Îi veți zdrobi apoi pe prietenii lor oameni. Nu mă veți dezamăgi!

Soldații mugi ovaționează și-și înalță pumnii la unison.

Setrákus Ra izbește cu bastonul în solul stâncos, cu un alt bubuit de tunet.

— Mogadore va conduce această galaxie! Totul, de pe toate planetele, va fi al nostru!

Soldații ovaționează și își agită armele în aer.

— Vom lupta împreună. O să intru în luptă alături de voi. Vom câștiga această bătălie și vom anihila tot ce trăiește pe Pământ!

Încerc din nou să-mi aprind Lumenul, dar continuă să nu funcționeze. Încerc să ridic un bolovan mare, ascuțit, și să-l lansez către Setrákus Ra. Nu se clintește. Brățara mi s-a retras și nu dă semne că ar putea intra în acțiune. Moștenirile mele - ca și Bunurile Succesorale - m-au lăsat baltă.

Soldații au făcut stânga-mprejur și-și îndreaptă din nou armele spre noi. Fără Moșteniri, suntem ținte sigure. Trebuie să părăsim arena.

— Nouă! Pe aici! strig.

Asta pare să ajungă în sfârșit până la el. Își întoarce brusc capul și mă privește. Ne îndreptăm spre gaura din perete. Stând pe buza ei, în bătaia unei raze de lumină solară

rece, mă uit în jos, către fundul văii, aflat la sute de metri sub noi.

— O să mergem pe coasta muntelui, spune Nouă. Uite. Ia-mă de mână.

Apuc mâna lui întinsă. N-am făcut decât un singur pas pe lateralul vârfului de munte nins când îmi dau seama că și pe Nouă l-a părăsit Moștenirea. În loc să simt muntele sub picioare, n-am sub ele decât aer. Cădem. Mă uit la un Nouă șocat, cu părul lui lung și negru biciuind văzduhul în jurul feței. Sub noi, două uși negre se apropie cu mare viteză. Mă pregătesc pentru un impact dureros, cu stomacul dându-mi-se peste cap când zbor prin aer. Spre totala mea surprindere, trec cu capul înainte prin ușa din stânga și-mi continui căderea până când mă pomenesc într-un tunel întunecat, însuflețit de tunete și trăsnete. Șoaptele reîncep și, în vreme ce tunelul devine verde, apoi albastru și iarăși negru, vocea răgușită pe care-am auzit-o la începutul viziunii mi se adresează iarăși:

— New Mexico.

Deschid brusc ochii și mă salt în capul

oaselor, cu fața plină de broboane. Rup cearșafurile care se lipesc de mine. New Mexico. Sar în sus și mă reped pe coridor către camera lui Nouă, hotărât să-l conving o dată pentru totdeauna. Dacă trebuie să mă bat cu el din nou, o s-o fac. O să ne luptăm până câștig.

Mă opresc în fața ușii lui și-mi aprind Lumenul, având nevoie să-mi confirm că Moștenirile nu m-au abandonat cu adevărat. Bat la ușă și o deschid. Sunt surprins găsindu-l pe Nouă stând așezat în pat, cu capul în mâini.

— Nouă, îmi spun, aprinzând lumina. Îmi cer scuze, știu că o înțelegere e o înțelegere și că tu m-ai învins. Dar trebuie să mergem în...

— În New Mexico. Știu, Johnny, știu.

Clatină din cap. Nu sunt sigur dacă încercă să se trezească sau să se confrunte cu schimbarea subită a părerilor sale. Probabil și una, și alta.

— Lasă-mă doar să-mi revin.

— Prin urmare te-ai răzgândit?

El își coboară picioarele pe podea, unul

câte unul.

— Nu, nu m-am răzgândit. Dar când ești pe punctul să-ți găsești moartea căzând de pe un munte fiindcă Moștenirile tale nu lucrează și o fantomă îți tot spune „New Mexico“, înțelegi aluzia și te conformezi.

— Ai avut aceeași viziune? Întreb.

Ușurarea pe care-am simțit-o când l-am văzut - a fost fiindcă se afla într-adevăr acolo. Încep să înțeleg că între noi doi există o legătură și că ar trebui să-i acord mai mult respect decât până acum. Nu trebuie să mai văd în el un adversar. Viețile noastre depind de asta.

El își pune o cămașă și îmi aruncă privirea batjocoritoare pe care-o cunosc atât de bine.

— Nu, idiotule. Încă n-ai priceput? N-am avut și eu o viziune. Am fost amândoi în aceeași viziune. S-a întâmplat toată săptămâna. Am primit un indiciu, tu nu?

Sunt tulburat, și nu reușesc să ascund asta.

— Dar de fiecare dată când ți-am vorbit despre ele le-ai respins. M-ai respins. Ai tot

spus că nu erau decât niște vise și așa mai departe. Ai putut să vezi cum mă chinuiesc visele, Nouă! Și te porți ca și cum aș fi nebun fiindcă le iau în serios!

— În primul rând, tu te crezi Pittacus Lore, așa că, practic, ești nebun. În al doilea rând, nu ți-am răvășit eu mintea. Am respins viziunile la început, pe ale tale și pe ale mele. Am crezut că erau minciuni. Când Setrákus Ra mi-a cerut să mă predau, exact așa cum v-a cerut ție și celuiilalt puști, am crezut că viziunile erau o formă de joc mental sau un truc, pus la cale de magi. Am considerat că nu trebuie să le acordăm încredere; am fost convins că nu trebuie să facem nimic din ceea ce ne sugerează. De fapt, am crezut că era cel mai sigur să facem orice altceva. Însă de data asta... Nouă se oprește. De data asta, am simțit că a fost o avertizare. Una care trebuie luată în serios. Acum, Patru, sunt suficient de convins că trebuie să rezolvăm o problemă gravă.

Oricât de ușurat sunt fiindcă s-a decis în sfârșit să mă asculte, mă simt frustrat

deoarece a durat atât de mult.

— Asta am tot încercat să-ți explic! OK, atunci să mergem! Te-ai gândit cum ajungem acolo? Oh, omule, te rog, spune-mi că tu și Sandor aveți elicopterul sau avionul vostru personal ascuns undeva!

— Îmi pare rău, tipule, erau pe lista dorințelor noastre, răspunde el, căscând și întinzându-se. Dar am o mașină în garaj. Și ador să conduc. Repede.

Și eu, și Nouă luăm tot ce putem din camera armelor, umplând doi saci marinărești mari cu carabine, pistoale și grenade. Aleg un lansator de rachete, dar el spune că n-o să-ncapă în portbagaj. Avem nevoie de spațiul rămas pentru muniție. Pe urmă alergăm în camera de supraveghere să luăm tableta.

Nouă se așază și-ncepe să apese tastele unuia dintre computere.

— Trebuie să-l închid pe gâgăuță ăsta. Naș vrea să-i fie de folos cuiva care nu e bine-venit. Fă-mi un serviciu. Cât mă ocup de asta, ia tableta ca să vezi unde sunt ceilalți

garzi.

Apăs pe cercul albastru din colțul de sus și aștept. Văd cele două puncte albastre radiante ale noastre în Chicago. Pe urmă îl văd pe cel din nordul statului New Mexico, iar unul continuă să se afle în Jamaica. Mai aștept câteva secunde să apară celelalte trei, dar n-o fac.

— Ăă, Nouă? Nu văd decât patru, spun, cu vocea subțiată de panică. Nu sunt decât patru puncte albastre!

El îmi smulge tableta din mână.

— Să văd. Trebuie să se afle cumva în afara zonei monitorizate.

Dintr-odată, nu mai pare atât de sigur pe el. Apasă pe triunghiul verde și punctele pulsatoare verzi apar pe hartă în New Mexico și în Egipt, exact ca mai înainte.

— Măcar cei trei care lipsesc n-au luat nicio navă.

Mă uit cu mai multă atenție și apăs din nou pe cercul albastru. Îmi dau seama că punctul albastru din New Mexico e acum în același loc cu punctul verde.

— Gardele din New Mexico e exact

deasupra navei, dacă aia e o navă.

— Sper că, indiferent cine-o fi, știe c-o să zboare singur, zice Nouă.

Clatin din cap către el și mă uit din nou la ecran, încercând să deduc următoarea noastră mișcare.

Atunci îmi dau brusc seama.

— Stai o clipă. Guvernul e implicat cumva în toate astea, nu-i așa? Ce altceva se mai află în New Mexico? Zona 51! Oare acolo se găsește punctul verde? În locul cel mai bine cunoscut pentru aparițiile OZN?

Totul începe să se lege.

Nouă trage tastatura mai aproape și degetele lui încep s-o lovească încă și mai repede.

— Calmează-te, cowboy. În primul rând, Zona 51 e în Nevada. În al doilea rând, noi, extraterestrii, știm că locul ăla nu e decât o țintă falsă. Un hangar mai mult sau mai puțin insignifiant.

Pe ecranul principal apare o hartă a statului New Mexico și Nouă îi mărește jumătatea din nord.

— Ei, aici e ceva interesant. La urma

urmelor, n-ai fost chiar atât de departe. S-ar putea să nu ne îndreptăm spre Zona 51, dar mergem către un alt loc, tot atât de secret.

— Ce vrei să spui? zic eu, întrebându-mă de ce trebuie să fac întotdeauna eforturi ca să țin pasul cu tipul ăsta.

El își împinge scaunul de lângă birou cu un zâmbet enervant de satisfăcut.

— Drăcia dracului. Acum totul are sens. Împunge ecranul cu un deget. În zona asta în New Mexico există, în mijlocul deșertului, un oraș numit Dulce. Nimic din ce spun nu-ți sună cunoscut? Nu? Dulce, precum scandalosa bază subterană Dulce, controlată de unicul guvern american. Acolo trebuie să se afle nava noastră. Acum sunt sigur că punctele care clipec pe ecran indică navele! În înțelepciunea sa desăvârșită, guvernul alimentează zvonurile despre Zona 51, așa că toți ciudații care umblă după OZN-uri stau departe de ceea ce există cu adevărat în Dulce.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Așadar mergem într-o bază subterană a guvernului?

— Sper într-adevăr că da, încuviințează Nouă, închizând computerul. E atât de încântat de sine însuși fiindcă a dedus toate astea, încât face efectiv o plecăciune, ca un actor aplaudat. Deși se presupune că e un loc demential de bine păzit, în care e imposibil să pătrunzi. Și tocmai de aceea e ascunzătoarea ideală pentru nava noastră.

— Sau pentru extraterestrii pe care-i întâlnești întâmplător în cursul călătoriilor, adaug eu.

E ca și cum totul s-ar fi întors pe dos de când m-am trezit. Ne punem repede în mișcare, stivuire în lift arme, Cuferele noastre și provizii. BK abia are timp să se strecoare lângă noi în timp ce se închid ușile. Mă surprinde vocea blândă cu care li se adresează Nouă acestora din urmă:

— Ai fost o casă minunată, Chicago. Sper că te voi revedea.

Coborâm cu viteză.

— Hei, omule, spun. Nu uita, adevărata noastră casă e cu mult mai mișto.

El nu spune nimic, dar îi văd umerii relaxându-se.

Ușile liftului se deschid într-un garaj subteran. Ne oprim și ne uităm cu grijă în jur înainte de a începe să descărcăm. Drumul fiind liber, Nouă și cu mine ne aruncăm sacii pe umeri și BK ne urmează. Când dăm un colț, văd că ne îndreptăm spre o mașină ascunsă sub o prelată prăfuită. După luxul din apartament, nu pot decât să-mi imaginez ce trebuie să mascheze. Văd cu ochii minții un Ferrari galben ori ceva tot atât de strălucitor. Sau poate e un Porche alb decapotabil, sau chiar un Lotus negru.

Probabil că Nouă mi-a citit gândurile. Îmi face cu ochiul și îndepărtează prelata dintr-o smucitură, dezvăluind vehiculul nostru. E, în toată splendoarea lui, un Ford Contour bej, vechi și prăpădit. Nu e mașina extravagantă la care mă așteptam, dar ornamentele ostentative sunt acum ultima mea grijă; obiectul ăsta arată ca și cum n-ar putea nici măcar să pornească.

— Nu e o glumă? întreb, și nici măcar nu mă ostenesc să-mi ascund dezgustul.

Nouă îmi aruncă o privire inocentă, deși e evident că știe la ce mă așteptam.

— Ce e? Sperai să vezi un Camaro?

— Nu tocmai. Dar mă gândeam la ceva cu mai puține pete de rugină. Ceva care să pară mai puțin hotărât să-și dea duhul, îi răspund.

— Taci și urcă-te, Johnny, zice el, aruncând sacii în portbagaj. Încă n-ai văzut nimic.

22

Mă trezesc cu senzația unei legănări, înainte și înapoi. Totul mă doare. Întregul trup pare să-mi fi fost prăjit de soare: gâtulejul, pielea, labele picioarelor și capul. Buzele îmi sunt atât de uscate și de arse încât nu pot nici măcar să le ating una de alta. În starea cea mai gravă îmi sunt pleoapele, refuză să se deschidă, indiferent cu câtă disperare îmi doresc să văd unde mă aflu. Vibrațiile și legănarea continuă și îmi dau seama că trebuie să mă aflu într-un vehicul în mișcare. Mă străbate un val de greață. Încerc să-mi salt mâinile și capul, dar ăsta e momentul în care descopăr că-mi sunt legate. Așa cum îmi sunt și picioarele.

Acum m-am trezit de-a binelea, îmi silesc ochii să se deschidă și mă uit înnebunită în jur, dar nu văd decât întuneric. Îi închid din nou. Probabil că soarele deșertului m-a orbit.

Încerc să strig după ajutor, dar nu reușesc decât să scot un hârâit și să tușesc. Urechile mele sesizează un ecou, și mă concentrez asupra aerului din jur. Tușesc din nou, doar ca să mai aud încă o dată ecoul. Sunetul e suficient ca să înțeleg că mă aflu într-un spațiu îngust și că limitele acestui spațiu sunt metalice. Îmi dă senzația că mă găsesc într-un sicriu, și sunt într-o stare aproape deplorabilă.

E momentul în care încep să intru în panică. Și dacă nu sunt oarbă? Dacă am murit într-adevăr? Nu, nu e cu puțință. Am dureri prea puternice ca să fiu moartă. Dar mă simt îngropată de vie.

Respirația începe să-mi fie grăbită și furioasă, când o voce de bărbat pune brusc capăt atacului meu de panică. E puternică și electronică, vine dintr-un difuzor.

— Te-ai trezit?

Încerc să-i răspund, dar am gâtul prea uscat. Bat cu degetele în banchetă și îmi dau seama că e tot de metal. Câteva secunde mai târziu aud un zgomot în dreapta mea și simt că lângă mine a fost pus un obiect.

— Alături de tine se află un pahar de apă și un pai. Ia o înghițitură, spune bărbatul.

Îmi întorc capul și găsesc paiul cu gura. Pielea buzelor îmi crapă când încerc să le închid în jurul lui. Când sorb din apă, simt gustul metalic al sângelui și aud un bâzâit gros. Același pe care l-am auzit la poartă. Cutia în care mă aflu mustește probabil de electricitate.

— Ce făceai la poarta aia? întrebă bărbatul.

De fiecare dată când vorbește, sunt surprinsă de neutralitatea vocii lui. Nu e prietenoasă, dar nici amenințătoare.

— Rătăcit, șoptesc. M-am rătăcit.

— Cum te-ai rătăcit?

Iau o altă înghițitură înainte de a spune:

— Nu știu.

— Nu știi. Înțeleg. Numărul tău e șase, nu-i

așa?

Tușesc și mă sufoc la auzul întrebării, dojenindu-mă în gând pentru asta. De obicei am mai mult sânge rece, dar mintea mi-e pe de-a-ntregul coaptă de soare. Dacă până acum n-a fost sigur de răspuns, acum este. Mă hotărâsc să-mi vin în fire, să termin cu greșelile prostești.

Vocea revine.

— Ei, Numărul Șase. Pe-aici ești de-a dreptul faimoasă. Filmul de la liceul din Paradise și felul în care-ai doborât cele două elicoptere din Tennessee au fost impresionante. Și mai e și spectacolul incredibil pe care l-ai dat săptămâna trecută în D.C., eliberându-i pe John Smith și pe Sam Goode dintr-o închisoare federală. Ești cu adevărat o mică prințesă războinică, nu-i așa?

Sunt încă șocată de modul în care a putut să afle cine sunt; iar acum vorbește ca și cum ar fi avut un loc în primul rând la spectacolul vieții mele? Trupul mi se balansează puternic către stânga și deduc că trebuie să fiu într-un vehicul în mișcare,

fiind dusă cine știe unde. Mă împing în banda de peste frunte - nu se întâmplă nimic. Încerc să folosesc telekinezia, dar, imediat ce-ncep să-mi focalizez gândurile, durerea mi se rostogolește prin stomac cu atâta violență încât sunt cât pe ce să vărs din nou.

— Ceea ce trebuie să faci e să te relaxezi. Încercând să lupți n-o să ajungi nicăieri. Ești deshidratată și, cel mai probabil, ai făcut insolație. O să te simți destul de rău o vreme.

— Cine ești? reușesc să-ntreb, cu un efort dureros.

— Agent David Purdy, FBI, îmi răspunde el. Mă simt ceva mai bine știind că sunt în mâinile guvernului SUA, nu într-ale mogilor. N-aș fi putut trece prin asta din nou, știind ce avea să urmeze, mai ales acum, când vraja care m-a protejat prima dată s-a rupt. Cu FBI-ul, șansele mele de supraviețuire au crescut brusc. Indiferent cât de agresivi ar fi, nu sunt monștri. N-am nevoie decât de puțină răbdare; ocazia unei evadări se va ivi. Purdy n-o știe, probabil presupune că nu

poate fi adevărat. Pe moment, o să-i urmez pur și simplu sfatul. Relaxare. Rehidratare. Așteptare. Aș putea foarte bine să văd ce altceva e dispus să-mi spună despre tot ce știe în privința mea și a întregii povești.

— Unde mă aflu? întreb.

Difuzorul scoate un sunet strident înainte de a-mi răspunde agentul Purdy.

— Într-un mijloc de transport. E un drum scurt.

Încerc din nou să folosesc telekinezia ca să-mi dezleg picioarele, dar sunt încă prea slăbită și tentativa îmi dă din nou senzația de greață. Sorb încă de două ori din apă, ca să-mi ofer timp de gândire.

— Unde mă duceți?

— Ți-am planificat o întâlnire cu o prietenă sau poate-ar trebui să zic că e o prietenă de-a lui John Smith. Îi spui John? Sau Numărul Patru?

— Nu știu despre ce vorbești, îi răspund. Și fac o pauză înainte de a continua: Nu cunosc niciun John Patru.

Îmi amintesc brusc ce s-a petrecut în deșert, chiar înainte de a leșina la poartă. M-

am simțit pe jumătate ieșită din minți, într-o asemenea măsură încât nici măcar n-am fost sigură că elicopterele care aterizau în apropiere erau reale. Îmi amintesc că am auzit vocea Ellei. Nu. Nu numai că i-am auzit vocea; am vorbit cu ea. M-a întrebat, i-am răspuns. Dat fiind că FBI-ul a pus mâna pe mine, pot paria cu șanse de câștig că au fost într-adevăr elicoptere. Și, dacă ele au fost reale, poate am comunicat într-adevăr cu Ella. S-a manifestat o nouă Moștenire? Tocmai când aveam cea mai mare nevoie.

Ella? Mă auzi? Încerc din nou, pentru orice eventualitate. FBI-ul m-a luat ostatică, un agent pe nume Purdy m-a arestat și suntem într-un soi de vehicul. Purdy spune că, indiferent ce s-ar afla acolo unde mergem, nu e departe.

— Cum ai ajuns în deșert, Numărul Șase? mă întrerupe vocea lui Purdy. Nu erai în India, cu prietenii tăi? Exact ca toți ceilalți copii, citind manuale și fiind răpiți la aeroport.

Cum de a aflat asta?

— De unde-ai știut unde e baza?

Vocea lui își pierde din neutralitate. Mi se pare că disting o tentă de nerăbdare.

— Ce bază? întreb. Mi-e greu să gândesc logic.

— Cea lângă care te-am găsit agonizând în deșert. Cum ai aflat unde s-o cauți?

Încerc să devin invizibilă, dar, încă o dată, în clipa în care îmi testez Moștenirea, în stomac îmi erupe instantaneu o durere feroce. Îmi doresc atât de mult să mă fac ghem, dar curelele mă țin întinsă și durerea îmi taie răsufierea.

— Bea-ți apa, mă sfătuiește din nou agentul.

Vocea lui și-a regăsit neutralitatea detașată.

Așa cum am făcut prima oară, mă supun, iau o înghițitură și aștept. Durerea începe în sfârșit să se domolească, apoi mă inundă un val puternic de amețeală. Minteaa mea pare o mașină înclinându-se în lateral scăpată de sub control, deviind într-o parte și în alta. Evenimentele din ultimele câteva zile fulgeră pe lângă mine. Mă văd agățându-mă de brațul Marinei, chiar înainte de

teleportare. Îl văd pe Crayton zăcând fără viață. Mă privesc luându-mi rămas-bun de la John și de la Sam. Aproape că uit unde mă aflu. Asta până când mă silește vocea să revin în prezent.

— Unde e Numărul Patru?

Dacă nu e consecvent, atunci tipul ăsta nu e în niciun fel.

— Cine? întreb, impunându-mi să mă concentrez asupra spuselor lui.

Altminteri o să fac o altă greșeală ca aceea de mai înainte.

Vocea calmă dispare brusc. Agentul zbiară în difuzor:

— Unde e Numărul Patru?

Zgomotul mă face să tresar.

— Du-te dracului, scuipe.

Nu-i spun nimic.

Ella? Marina? Altcineva? Dacă mă auziți, trebuie să spuneți ceva. Am nevoie de ajutor. Sunt într-un deșert. Tot ce știu e că mă aflu lângă o bază a guvernului și că sunt în mâinile FBI-ului. Mergem undeva, dar nu știu unde. Și e ceva în neregulă cu mine. Nu-mi pot folosi Moștenirile.

— Cine-a fost cu tine în India, Numărul Șase? Cine erau bărbatul și cele două fete?

Păstrez tăcerea. Îmi imaginez fața Ellei. Cea mai tânără lorică rămasă în viață. Știu că asta trebuie să apese greu asupra ei. Și acum a rămas fără Crayton. Abia cu o zi în urmă îi invidiam pentru ceea ce aveau, și acum el s-a dus.

— Ce numere erau? Cine erau fetele?

Agentul Purdy pare nerăbdător, deși vocea îi e acum mai calmă.

— E trupa mea. Eu cânt la tobe. Ele sunt soliste vocale. Îmi place la nebunie Josie și Pisicuțele, ție nu? Îmi place să mă uit la desene animate retro. Toți copiii o fac.

Buzele îmi crapă și sângerează din nou când zâmbesc. Nu-mi pasă. Simt gustul sângelui pe limbă și zâmbesc mai larg.

— Șase? Întreabă bărbatul cu voce blândă.

Mă gândesc că are de gând să-ncerce tactica Polițistului Bun.

— Pe aeroportul din India erai cu Numărul Cinci și cu Numărul Șapte? Cine e bărbatul mai în vârstă? Cine sunt fetele?

Deodată e ca și cum aș fi pierdut controlul

asupra cuvintelor care-mi ies din gură. Nici măcar vocea nu pare să mai fie a mea când spun:

— Marina și Ella. Sunt fete dulci, dulci. Aș vrea să fie ceva mai puternice.

Ce tot spun? De ce spun ceva?

— Marina și Ella sunt din specia voastră? De ce trebuie să fie mai puternice? Ce număr e Marina?

De data asta mă controlez înainte de a răspunde, șocată până și fiindcă am deschis gura să răspund iarăși. Mă concentrez ca să-mi regăsesc vocea, ca să spun ceea ce știu că ar trebui. E ca și cum aș fi în război cu mine însămi.

— Nu știu despre ce vorbești. Ce tot trăncănești despre numere?

Glasul agentului Purdy tună în difuzor.

— Știu cine sunteți! Veniți de pe altă planetă! Știu că voi, copiii, sunteți identificați prin numere. Avem nava voastră, pentru numele lui Hristos!

Când pomenește de navă, mintea mea intră într-un vârtej. Văd imagini din timpul călătoriei de pe Lorien. Mă văd pe mine

Însămi fiind doar un copilăș care se uită lung pe geamurile navei, la pustietatea spațiului de afară, în timpul călătoriei către Pământ. Mănânc la o masă lungă, albă, și îi privesc pe ceilalți opt copii, fiecare cu câpanul lui. Un băiat cu părul lung și negru râde aruncând cu mâncare. O fată blondă stă lângă el și mușcă dintr-un fruct. Câpanii din capătul mesei privesc copiii cu atenție. O văd pe mica Marina plângând, cu picioarele strânse la piept, așezată pe podea, sub un panou de control. Câpanul ei e în genunchi lângă ea, încercând s-o convingă să se ridice. Îmi aduc aminte că am avut necazuri cu un băiat cu părul negru, scurt.

Următorul chip pe care-l văd e al micului Număr Patru. Părul lui blond e lung și ondulat. Lovește în perete cu piciorul gol, supărat dintr-un anumit motiv. Se întoarce și înșfacă o pernă, cu care dă de podea. Își ridică privirea, mă vede uitându-mă la el, și obrajii îi devin de un roșu strălucitor. Îi întind o jucărie, ceva pe care i l-am furat. Vinovăția pe care-am simțit-o atunci mă cuprinde iarăși, cu aceeași intensitate ca

prima oară. Celelalte fețe din încăperea devin neclare.

Mă văd în brațele Katarinei când am aterizat pe Pământ. Îmi amintesc cum s-a deschis ușa navei.

De unde-au venit amintirile astea? Oricât de mult m-am străduit până acum, n-am putut niciodată să-mi amintesc prea multe despre călătoria spre Pământ, nimic în afară de câteva detalii ne semnificative. N-am mai avut niciodată o amintire atât de vie.

— Mă asculți? țipă Purdy. Am vorbit cu mogadorienii.

Afirmația lui mă readuce brusc în prezent.

— Știi asta?

— Oh, da? Și ce-au avut de spus? Întreb, străduindu-mă să sune ca și cum aș face conversație, dar regret imediat.

De ce să recunosc că știu ce sunt mogii? Înainte de a putea să insist prea mult asupra greșelii mele, mintea îmi alunecă din nou către navă, la ușile ei deschizându-se, la omul cu păr castaniu și ochelari mari, cu lentile groase, care stă în picioare, așteptând să ne întâmpine. Ține în mâini o

servietă și o tabletă albă, iar în spatele lui e o ladă cu haine. Știu, cumva, că e tatăl lui Sam. Oh, cât de mult îmi doresc să-l revăd pe Sam.

— Vreau să-l văd pe Sam, îngaim.

Deși nu vreau să mai spun nimic, nu vreau să mai dezvălui nimic agentului, nu mă pot abține. Îmi aud vocea, îmi simt creierul vâscos și apatic și-mi dau brusc seama că-n apă au fost puse probabil droguri. De aceea nu-mi pot reține niciun gând în minte, mă tot întorc în trecut și simt o asemenea durere când vreau să-mi folosesc Moștenirile.

L-am sărutat pe Sam. Ar fi trebuit chiar să-l sărut, dar îmi făceam prea multe griji întrebându-mă ce-o să creadă John.

John. Și pe el l-am sărutat. Aș vrea într-adevăr să-l mai sărut o dată. Stomacul mi se strânge când rederulez momentul în care m-a luat John de umeri și m-a întors spre el. Și-a aplecat fața către a mea, dar, exact înainte de a ni se atinge buzele, a explodat casa. Îmi simt bărbia înclinându-se în sus, ca să reiau momentul iarăși și iarăși. Sar peste

clipa exploziei și ne sărutăm. Sărutul e perfect.

— Sam? întrebă agentul Purdy, întrerupându-mi gândurile.

Savuram într-adevăr amintirea acelui sărut.

— Presupun că vorbești despre Sam Goode, nu?

Fața lui Sam e acum tot ce pot vedea și capul mi se învâртеște, scăpat de sub control.

— Da. Sigur. Vreau să-l văd pe Sam Goode. Îmi aud vocea stingându-se.

— E unul dintre voi? Ce număr e Sam Goode?

Pleoapele mi se îngreunează și mă pomenesc adormind. Drogurile îmi fac în sfârșit o mică favoare.

— Șase! urlă el. Hei, Șase! Trezește-te! Încă n-am terminat.

Strigătele mă enervează atât de tare încât sar în sus, numai ca să fiu oprită de legături.

— Șase? Șase! Unde e Sam Goode? Unde e John Smith?

— O să te omor, șoptesc. Furia și

frustrarea pe care le simt fiind legată și neajutorată scot ce e mai bun din mine. Când o să te gădesc, o să teucid.

— Nu mă îndoiesc c-o să încerci.

Agentul râde.

Încerc să-mi limpezesc mintea, să mă concentrez asupra locului în care mă aflu. Totul începe să se învâртеască prea repede, până când leșin.

Camera e mică, făcută din ciment. Există toaletă și un bloc de ciment de care e legată o saltea, și o pătură prea scurtă ca să mă acopere. Sunt trează de două ore, sau poate de mai mult timp. Mă străduiesc din greu să-mi pun gândurile cap la cap. Încerc să stabilesc un soi de ordine cronologică, începând din momentul în care m-am trezit singură în deșert și continuând cu poarta, cu trezirea mea pentru interogatoriul de coșmar din timpul drumului cu mașina. Trebuie să mă lămuresc unde am fost, cât timp a trecut și ce informații am scăpat.

Descâlcirea creierului meu nu e simplă. De când mi-am recăpătat cunoștința în camera

asta, luminile de deasupra capului au funcționat neîncetat ca niște stroboscoape. Simt o durere ascuțită, care-mi zvâcnește în cap. Gura mi-e uscată și mă țin de stomacul agitat în timp ce mă concentrez asupra celei mai importante părți a amintirilor mele, discuția cu agentul.

Reușesc să devin invizibilă, doar ca să văd dacă sunt în stare, dar imediat ce o fac sunt atacată de acea greață dusă la extrem pe care am simțit-o în timpul drumului, așa că mă materializez imediat. Fie că drogurile mai sunt încă în organismul meu, fie e vorba de o altă cauză.

Închid pentru câteva minute ochii, ca să scap de luminile pâlpâitoare. Sunt atât de strălucitoare încât e imposibil să le blochezi cu desăvârșire. Mi-aduc aminte că agentul Purdy a spus că a luat legătura cu mogadorienii. De ce ar discuta guvernul Statelor Unite cu ei? Și de ce a recunoscut el asta în fața mea? Nu știu că mogii sunt dușmanul? Ceea ce nu pot deduce e cantitatea de informații deținute de guvern despre mine și despre cei ca mine. Imediat

ce-i vor nimici pe garzi, mogadorienii vor trece la uciderea până la ultimul a pământenilor. Guvernul nu știe asta? Am impresia că mogadorienii au prezentat o cu totul altă imagine a lor înșile.

Aud vocea unui bărbat, venind de undeva, de deasupra mea. Nu e Purdy, agentul care mi-a vorbit când mă aflam în container. Deschid ochii și mă uit după o răsuflătoare sau după un difuzor, dar pâlpâirea neîncetată a luminii stroboscopice nu mă lasă să văd nimic.

— Pregătește-te pentru transport, Numărul Șase.

Un mic panou din centrul ușii metalice se deschide cu un pocnet. Mă împleticesc într-acolo și găsesc un pahar de plastic, cu un lichid violet, așezat pe un suport. La vederea lui, îmi bolborosesc măruntaiele. De ce e violet? E cu droguri, ca apa pe care-am băut-o mai devreme?

— Trebuie să bei apa ca să fii transportată. Dacă n-o bei, vom fi siliți să ți-o injectăm, apelând la orice mijloc necesar.

— Du-te dracului! strig către tavan.

— Bea, repetă vocea.

Tonul nu invită la discuții.

Iau paharul și mă îndrept spre toaletă. Îl țin sus și îl înclin, transformând vărsarea lui într-un spectacol. Abia a căzut ultima picătură când ușa celulei se deschide brusc. Mai mulți bărbați cu bastoane de cauciuc și scuturi se năpustesc asupra mea. Acidul îmi clocotește în stomac și îmi adun puterile pentru luptă, fiindcă știu că va trebui să-mi folosesc Moștenirile. Decid că de data asta sunt în stare s-o fac. Și poate și să folosesc luminile pâlپătoare în avantajul meu.

Îl întâmpin pe primul agent cu un pumn în gât. Când un baston se rotește spre mine în stânga, îl prind pe atacator de încheietura mâinii și-o răsucesc cu putere. O aud pocnind. Bărbatul țipă și dă drumul bastonului. Acum am o armă.

Agenții fac un cerc în jurul meu, dar, în lumina care pâlپăie, mișcările noastre par să se desfășoare cu încetinitorul și sunt greu de urmărit. Aleg un om la întâmplare și atac, pocnindu-l cu bastonul peste genunchi. Se prăbușește peste vecinul lui. Extenuarea

fizică îmi urcă greața în gât, dar o înghit, trimițând-o înapoi. Acum, când am reușit o dată să forțez nota, sper c-o să fie mai ușor. Îl izbesc pe bărbat cu capătul gros al bastonului în tâmplă. Unul dintre cei rămași în luptă mă lovește cu ceva în ceafă, iar un altul își umple mâna cu părul meu și trage. Folosesc telekinezia ca să-i izbesc unul de altul. Impactul trupurilor îi trânteste pe amândoi, și le trag câte un șut puternic.

Greața, cândva un handicap, se retrage și se scurge, ceea ce nu se întâmplă și cu puterea mea - a revenit. Acum înarmată cu două bastoane, scot din luptă încă trei oameni. Când încep să tragă cu pistoale Taser, opresc în aer sondele ascuțite, înainte de a le trimite înapoi, către cei care le-au tras. În cele din urmă, cadrul ușii e liber și se pare că va rămâne așa. Când ies din celulă, îmi adun toate forțele și devin invizibilă. Durerea e încă teribilă, dar acum știu că pot s-o suport. Nu mai trebuie decât să mai rezist puțin, până când reușesc să ies de aici și să-i găsesc pe ceilalți.

Ajung cu fața în jos în iarba umedă. Ridic capul și-mi apăs palmele în pământ ca să-mi înalț umerii. Îl aud pe Opt gemând undeva, în apropiere. Ella mă strigă, dar mie-mi zvâcnește capul prea tare ca să mă pot sălta în șezut și s-o caut cu privirea.

— Șase? șoptesc în văzduh. Ești aici?

— N-o văd nicăieri, Marina, spune Ella, venind să se așeze lângă mine.

Îmi sprijin din nou obrazul pe iarbă și-mi permit să mai zac așa alte câteva minute. Ella îmi îndepărtează o şuviță de păr de pe față, dar eu sunt amorțită și nu simt nimic. Greața mi se urcă în gât și-l aud pe Opt continuând să geamă. Ella nu pare afectată. Nu vreau să mă mai teleportez niciodată.

Mă uit în jur. Imaginile continuă să se dedubleze, și mă străduiesc să-mi păstrez controlul asupra văzului. Ținând cont cât de verde și de luxuriant e totul, mi se pare evident că n-am aterizat unde doream.

— Asta nu e New Mexico, nu-i așa?

— Nici pe departe, șoptește Ella.

Simt în sfârșit că mă pot mișca, deși încet, și îmi ridic privirea spre ea. E greu să-i citești în ochii căprui pe întuneric, și îmi dau seama că trebuie să fie miezul nopții. Mă uit pe lângă Ella, către cerul înstelat. Prin minte îmi fulgeră imaginea oceanului albastru, Opt transformându-se într-o caracatiță neagră. Pe urmă-mi amintesc ce-a spus Ella chiar înainte de a ne teleporta.

— Ella. Mi-am imaginat eu, sau chiar ai zis că ai vorbit cu Șase?

Ea dă din cap.

— În mintea ta, nu?

Își ferește privirea.

— Sunt sigură că mă crezi nebună. Mă tot întreb dacă s-a întâmplat cu adevărat. Poate mi-am dorit-o pur și simplu atât de mult... Ella clatină din cap și se uită în jos, la mine, cu o expresie serioasă. Nu. Nu mi-am imaginat. Știu că am vorbit cu ea. Spunea că e în deșert. Asta trebuie să-nsemne că a reușit s-ajungă în New Mexico, nu?

— Ella, nu ești nebună. Te cred și sunt de părere că ai dreptate, spun, apăsându-mi degetele pe tâmplele care-mi zvâcnesc, din

dorința de a îndepărta durerea și pulsațiile, ca să pot gândi limpede. Probabil că ți se manifestă o Moștenire. Acum trebuie să-ți dai seama cum s-a întâmplat, ca să reușești din nou.

Ella face ochii mari.

— Serios? Crezi că e o Moștenire? Cum se numește? Întreabă, nerăbdătoare.

— Telepatie.

Vocea lui Opt vine din spatele meu.

Mă rostogolesc, strâmbându-mă de durere, și mă uit în sus, la el, care stă pe o dală imensă de piatră, sprijinită pe două lespezi cenușii, încă și mai mari.

Mă salt în capul oaselor, apoi în patru labe și mă ridic, nesigură, în picioare. Cu mâinile în șolduri, mă rotesc și îmi dau seama că peisajul pare extrem de familiar. Nu fiindcă aș mai fi fost pe-aici vreodată. Știu locul ăsta din fotografii, din manuale. Mă uit din nou la Opt.

— Suntem într-adevăr la...

— Stonehenge? Oh, da.

— Oo, șoptesc, răsucindu-mă iarăși, încet, ca să trec în revistă zona.

Ella se apropie de o piatră care trebuie să aibă aproape opt metri înălțime, lăsându-și capul pe-o parte când își plimbă palma de-a lungul suprafeței. Îi înțeleg impulsul de a întinde mâna s-o atingă. Vreau să spun că acesta e Stonehenge. Nu pot să nu mă alătur Ellei. Pietrele sunt reci și netede, iar simplul fapt că le ating mă face să mă simt cu trei mii de ani mai bătrână. Unele sunt în stare foarte bună, în timp ce altele par numai niște așchii din ceea ce au fost cândva. Hoinărim o vreme printre ele, privind de aproape ceea ce e văzut de majoritatea oamenilor numai în manuale.

— Opt? Ce e telepatia, cu exactitate? Știi cum se folosește și cum aș putea s-o controlez? Întreabă Ella.

— E abilitatea de a transmite gândurile de la o ființă la alta. Poți să comunici cu creierul altcuiva. Dă-i drumul, fă o încercare cu mine.

Ella face un ocol și se oprește în fața lui. Închide ochii. Privind-o, nu pot să mă gândesc decât ce minunat ar putea fi dacă la Ella s-a manifestat într-adevăr această

Moștenire. Ne-ar permite să luăm legătura cu garzii, indiferent unde s-ar afla oricare dintre ei, oriunde în lume. După câteva secunde, Ella deschide ochii și se uită la Opt.

— M-ai auzit?

— Nu, răspunde el, clătinând din cap cu tristețe. Trebuie pur și simplu să mai încerci. E întotdeauna nevoie de timp ca să ne dăm seama cum să lucrăm cu Moștenirile noastre. Cu telepatia nu poate fi altfel.

Însă umerii ei se gârbovesc oricum, a dezamăgire.

— Apropo, Cuferele voastre sunt acolo, ne spune, arătând cu degetul.

Opt se întoarce spre mine, întinzându-se.

— Am nevoie de ceva mai mult timp ca să-mi revin după această ultimă deplasare. Vreau să fiu cât mai puternic cu puțință când vom încerca din nou s-ajungem în New Mexico, OK?

Se cațără pe un bolovan din apropiere.

— Nu știu, oftez. M-am simțit groaznic după ultima. Rănile sunt una - teleportarea e altceva, îmi dă o stare de vomă. Nu știu

dac-o mai pot face încă o dată. Și ce ne împiedică s-ajungem din nou în fundul oceanului? Între timp, se pare că Șase are necazuri serioase, iar noi țopăim dintr-un loc într-altul. S-ar putea să n-aterizăm niciodată în New Mexico!

— Știu, știu, zice el, sărind de pe piatră și scuturându-și praful de pe pantaloni. Știu cât de frustrant este. Dar e mai bine să faci ceva decât nimic. Și singurul lucru pe care-l putem face e să tot încercăm, până când ajungem unde trebuie. Vom sta toți trei împreună, vom continua încercările și o vom găsi pe Șase.

Nu știu de unde-și ia calmul, convingerea.

Ella cutreieră prin spatele unui grup de pietre, timp în care eu spun:

— Știi, există și alte moduri de a ajunge dintr-un loc în altul. Am putea să găsim pur și simplu un aeroport și să luăm avionul, de aici până acolo.

Opt își scarpină bărbia, adâncindu-se în gânduri în timp ce se pune în mișcare. Îl urmez în centrul monumentului.

— Dacă Șase are într-adevăr necazuri,

soluția nu e un avion. Ne-ar lua o veșnicie până s-ajungem la ea. Se oprește pentru un minut și se întoarce cu fața spre mine. În plus, ne-am văzut găsind-o.

Îl privesc derutată, iar el se mulțumește să zâmbească și să ridice din umeri. Ce vrea să spună?

— Opt. Ai avut o viziune? Ce altceva mai vezi? Pe cine mai vezi?

Ridică iarăși din umeri.

— De fapt, nu-ți pot spune mai mult decât atât. Pur și simplu văd sau simt. Cred că e o Moștenire pe care încă n-am înțeles-o. Singurul mod în care o pot descrie e că pare un al șaselea simț.

— Așa ai aflat de sosirea noastră în India? îl întreb.

— Da. N-am niciun control. Străfulgerări, imagini, pur și simplu îmi apar.

Continuăm să mergem spre un grup de pietre masive și o găsim pe Ella stând rezemată de un bolovan. Când ne apropiem, își ridică privirea spre noi.

— Încerc întruna să vorbesc din nou cu Șase, dar nu se-ntâmplă nimic. Poate nici nu

s-a-ntâmplat vreodată.

Îngenunchez lângă ea și-i înconjor umerii cu brațul.

— Moștenirile au nevoie de timp, Ella. Știu că ale mele s-au manifestat prima oară când eram supărată sau în pericol. Vin în momentul în care ne sunt de cel mai mare folos, când ne pot salva. Cea care-mi permite să respir sub apă a apărut când aproape mă înecasem. Și s-ar putea să te fi afectat teleportarea, să fie nevoie de un timp până când va merge din nou.

O strâng de umeri.

— E adevărat, spune Opt. Eu m-am teleportat prima oară când căpanul meu era cât pe ce să fie călcat de un taxi. Am apărut pur și simplu lângă el, uite-așa. Pocnește din degete. A fost singurul mod în care-am putut să-l trag deoparte.

— În clipa de față simt atât de mult lipsa lui Crayton, spune Ella. El m-a ajutat întotdeauna cu chestiile astea. Dacă n-o să fiu niciodată de niciun folos pentru garzi? Uneori îmi doresc să nu fi fost aleasă de Străbuni.

Vocea i se stinge și se lasă moale în jos, părănd pe de-a-ntregul demoralizată.

— Ella. Opt face un pas înainte. Ella. Uită-te la mine. Nu se poate să gândești așa. Suntem fericiți că ești aici. Avem nevoie de tine. Dacă n-ai fi fost cu noi, te-am fi căutat. Te afli exact acolo unde trebuie. Nu-i așa, Marina?

— Ella, ți-aduci aminte cum spuneam noi la orfelinat? Suntem o echipă. Asta presupune ceva important. Avem grijă unii de alții.

În timp ce vorbesc, îmi dau seama că aversiunea mea față de teleportare e egoistă. Singura noastră speranță de a-i găsi pe ceilalți e să ajungem în New Mexico. Și cel mai sigur și mai rapid mod în care o putem face e prin teleportare. N-o să permit ca frica mea să pună pe cineva în pericol. Când unul dintre noi e slab, ceilalți trebuie să fie cu atât mai puternici. O strâng din nou pe Ella de umeri.

— O s-ajungem în New Mexico, o s-o găsim pe Șase și-o să continuăm lupta.

Ea dă din cap, dar rămâne tăcută.

Cutreierăm cu toții, pierduți în propriile gânduri. Știu că, înainte de a pleca mai departe, am nevoie de ceva timp ca să-mi limpezesc capul, ca să mă simt, în plan mental, tot atât de sănătoasă cum mă simt în cel fizic. Locul ăsta are ceva atât de pașnic, e atâta liniște, e ideal pentru meditație. Peste vreo oră, vin în centrul cercului și-l văd pe Opt aplecându-se și luând o piatră, pentru a o lăsa apoi să cadă.

— Opt! Ce-ți închipui că faci? strig, alarmată. Ai uitat unde suntem? E un loc sacru, istoric, străvechi! Nu poți să dai cu piciorul în pietre! Așază-le la loc, așa cum erau!

Înainte de a avea el șansa să le pună înapoi, apelez la telekinezie ca s-o fac eu însămi. Stonehenge n-o fi ținând de istoria mea, dar reprezintă istoria cuiva și merită mai mult respect decât îi arată Opt acum. Vreau să lăsăm totul așa cum l-am găsit.

El își ridică privirea către mine, surprins de furia mea.

— Caut loralitul. Știu că e pe jumătate îngropat aici, sub pietrele astea, și trebuie

să-l găsim dacă vrem s-ajungem undeva, îmi explică el.

— Ei, asigură-te că, după ce te uiți, le pui la loc, exact acolo unde erau, bodogăn eu. Stonehenge e unul dintre cele mai celebre locuri de pe Pământ. Să nu-l stricăm.

M-am săturat să tot las distrugeri în urma mea.

Opt se uită cu o delicatețe exagerată sub o piatră și o pune la loc cu gingășie.

— Vreau doar să spun că, în primul rând, Stonehenge există datorită loricilor. Reynolds spunea că l-au construit drept cimitir pentru cei morți în luptă pe Pământ.

— Serios? E un cimitir? întrebă Ella, venind în spatele meu și uitându-se curioasă în jur.

— A fost, răspunde Opt, bătând cu palma într-un bolovan mare. Pentru cel puțin câteva mii de ani. Și pe urmă oamenii au început să-și bage nasul, făcând toate cercetările care le plac lor atât de mult. Nimic nu se compară cu o cercetare atunci când vrei să-nțelegi totul, chiar dacă nu e nimic de știut. Nu contează. O să-mi arăt

respectul pentru amplasarea pietrelor.

Continuă să se miște de parcă ar merge pe vârfuri printr-un strat de lalele.

— Lasă-mă să te-ajut.

Umblu cu grijă printre pietre, îl ajut pe Opt să caute loralitul făcând o serie de bolovani să plutească la câțiva centimetri deasupra solului, înainte de a-i reșeza exact unde au fost. În timp ce mă îndrept spre un alt grup de pietre, aud strigăte în depărtare. Mă aplec, uitându-mă din spatele unui bolovan, și văd doi bărbați în uniforme alergând spre monument, cu fasciculele lanternelor tresăltându-le în întuneric. Ella și cu mine ne ghemuim în spatele celei mai mari și mai apropiate formațiuni de pietre.

— Fir-ar să fie, șoptesc. Ascundeți-vă, toți.

Le putem vedea lumina lanternelor inspectând solul și, ori de câte ori ajunge unul dintre ei în apropierea noastră, ne schimbăm poziția, trecând exact la timp în spatele altei pietre.

— Știu c-am auzit ceva aici. Voci de copii, spune cel mai scund dintre cei doi.

— OK. Ei, și unde sunt? Întreabă celălalt,

uitându-se în jur.

În glasul lui e o notă clară de neîncredere.

Amândoi păstrează o clipă tăcerea. Trag cu ochiul pe lângă piatră și-l văd pe cel mai voinic uitându-se în jur, enervat de lipsa de dovezi ale prezenței intrușilor. Pe urmă ceva îi atrage privirea, dar nu pot să văd ce. Sunt îngrijorată. Ce-ar fi putut să găsească?

— Bill? Vino aici și uită-te la astea. De unde crezi c-au apărut?

— Cum? Nu știu. Mai devreme nu erau, cu siguranță, răspunde celălalt.

Aproape că-mi sare inima din piept când se materializează Opt alături de mine.

— Ne-au găsit Cuferele, șoptește. Îi trimit pur și simplu pe paznicii ăștia într-un loc cu verdeață, OK? Trebuie să găsim loralitul, ca să putem pleca dracului de aici, iar asta n-o să se-ntâmple până când nu dispar ei. Și nu-i las să ne ia Cuferele.

Vorbește cu înverșunare.

Sunt pe punctul să spun nu, când creierul începe să-mi zumzăie. După un scurt răstimp în care în cap aud ecoul unor paraziți, locul lor e luat de vocea Ellei. Pot să

le distrag atenția până găsiți voi loralitul. Mă răsucesc și o privesc șocată, cu ochi mari.

Mă strânge de mână și șoptește:

— Pot să le distrag atenția...

— Te-am auzit deja, o întrerup. Ella, te-am auzit în mintea mea!

Ea zâmbește cu gura până la urechi.

— M-am gândit că de data asta a mers. Ura! Am reușit! șoptește din nou, excitată.

— Hei, voi două, mai încet, intervine Opt. Avem un plan?

— Am o idee, răspunde Ella.

Reducându-se la dimensiunile unei fete de șase ani, aleargă cu mult în afara cercului exterior de pietre, apoi se îndreaptă cu mers normal către cei doi bărbați. Strigă cu cea mai reușită voce de fetiță de care e în stare:

— Tăticule! Unde ești?

— Hei? îi răspunde unul dintre paznici. Cine e acolo?

Opt pleacă teleportându-se în timp ce eu o privesc pe Ella. Stă nemișcată, umbrindu-și ochii cu palma ca să-i ferească de lumina lanternelor. E o actriță excelentă. Pare într-

adevăr un copil rătăcit, îngrijorat.

— Îl caut pe tăticul meu. L-ați văzut?

— Ce Dumnezeu cauți aici, fetițo? Unde-ți sunt părinții? Știi cât e ceasul?

Când se apropie cei doi de ea, începe să plângă, făcându-i să se oprească brusc.

— Ei, ei, liniștește-te, nu e nevoie de lacrimi, zice cel mai voinic, cu voce mângâietoare.

Ella începe să plângă mai tare și spune, cu voce acum mai puternică:

— Nu mă atinge!

— Hei, hei, nu se atinge nimeni de tine, răspunde alarmat bărbatul celălalt.

Se uită unul la altul, amândoi derutați, neștiind ce e de făcut cu ea.

— Psst, Marina, șoptește Opt. E în spatele meu, cu câte un Cufăr sub fiecare braț. Trebuie să găsim loralitul. Acum! Ella nu le poate reține atenția o veșnicie!

Alergăm în centrul monumentului. Începem să căutăm amândoi sub toate pietrele pe care le găsim, cât de repede putem. Nu ne-au mai rămas de verificat decât vreo câteva când îi aud pe bărbați

întorcându-se spre noi, cu Ella pe urmele lor, încă smiorcăindu-se.

— OK, cred că e momentul să-i distragem altfel, zice Opt, dispărând din nou.

Reapare pe cercul exterior de pietre, își proptește mâinile pe una dintre cele verticale și împinge cu putere. Nu pot decât să-l privesc îngrozită, încremenită locului. Piatra imensă se clatină, se înclină încet pe spate, apoi și lespedeza orizontală de deasupra cade, și asta e clipa în care începe Opt să strige:

— Ajutor! Ajutor! Cad pietrele! Stonehenge se dărâmă!

O să-lucid. Cu brațele pe lângă trup, îmi încheștez pumnii, moment în care-mi dau seama că încă mai țin în mână o piatră mică. Mă aplec și, cu totul fără sens, o așez cu grijă la locul ei.

Paznicii o iau la fugă în direcția vocii lui Opt și, când prind în lumina lanternelor pietrele în cădere, țipă panicați. Cel scund aleargă să se plaseze între două pietre verticale, dar e prea târziu. Intră în contact una cu alta și cad împreună spre dreapta.

Cea orizontală de deasupra lor aterizează pe sol cu o bufnitură înfundată. Îmi cade fața pe măsură ce pietrele se înclină una câte una, răsturnându-se ca piesele de domino.

— Cod Negru! Cod Negru! urlă paznicul mai voinic în walkie-talkie-ul său, aruncându-l apoi pe pământ.

Își înfășoară brațele în jurul uneia dintre pietrele verticale masive rămase în picioare, străduindu-se din toate puterile să n-o lase să cadă odată cu celelalte. Dar e lipsit de sens. Pietrele imense continuă să cadă.

Opt reapare lângă mine, înclină două pietre mici, și picioarele îi sunt brusc luminate de o ușoară strălucire albastră.

— L-am găsit! Aici! șoptește, surescitat.

Mă simt ușurată auzind că a găsit loralitul, dar atenția îmi e prea concentrată asupra demolării sitului de la Stonehenge ca să mă pot bucura. Nu-mi vine să cred c-a făcut asta. Sunt furioasă. Ella trece în fugă pe lângă mine când mă reped sub una dintre puținele lespezi aflate încă la locul lor și mă folosesc de telekinezie ca să le încetinesc pe cele în mișcare.

Paznicul voinic își proptește spatele în următoarea piatră care urmează să cadă, iar celălalt i se alătură. Îmi înfășor mintea în jurul pietrei lor și o mențin nemișcată. Când e lovită de o alta, aflată în cădere, n-o las să se încline. Paznicii alunecă pe lângă ea și se lasă în iarbă, șocați de neașteptata lor demonstrație de forță. Pe urmă inversez efectul de domino astfel încât pietrele căzute se împing unele pe altele, ridicându-se, și le stabilizez la locurile lor. În final, cu puțină putere care mi-a mai rămas, ridic lespezile orizontale de la pământ, plasându-le deasupra celorlalte.

Paznicii privesc totul cu gurile căscate, prea uluiți ca să le răspundă vocilor îngrijorate, ale căror strigăte izvorăsc pârâind din walkie-talkie-uri.

— Marina, șoptește Ella. Hei, Marina, trebuie să plecăm. Imediat. Vino.

Mă întorc spre centrul monumentului, ușurată și simțind că pot să plec, acum, după ce am pus totul la loc.

Mă apropii nervoasă de Opt și-mi smulg Cufărul din mâinile lui. Încă furioasă și

neputând să-l privesc, îi apuc mâna. Ella ia Cufărul lui în timp ce i se agață de mâna cealaltă. Stăm în picioare, ținându-ne unul de altul, deasupra localității albastru. Ultimul lucru pe care-l aud înainte să mă cuprindă întunericul e vocea paznicului mai voinic - înfrânt și dispus să se împace cu aventura lui ieșită din comun - răspunzând în walkie-talkie-ul pe care și l-a regăsit:

— Alarmă falsă.

24

Mă ascund în spatele unui șir de dulapuri de pe un coridor lung, întunecat, și devin vizibilă. Durerea pe care mi-o provoacă folosirea Moștenirilor e atât de puternică încât mă ghemuiesc, apăsându-mi cele două bastoane pe coaste ca să simt o oarecare ușurare.

Îmi lipesc capul asudat de peretele rece de ciment și încerc să-mi trag răsuflarea, sperând că durerea o să cedeze curând. Am mers în susul și în josul unor coridoare, dar mă tem că alerg pur și simplu în cerc. Până

acum n-am găsit decât un hangar gol și mai multe uși cu încuietori electronice. Știu, de când i-a prins poliția pe Sam și pe John, că telekinezia noastră nu acționează asupra electricității. Mă gândesc la ei doi, la Marina și la ceilalți. Sper că sunt OK sau cel puțin nu atât de chinuiți de durere ca mine. Mi-i imaginez pe John și pe Sam așteptându-mă în punctul nostru de întâlnire. Ce-și vor imagina când n-o să apar? Sunt atât de frustrată - și de speriată - încât mi se taie respirația. Știu că un asemenea mod de gândire nu ajută, așa că-mi reconcentrez atenția asupra unei căi de a ieși dracului de aici.

Aproape ca la comandă, începe să sune o alarmă. Behăitul de deasupra capului meu pare necruțător imediat ce începe. Știu ce înseamnă asta și știu că trebuie să mă adun. Repede. Toată lumea mă caută. Soldați înarmați trec pe coridoarele lungi șuierând, în vehicule mici, deschise. De fiecare dată când trece câte unul, mă simt tentată să smulg oamenii din el, să sar înăuntru și să-mi iau zborul. Dar sunt sigură că n-aș ajunge

prea departe și aș renunța la singurul avantaj pe care-l dețin acum. Ei nu știu unde sunt.

Am pus capăt încercărilor de comunicare cu Ella. E clar că n-a fost decât o amăgire. Trebuie să-nctez să tot vorbesc cu mine însămi, să găsesc ceva care s-arunce în aer o ușă și să ies de-aici. Cred că mă aflu sub pământ. Aș vrea să știu la ce adâncime.

Pe coridor se aprind luminile. Așa cum am descoperit mai devreme, asta înseamnă că au fost puși în funcțiune senzorii de mișcare. O clipă mai târziu, aud un vehicul venind înspre mine. Mă prind cu mâinile de stomac, devin invizibilă și simt anticipata răsucire dureroasă. Cu lacrimile curgându-mi pe față, provocate de chinul prin care trec în tăcere, mă lipesc de perete și privesc cartul târându-se către mine, cu trei soldați la bord. Când trece prin fața mea, îl lovesc pe șofer cu unul dintre bastoane peste față. Omule, rănila la cap sângerează într-adevăr foarte mult. Nasul, gura, fruntea, toate îi sunt gheizere debordante. Rana (aparent) spontană îl face să apese piciorul pe

acelerație și să vireze, intrând drept într-un perete. Bărbatul leșină, iar ceilalți doi soldați sunt aruncați pe podea. Observă ce s-a întâmplat cu fața șoferului, nu văd în jur absolut nimic care să fi putut fi cauza și dau să-și ia walkie-talkie-urile. Însă mă așteptam la asta, așa că am luat poziție ca să-l pot pocni pe cel mai apropiat cu capul de capota vehiculului și să-i dau un șut, zburându-i picioarele de sub el. Al treilea soldat vine să vadă ce s-a întâmplat, dar îl pocnesc și pe el peste cap. Pe urmă iau o insignă de-a lor și fug.

Trebuie să deduc încotro trebuie s-o iau, și încă repede. Nu mai pot rămâne invizibilă prea mult.

Folosesc insigna furată ca să trec de-o ușă încuiată electronic și mă pomenesc pe un coridor complet diferit de toate cele văzute până acum. Trebuie să pun capăt durerii, așa că devin vizibilă și mă simt imediat ușurată. Mă uit în jur și-ncerc să-mi dau seama unde sunt. Culoarul e mai larg decât celelalte, cu un plafon înalt, boltit și tăiat în gresie. Două țevi galbene, groase, par să se

târască de-a lungul lui, flancate de cabluri electrice care atârnă. Ajung la un cot și mă uit dincolo de el. Nu văd pe nimeni, așa că mă lipesc cu spatele de perete și trec de colț. Sunt în fața unei uși roșii, cu afiș pe care scrie: PERICOL. ACCES INTERZIS PERSONALULUI NEAUTORIZAT. NAVETA UNU.

Încerc s-o deschid folosind telekinezia, perseverând în ciuda durerii, dar o altă încuietore electrică o menține închisă. Sunt pe punctul să încerc din nou insigna, când aud pași apropiindu-se în grabă. Devin din nou invizibilă, dar, ca urmare, stomacul îmi zvâcnește cu atâta violență încât mă prăbușesc. Nu-i pot supraviețui unei alte astfel de runde, cu niciun chip. Dincolo de un alt colț, cineva strigă:

— Cred c-am auzit ceva în direcția asta.

De pe podea, abia mai fiind în stare să rămân invizibilă, apuc de gleznă un paznic care aleargă pe lângă mine. Cade cu fața în jos, lăsându-mi timp suficient ca să-mi trec insigna furată prin lacătul electronic. Ușa se deschide brusc și mă strecor înăuntru.

Sunt pe o platformă din zăbrele metalice,

cu mult deasupra a trei șine care se fac nevăzute într-un tunel circular. Un tramvai cu trei vagoane, pe care sunt vopsite simboluri ale guvernului SUA, stă gol pe șina cea mai apropiată de platformă. De dincolo de ușa din spatele meu, îl aud pe paznicul scos din luptă strigând către un grup de bărbați abia sosiți. Mă împleticesc în josul unor trepte înguste și sar într-un vagon pe ușile deschise, trăgând apoi în jos de prima manetă de care dau cu ochii.

Capul îmi zvâcnește spre spate când tramvaiul demarează ca o rachetă. În tunelul circular se amestecă, neclare, lumini roșii și umbre negre, lungi, și trec de două ori, ca o săgeată, fără nicio diminuare a vitezei, pe sub alte platforme din zăbrele, ca aceea de pe care am venit. Șina coboară brusc și virează spre dreapta, și apoi rulez cu mult deasupra unui canal lung, plin cu apă. Sper c-o să mă scoată afară, în deșert. Însă tramvaiul încetinește și se oprește sub o altă platformă. Probabil că în anumite puncte sunt prevăzute opriri automate. Ușile se deschid și eu fug în susul scărilor. Mi-am

permis să devin din nou vizibilă și apreciez lipsa durerii din stomac, știind că n-o să mai dureze prea mult. O să am nevoie de Moștenirile mele ca să ies de-aici.

Respir adânc și încerc cu prudență ușa din capul scărilor. E descuiată. O crap încet, exact atât cât e nevoie ca să trag cu ochiul, aflând ce e în partea opusă. Abia mi s-a focalizat privirea, când ușa se deschide brusc pe de-a-ntregul, ștergându-mi dureros umărul. Iar de umărul paznicului cu care sunt acum față în față atârnă o armă familiară - un tun mogadorian. Acesta zumzăie și prinde viață, împrăștiind scânteii, imediat ce-și întinde mâna spre el. Dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, mă reped la paznic și ne izbim de un perete de piatră. Bărbatul se grăbește să facă un pas înainte și-ncearcă să mă-nșface înfășurându-și brațul gros în jurul taliei mele. Însă mă îndepărtez exact atât cât e necesar ca să nu mă poată atinge și îl trântesc lovindu-l peste picioare ca să i le zbor de sub el. Țeasta i se pocnește de podea cu un zgomot oribil. Mă trag înapoi, ghemuindu-mă, dar nu mă pot

opri să mă gândesc la asta. Mă grăbesc să-i împing trupul peste prag și în tunel, apoi închid ușa. Îi iau tunul și fug.

Mă uit în jur, vrând să mă orientez. Văd coloane imense, netede, susținând plafonul tunelului șerpuitor și înaintez intrând printre ele și ieșind, atentă la orice zgomot pe care l-ar putea face alți paznici. Minteaa îmi aleargă, analizând tot ce am văzut, încercând să pună toate observațiile cap la cap. Ca început de listă, de ce avea soldatul ăla un tun mogadorian? L-a luat de la un mog capturat? Sau mogii îi furnizează guvernului arme? Tunelul se bifurcă și încetinesc, încercând să mă decid încotro să merg. Nu văd nimic care să m-ajute să aleg, așa că mă gândesc când am întâlnit ultima oară o bifurcație pe un drum. A fost cea din Himalaya, care l-a surprins pe comandantul Sharma. O iau la stânga.

Prima ușă pe care-o văd pe stânga e toată din sticlă. Zăresc prin ea oameni de știință, cu halate albe și măști, foindu-se în jurul a ceea ce par a fi grădini mari, mărginite de plante înalte, verzi. Sute de lămpi

strălucitoare atârnă din plafon ajungând foarte jos, deasupra lor.

O femeie într-un costum de culoare închisă intră pe o altă ușă și se îndreaptă către unul dintre tipii în halate din partea din față a încăperii. Brațul ei drept e susținut de o eșarfă și are plasturi pe obraz. Se uită la savantul care toarnă lichidul dintr-un flacon pe o porțiune din grădina cea mai apropiată. Sunt surprinsă văzând că plantele cresc instantaneu cu aproape doi metri și vârfurile li se despică. Lujeri albi se răspândesc în toate direcțiile, alcătuind o boltă deasă deasupra capetelor lor. Savantul notează ceva pe clipboardul său, apoi își ridică privirea, să-i vorbească femeii. N-am timp să mă aplec și să mă trag într-o parte și, prin ușa de sticlă, ochii ni se întâlnesc. Ridic încet tunul mogadorian către el și clatin din cap. Trebuie să sper că nu se consideră combatant și că vrea să rămână în afara luptei. Dar n-am un asemenea noroc. Îl privesc strecurându-și mâna în buzunar. La naiba. Acționează ceva. Deasupra mea se aude un zgomot și o placă groasă de metal

aproape că mă lovește când cade în fața ușii, protejând-o. Alarmerle sună, și știu că zona va fi închisă. Nu mă pot lăsa capturată, îmi fac curaj să suport durerea care-mi va lua în stăpânire trupul și devin invizibilă.

Exact la timp. Soldații se revarsă în tunel și înaintez pas cu pas, lipită de perete, ca să-i evit. Durerea și valul de greață nu apar. Indiferent ce drog mi-au dat, probabil că și-a pierdut puterea. Simt o ușurare profundă, dar n-am timp să mă bucur de ea. În dreapta mea se deschide cu un pocnet o ușă. Fără să mă gândesc, trec prin ea dintr-un salt și mă pomenesc într-un coridor alb, îngust, de-a lungul căruia se află mai multe alte uși. Pe una dintre ele, situată cam la jumătatea culoarului, iese cu spatele un singur soldat.

— Te rog. Taci odată, strigă el, către cineva dinăuntru. Și chiar ar trebui să mănânci ceva.

Închide ușa și dă să se întoarcă și să plece. Dar eu sunt chiar acolo și mă arunc peste el, cu un croșeu de dreapta în falcă. Îi văd cheile atâr-nate de centură, i le smulg și le

introduc cu frenezie, pe rând, în broasca uşii pe care tocmai a închis-o, până când o găsesc pe cea care descuie. Presupun că, indiferent cu cine ar fi vorbit, nu-i e amic, și în momentul ăsta mi-ar prinde bine un aliat. Deschid uşa, să văd dacă asta e ziua când îmi fac un nou prieten.

Îmi țin răsuflarea, șocată de ceea ce-mi apare în fața ochilor. Nu știu la ce m-am așteptat, dar nu era vorba de fata pe care-o zăresc ghemuindu-se într-un colț. E murdară și are niște urme groase, roșii, la încheieturile mâinilor, dar o recunosc imediat. Sarah Hart. Iubita lui John, cea care l-a dat pe mâna poliției în noaptea în care ne-am întors în Paradise.

Se ridică în picioare clătinându-se și folosindu-se de pereții din ambele părți ca să se susțină. Își face curaj ca să-l înfrunte pe cel care va intra, indiferent cine-ar fi. Spaima din ochii ei îmi spune că, ori de câte ori se deschide uşa, se-ntâmplă numai lucruri rele. Rămân invizibilă destul de mult ca să-l trag înăuntru pe soldatul inconștient de pe culoar. Lăsându-l afară, pur și simplu

i-aș invita pe alții să se-apuce de cercetări, și n-am nicidecum nevoie de companie. Îl înghesui într-un colț, sperând că nu poate fi văzut dacă în interior sunt camere de supraveghere. Închid ușa.

— Sarah? spun, cu voce scăzută.

Ea se răsucește, privind către locul de unde-mi vine vocea, dar evident derutată.

— Cine e? Unde ești?

— Sunt Șase, spun.

Ea icnește fără zgomot.

— Numărul Șase? Unde ești? Unde e John? mă întrebă, cu glas tremurător.

Continui să vorbesc încet, neavând certitudinea că suntem singure.

— Sunt invizibilă. Așază-te din nou, exact așa cum stăteai, și prefă-te că nu sunt aici. Lasă-ți capul în jos, ca să putem vorbi. Fac pariu că te urmăresc cu o cameră.

Sarah se lasă să recadă în colț și-și trage genunchii la piept. Își coboară fruntea și părul căzut peste față i-o acoperă în întregime. Mă apropii și mă așez alături, pe podea.

— Unde e John? șoptește ea.

— Unde e John? Nu-mi pot îndepărta furia din glas. În clipa asta poți să uiți de John, Sarah. Ar trebui să știi unde e; la urma urmelor, l-ai atras într-o cursă, nu? Din cauza ta a ajuns la închisoare. De unde l-am eliberat eu. Ceea ce vreau să știu e ce cauți tu aici.

— Ei m-au adus.

Vocea îi tremură.

— Cine te-a adus?

Umerii lui Sarah tresaltă în timp ce plânge încet, cu fața pe genunchi.

— FBI-ul. Mă tot întrebă unde e John și eu le tot spun că nu știu. Trebuie să-mi zici unde este. Eu trebuie să le spun lor, altfel vor ucide toți oamenii pe care-i cunosc!

Pare disperată.

N-aș putea spune că o compătimesc prea mult.

— Așa se-ntâmplă când treci dintr-o tabără-ntr-alta, Sarah. Știai ce simțea John pentru tine; știai că avea încredere în tine. Și te-ai folosit de asta ca să-i ajuți pe ei. Iar ei se folosesc acum de tine. Hai, povestește-mi repede ce le-ai spus despre John!

— Nu știu despre ce vorbești, zice ea, și-ncepe să plângă mai tare.

Nu mă pot abține; într-un fel, mi se rupe inima când o văd așa. Ce i-au făcut? Părul lung îi acoperă fața și brațele, și pare atât de mică și de tânără. Simt furia topindu-mi-se și-mi pun mâna pe spatele ei.

— Îmi pare rău, șoptesc.

La atingerea mea, i se taie răsuflarea și-și întoarce capul să se uite în direcția vocii mele. Îi zăresc ochii albaștri; sunt înroșiți și injectați. Ca să-i dau putere pentru ceea ce trebuie să facem, devin vizibilă pentru o fracțiune de secundă, îi arăt tunul mogadorian din mâinile mele, apoi dispar iarăși. Văd un zâmbet minuscul traversând fața ei înainte de a și-o lăsa din nou pe genunchi. Oftează, respiră adânc și mi se adresează cu o voce mult mai fermă:

— E plăcut să te văd. Știi unde ne aflăm?

— Cred că în New Mexico, într-o bază subterană. De când ești aici?

— N-am idee, răspunde ea, ștergând o lacrimă care i-a căzut pe picior.

Mă ridic și mă duc s-ascult la ușă. N-aud

nimic. Știu că irosesc minute prețioase, dar trebuie s-o întreb.

— Nu înțeleg, Sarah. De ce l-ai dat pe John pe mâna poliției? Te iubește. Credeam că ții la el.

Tresare de parcă aș fi pălmuit-o. Vocea îi șovăie, dar îmi răspunde privind-mă în ochi.

— Serios, Șase, n-am idee despre ce vorbești.

Sunt nevoită să-nchid ochii și să trag aer în piept de câteva ori ca să-mi împiedic vocea să se ridice, ca să nu mă-nfurii iar.

— Vorbesc despre noaptea în care-a venit să-și mărturisească dragostea nepieritoare pentru tine. Ți-aduci aminte? Telefonul tău a sunat la două dimineața, iar poliția a venit un minut mai târziu? Despre asta vorbesc. Ai frânt inima lui John când l-ai trădat.

Ea dă să-și salte fruntea ca să-mi răspundă, dar fac un zgomot ca să-i amintesc să rămână cu capul în jos.

Și-l lasă din nou pe genunchi și vorbește cu voce plată.

— Nu asta încercam să fac. N-am avut de

ales. Te rog. Unde e John? Trebuie să vorbesc cu el.

— Și mie mi-ar plăcea să vorbesc cu el. Mi-ar plăcea să vorbesc cu toți. Însă mai întâi trebuie să găsim o cale de ieșire de aici.

În glasul meu se simte urgența.

Ea vorbește din nou părând înfrântă.

— De aici nu se poate ieși. Dacă nu vrei să te lupți cu o mie de mogadorieni.

— Ce?

Mă întorc lângă ea. Despre ce vorbește? Suntem într-o unitate a guvernului Statelor Unite, nu într-o bază a mogilor.

— I-ai văzut? Pe mogi? Sunt aici?

Peste fața ei trece o expresie lipsită de viață. Nu mai seamănă cu fata pe care-am cunoscut-o în Paradise, cu fata din specia oamenilor de care se-ndrăgostise John și pentru care era gata să facă orice. Nici nu vreau să mă gândesc ce i-au făcut FBI-ul și mogii.

— Da. Îi văd în fiecare zi.

E ca și cum aș fi rămas brusc fără aer. Una a fost să bănuiesc că așa stau lucrurile și alta să mi se confirme.

— Ei, acum sunt eu aici, o anunț, încercând s-o fac pe una dintre noi să fie mai încrezătoare în sine. Îți promit că următorul mog pe care-o să-l vezi va fi la podea, cu piciorul meu pe fund.

Sarah râde încet, cu fața pe genunchi. Umerii ei se relaxează ușor, pentru prima oară de când am intrat în celula ei.

— Sună bine. Șase, te rog, îmi poți spune unde e John?

Știu că-și face griji pentru Patru, dar întrebările ei neîntrerupte despre el încep să mă sâcâie.

— Ca să fiu cu desăvârșire sinceră, Sarah, nu l-am văzut de curând. Ne-am despărțit. El s-a dus cu Sam și cu Bernie Kosar să-și recupereze Cufărul, iar eu am plecat în Spania, să-l găsesc pe un altul dintre noi. Ar trebui să ne-ntâlnim peste trei zile, ceea ce în momentul de față nu mi se pare cu putință.

— Unde? Unde trebuie să vă-ntâlniți? Trebuie să știu. Faptul că n-am idee unde e mă ucide.

— În clipa asta n-are nicio importanță unde

trebuie să ne-ntâlnim, fiindcă eu n-o să fiu acolo, explodez. Trebuie să ne concentrăm asupra modului în care ieșim de-aici.

Furia din glasul meu o face să tresară. Încearcă din nou.

— Unde sunt ceilalți? Unde e Numărul Cinci? mă întrebă.

O ignor - e clar că nu ascultă ce-i spun. Mă-ntorc la ușă și-mi lipesc din nou urechea de ea. Aud pași - evident nu doar ai unei singure persoane - apropiindu-se pe culoar. Îmi cântăresc variantele. Îi pot momi în celulă sau îi pot doborî acolo unde sunt. Oricum ar fi, știu că trebuie să-i înfrunt, s-o fac pe Sarah invizibilă și s-aleg o direcție în care să mergem ca să ieșim de-aici.

Ea se ridică în picioare.

— Dar Numerele Șapte, Opt și Nouă? Unde sunt? Sunt împreună?

Dacă nu se liniștește, o să fim prinse din cauza ei, sau mai rău.

— Sarah! Ajunge! Oprește-te! Îi șuier.

Îmi pun din nou urechea la ușă și știu instantaneu că e ceva în neregulă. Coridorul pare ticsit cu oameni. Suntem prinse în

cursă. Mă-ntorc să-i spun lui Sarah, am impresia că e în toiul unei crize de epilepsie. Înlemnesc când o văd convulsionându-se și zbatându-se pe podeaua celulei.

— Sarah!

Îmi permit să devin vizibilă și alerg, încercând să-i împiedic capul să se izbească de podeaua celulei. Oare-a fost drogată?

Trupul începe să i se cutremure cu o asemenea viteză încât devine neclar. Nu pot decât să privesc, neajutorată, în timp ce în jurul ei apare un contur alb. Întind mâna să-l ating, dar, înainte de a ajunge cu degetele până la el, devine negru. Îmi concentrez mintea asupra ei, încercând să-i opresc convulsiile prin telekinezie, însă, imediat ce încerc, creierul pare să-mi ia foc, de parcă o cantitate imensă de energie întunecată mi-ar inunda craniul. Următorul lucru pe care-l știu e că mă prăbușesc pe spate, ținându-mă de capul care-mi zvâcnește, cu ochii strâns închiși. Când îi redeschid, nu-mi vine să cred ce văd. Sarah Hart se face mai înaltă și pielea i se întunecă, până când are cel puțin doi metri și zece. Părul blond i se

scurtează până când e tuns scurt și negru. Fața îi se metamorfozează într-a unui monstru demonic. În lateralul gâtului acum gros îi apare o cicatrice vânătă, întinzându-se către partea din față. Când încetează în sfârșit să mai crească, cicatricea devine strălucitoare.

Tocmai am privit-o pe Sarah transformându-se în Setrákus Ra? Pe el nu l-am mai văzut niciodată, dar am auzit destul de multe ca să am idee la ce sau la cine mă uit.

Ușa se deschide brusc și, pe moment, sunt orbită de o străfulgerare de lumină albastră. Următorul lucru pe care-l știu e că înăuntru dau buzna o duzină de soldați mogadorieni, cu tunurile în poziție de tragere. Încerc să devin invizibilă, dar nu se-ntâmplă nimic. N-am timp să mă întreb de ce. Înșfac tunul pe care l-am lăsat jos ca s-o ajut pe Sarah, mă ridic dintr-o săritură și trag într-unul dintre mogi. Cade la picioarele mele într-un nor de cenușă. Continui să trag și ucid încă doi, dar, când mă întorc să-mi găsesc următoarea victimă, sunt smucită înapoi și

sugrumată de pandantivul meu. Îmi pot întoarce capul destul de mult ca să văd că sunt ținută de bestia care a fost cândva Sarah. Mă rotește, îmi aruncă tunul din mâini cu o lovitură a labei masive care i-a rămas liberă și mă ridică spre fața sa. De la o distanță atât de mică, văd că pielea întunecată îi e o mare de cicatrice mărunte, de parcă ar fi fost greblată cu lame de ras.

Îmi concentrez mintea ca să-mi ridic de la pământ arma, dar aceasta rămâne pur și simplu acolo. Niciuna dintre Moștenirile mele nu funcționează! Fără ele sunt vulnerabilă. Mai mult decât vulnerabilă. N-am nimic cu care să lupt. Dar nu mă las înfrântă.

— Spune-mi unde sunt ceilalți! zbiară Setrákus Ra.

Îmi strânge lanțul mai tare în jurul gâtului. Îi văd cicatricea vânătă strălucind când întrebă:

— Unde sunt, Numărul Șase?

— E prea târziu, șoptesc, cu tot curajul de care mă simt în stare. Acum suntem prea puternici și venim după voi. Lorien va trăi

din nou și vă vom opri.

Mă pălmuiește cu atâta forță încât îmi simt obrazul și urechile răsunând. Îmi impun să-l privesc în continuare în față. Își arcuiește buzele crăpate, dând la iveală două șiruri de dinți ascuți, încovoiați. E atât de aproape, încât imaginea lui e ușor neclară, motiv pentru care caut ceva asupra căruia să mă pot concentra. Aleg un dinte rupt în două, din care se scurge un lichid negru, gros. Nu știu de ce, dar, ca un efect straniu, asta-l face mai puțin înspăimântător. E pur și simplu atât de scabros...

— Spune-mi unde trebuie să te-ntâlnești cu Numărul Patru peste trei zile.

— Pe Lună, îi răspund.

— O să mori în fața lor. O să teucid cu mâna mea.

Nu răspund. Nici măcar nu-mi dau seama că vorbește în timp ce-și intensifică strânsoarea. Pandantivul pe care l-am găsit împreună cu John în puțul din Ohio, cel purtat de scheletul uriaș, îmi taie pielea cefei când e tras cu tot mai multă putere. Când strânge lanțul și mai mult, mă

gândesc la chipul lui John în timp ce ne antrenăm împreună, îi văd pe garzi în jurul mesei albe de pe navă și zâmbesc. Sunt mândră fiindcă am fost aleasă de străbuni. Din respect pentru ei, n-o să-mi cerșesc viața.

— Deci aici erai, Numărul Șase.

Recunosc imediat vocea. Agentul Purdy. Deschid ochii și văd un bătrân. Are un braț în ghips și fața plină de vânătăi. Când vine spre mine, văd că șchioapătă.

Odată ce ajunge destul de aproape, scuipe pe pantofii lui de piele. Setrákus Ra îmi râde exact în ureche.

Agentul Purdy se uită peste capul meu ca să-i vorbească.

— Ai obținut informațiile pe care le căutăm? Știi unde sunt?

Setrákus Ra mârâie și, drept răspuns, sunt aruncată în perete, izbindu-mă de ciment mai întâi cu genunchii. Când lovesc podeaua, sunt ridicată imediat în picioare de lanțul pandantivului, îmi dau seama că o parte a impactului a fost preluată de coastele mele, și cred că vreo două s-au

fisurat. Mi-e greu să respir. Încerc din nou să-mi folosesc mintea ca să-mi iau tunul, dar nu se clintește.

— E frumos din partea ta că ni te-ai alăturat aici, Șase, spune Purdy. Văd că ai făcut cunoștință cu Setrákus Ra.

— Ești un laș, șoptesc.

Cu Moșteniri sau fără, o să-l dobor sau o să mor încercând să fac asta.

— Laș? Tu ești cea care fuge de mine, obiectează Setrákus Ra, disprețuitor.

Mă uit cu încăpățănare în ochii lui maronii.

— Lașitatea e asta: probabil te gândești că n-o să fii în stare să mă ucizi când sunt în deplinătatea puterilor. Și asta înțeleg eu prin a fi laș.

Cicatricea lui Setrákus Ra strălucește iarăși, cu mai multă intensitate decât înainte. Spre surprinderea mea, lanțul din jurul gâtului mi se slăbește.

— Puneți-o împreună cu cealaltă față, spune, trăgându-mi pandantivul peste cap.

Când îl văd atârând de mâna lui, simt o greutate în stomac. El mă privește zâmbind.

— O să mă lupt cu tine, Șase. Singur. Și o

să mori. Extrem de curând.

Sunt scoasă din celulă, cu vârfurile picioarelor măturând cimentul. Pe urmă ceva greu îmi lovește ceafa. Închid ochii - e mai bine să mă creadă leșinată, o să-mi fie mai ușor să mă concentrez asupra locului în care mă târăsc. Un viraj la dreapta și două la stânga. Aud o ușă deschizându-se și sunt împinsă înainte. Mă împleticesc până când lovesc ceva moale. Sau ceva moale mă lovește. Încă n-am deschis ochii când simt brațe înfășurându-se în jurul meu. Iar imediat ce îi deschid, sunt, pentru a doua oară într-o singură oră, surprinsă s-o văd pe Sarah Hart.

25

Fordul nostru Contour de culoare bej înaintează cu viteză pe autostradă, avându-l pe Nouă la volan. Fixez cu privirea șirurile lungi de porumb de pe câmpuri și mă întreb cum se văd din spațiu. Nu pot înceta să mă gândesc la nava noastră, stând undeva, în deșertul din New Mexico. După toți acești

ani, după ce am tot fugit, și m-am ascuns, și m-am antrenat, toate sunt aproape la locul lor. Membrii din Garde și-au perfecționat Moștenirile și se adună. Setrákus Ra a venit pe Pământ să lupte, iar când se va termina totul vom avea o navă cu care să ne ntoarcem pe Lorien.

— Mă plictisesc, zice Nouă. Povestește-mi ceva. Despre Sarah. Cât de frumoasă e?

— Las-o baltă. Nu-i de nasul tău.

— Patru, dacă tu te-ai putut apropia de ea, sunt convins că aș fi avut și eu o șansă. Mai ales în mașina asta.

Mașina asta. Nouă m-a lăsat să mă complac s-o privesc cu jale când am dat cu ochii de ea prima oară. Vreau să spun că, ținând cont de tot ceea ce văzusem în privința vieții duse de el și de Sandor, era de înțeles să-mi imaginez o călătorie cu ceva mult mai ostentativ. Însă s-a dovedit că aspectul poate fi înșelător. Fordul nu făcea altceva decât să-și ascundă calitățile.

Privit din exterior, pare o mașină pe care-o găsești mai degrabă pe chituci. Dar, din punct de vedere tehnologic, interiorul e,

probabil, cel mai avansat lucru pe care l-am văzut vreodată. Mă simt ca James Bond. Există un detector de radar, un sistem de bruiere cu laser, iar geamurile fumurii sunt antiglonț. Când Nouă vrea să facă o pauză, mașina conduce pentru el. La apăsarea unui buton, din capotă iese turela unei arme de foc cu țevi groase. Care e controlată, bineînțeles, din volan. Nouă mi-a demonstrat totul pe o porțiune pustie de șosea din sudul statului Illinois, trăgând câteva gloanțe într-un hambar abandonat. Experiența mea directă în privința automobilelor se reducea la camionetele uzate și la alte vehicule prăpădite pe care le găsea Henri pentru noi - genul de mașini pe care le poți abandona fără probleme în ultimul moment. El n-ar fi umblat niciodată după ceva de genul ăsta. Ar fi însemnat să lăsăm în urmă prea multe dovezi. Încă un fapt care dovedește deosebirea dintre câpani.

Nouă își ia mâinile de pe volan, unindu-și-le ca pentru rugăciune.

— Te rog, te implor. Spune-mi doar încă o

dată cum arată. După atâtea ore în care n-am văzut decât porumb, aş da orice pentru ceva frumos la care să mă gândesc.

Privesc din nou câmpul, strângând din buze.

— Nici gând.

— Tipule, ai zice că nu te-a, ştii tu, turnat la poliție. Haide! De ce ești atât de protector?

— Nici măcar nu ştiu dacă m-a turnat într-adevăr. Nu mai ştiu ce să cred. Dar, dacă a făcut-o, probabil că au existat niște motive. Poate a fost mințită sau constrânsă.

Prin minte îmi trec atât de multe întrebări despre Sarah. Măcar dacă aş putea s-o văd, să vorbesc cu ea.

— Da, da. Uită chestiile astea pentru un minut. Spune-mi doar cum arată. Chiar vreau să ştiu. Şi-ți promit că n-o să scot niciun cuvânt.

Îmi dau seama că n-are de gând să renunțe.

— Jur pe codul loric, dacă există așa ceva.

— Bineînțeles că există! Tu și Sandor ați fost prea ocupați să vă duceți viața tihnită,

distrându-vă cu jucăriile voastre, fără să vă mai sinchisiți de ceva atât de elementar precum e codul loric, ripostez.

Timp de câteva minute, ne continuăm drumul în tăcere.

— OK, o să-ți povestesc câte ceva despre Sarah. Știi cum e când vorbești cu o fată frumoasă, și toată atenția ei e concentrată numai asupra ta, și totul merge excelent?

— Da.

— Și tu crezi că e cea mai sexy fată din stat, sau chiar din țară, sau poate de pe întregul Pământ. E de-ajuns să intre într-o cameră ca s-o umple de lumină. Orice băiat vrea să fie prietenul ei cel mai bun, vrea s-o ia de nevastă, sau și una, și alta. Ți-o poți imagina?

Zâmbetul lui Nouă se lățește.

— Da. OK. Pot să mi-o imaginez.

— Ei, așa e Sarah. E fata frumoasă care luminează încăperea. Te tratează ca și cum ai fi cea mai importantă persoană pe care-a întâlnit-o vreodată. Când îți zâmbește, oh, omule, e cel mai bine, nimic altceva nu mai contează. Și, ca să pună capac la toate, e

cea mai dulce, cea mai inteligentă, cea mai inventivă persoană pe care-am întâlnit-o vreodată. Iubește animalele și, la un moment dat...

— Tipule. Nu-mi pasă dacă se poartă frumos cu cățelușii. Povestește-mi doar despre faptele ei, despre înfățișare, despre stil.

N-am mai cunoscut niciodată pe cineva atât de insistent. Oftez.

— Păr blond, ochi albaștri. Înaltă și zveltă – și ar fi trebuit s-o vezi în puloverul ei roșu. Nici măcar nu e drept să arate cineva atât de bine.

Nouă urlă către plafon, trezindu-l pe Bernie Kosar, care doarme pe bancheta din spate. Arăt cu degetul spre el.

— Hei! N-ar fi trebuit să zici nimic, ți-aduci aminte? Pe codul loric?

— OK, OK, OK, spune Nouă. Îți mulțumesc pentru aceste informații savuroase. Pare o iubită perfectă. Acum povestește-mi despre Șase.

Își freacă palmele, rânjind anticipativ.

— Nici gând.

— Of, haide, Johnny.

Râd. E imposibil să nu vreau să vorbesc despre ea.

— OK. Șase. Să vedem. Mai întâi, e cea mai puternică persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

El pufnește.

— Las-o mai moale. Sunt sigur că pot s-o bat măr.

— Nu știi, omule. Așteaptă s-o întâlnești.

El își aranjează părul în oglindă.

— Eh, pot s-aștept.

— Și are părul negru, lung, și arată întotdeauna ca și cum ar fi sictirită...

— Ai observat vreodată că e, cumva, excitant atunci când o fată se-nfurie din cauza ta? spune meditativ Nouă, bătându-se cu degetele peste bărbie, ca și cum ar fi fost într-adevăr adâncit în gânduri.

Mă simt dintr-odată vinovat. N-ar trebui să vorbesc astfel, și mai ales nu cu Nouă. Și categoric n-ar trebui să le compar astfel pe Șase și pe Sarah, de parcă s-ar afla în competiție - mai ales de când se urăsc. Sarah o urăște pe Șase pentru tot ce-am

spus despre ea în noaptea în care m-a turnat, iar Șase o urăște pe Sarah fiindcă am pus în pericol viețile noastre ducându-mă s-o văd, tocmai când ea, Șase, avea nevoie de ajutor. Și fiindcă e convinsă că Sarah ne-a trădat.

— Am senzația că nu e corect să vorbim despre Șase. Cred că trebuie să te las s-o cunoști și să tragi concluziile singur.

Nouă clatină din cap.

— Bleg mai ești, tipule.

Ne continuăm o vreme drumul în tăcere. Indicatoarele rutiere ne anunță unde suntem. Studiez din nou tableta, recunoscător fiindcă electronica se numără printre pasiunile lui Nouă și ale lui Sandor. Dacă n-aș putea s-o cuplez la computerul mașinii, n-aș putea să verific dacă au reapărut cei trei garzi. Văd impulsurile care ne reprezintă pe mine și pe Nouă în estul Oklahomei; unul continuă să fie în New Mexico, iar altul se deplasează în viteză pe deasupra Oceanului Atlantic. Ceilalți trei au apărut în Anglia, și tot nu pricep cum au ajuns acolo atât de repede, venind din India.

Decid să fac o nouă verificare, peste cinci sau zece minute.

Mă uit pe geam, studiind panourile rutiere pe lângă care trecem. N-am parcurs nici jumătate din drumul până-n New Mexico când observ că indicatorul de benzină e periculos de aproape de nivelul GOL. Arăt cu degetul spre el, și Nouă oprește într-un popas pentru camioane. Îmi cere să deschid torpedoul. Două rulouri de bancnote de câte o sută de dolari se rostogolesc afară și-mi cad în poală.

— La naiba, spun, prinzându-le.

— Dă-mi una din alea, vrei? mă roagă Nouă.

Scot o bancnotă și i-o întind. El deschide rezervorul și coboară din mașină. Îmi pun câteva bancnote în buzunar și îndes restul la loc, în torpedou. Istovit, trag de maneta care înclină spătarul scaunului, îmi las capul pe spate și închid ochii. Bernie Kosar se apleacă și mă linge pe obraz, făcându-mă să chicotesc. Sunt obosit mort, dar mă lupt cu somnul care încearcă să mă ia în stăpânire. Nu pot suporta ceea ce vine odată cu el. M-

am săturat să-l tot primesc pe Setrákus Ra în visele mele.

Îmi las gândurile să zboare spre Șase și spre Sarah; sper că amândouă sunt OK. Pe urmă mă gândesc la Sam. Încă nu-mi vine să cred că mi-am abandonat cel mai bun prieten. Îmi spun că n-am avut de ales. Câmpul de forță albastru m-a afectat atât de mult încât întoarcerea ar fi însemnat curată sinucidere. Indiferent cât de adevărate sunt toate astea, am totuși un sentiment foarte neplăcut.

Tresar, smuls din gânduri de pocnetul sonor al pompei de benzină care se oprește. Respir adânc, cu ochii încă închiși, apreciind ultimele secunde de liniște înainte de întoarcerea lui Nouă în mașină. Numai că liniștea continuă. Nouă nu sare înăuntru și nu începe să pălăvrăgească. Deschid ochii și mă uit la pompă, dar nu văd pe nimeni. Îmi fac imediat griji. Ies, cu Bernie Kosar urmându-mă dintr-un salt, și încui portierele.

Intru mai întâi în stație - nu e acolo. Pe urmă mă îndrept spre parcare plină de semiremorci. Cu auzul meu ascuțit, selectez

vocea lui Nouă și-mi dau seama că e supărat de-a binelea. Și eu, și Bernie Kosar alergăm în direcția glasului, șerpuim printre mai multe camioane și îl găsim stând între doi tipi tineri, cu sânge pe tricouri. În fața lui sunt trei camionagii voinici, urlând la el cu toții.

— Ce mi-ai spus? îl întreabă cel din mijloc.

Sub șapca galbenă, are fața acoperită de o barbă roșcată, stufoasă.

— Ești surd? ripostează Nouă, rostind cuvintele apăsat, de parcă i s-ar fi adresat unui idiot. Am spus că ai brațe de fată. Adică, uită-te la încheieturile tale.

De ce insistă să caute belele cu lumânarea?

— Ăă, ce s-a-ntâmplat? îi întrerup eu, apropiindu-mă.

Camionagiul din dreapta, un tip înalt, cu ochelari de aviator, se uită la mine. Arată cu degetul către fața mea și zbiară:

— Vezi-ți de treaba ta, boue!

Când mă alătur grupului, camionagiul din stânga scuipe la picioarele mele un jet lung de suc maroniu.

— Din câte mi-am dat eu seama, sentoarca Nouă să-mi explice, grăsanii ăștia sunt furioși pe tipii mărunței. Mărunței fac autostopul și au mers cu unul dintre ei, promițându-i niște bani pe care nu-i aveau. Așa că acum grăsanii încearcă să-i bată pe mărunței cu brațele lor firave, de fetișcane.

Mă-ntorc către camionagii, către grășani, și-ncerc să-i iau cu frumosul.

— OK, bine, nimic din toate astea nu ne privește, și trebuie să ne continuăm drumul. Așa că, băieți, dați-mi voie să vă cer scuze în numele prietenului meu, care evident nu știe când să-și vadă de-ale lui.

— Da, zbiară bărbosul la Nouă. Cară-te dracului de-aici, puțoiule, și lasă-ne să ne ocupăm de derbedeii ăștia.

Mă uit pentru prima oară cu adevărat la autostopiști. Miros de parcă ar fi pe drumuri de ceva vreme. N-au mai mult de optsprezece ani, par chiar mai tineri. Când camionagii se apropie amenințători de ei, se uită unul la altul cu o panică autentică în priviri. Următorul lucru pe care-l știu e că Nouă se postează în fața lor, spunând:

— Nu-mi pasă cine, ce și cui a promis. Atingeți-vă încă o dată de puștii ăștia și vă rup toate nenorocitele voastre de brațe.

Mă strecor între Nouă și cei trei camionagii, acum sictiriți de-a binelea, separând cele două tabere. Bernie Kosar latră amenințător.

— OK, OK, încetați. Mă întorc spre Nouă, vrând să-l conving să m-asculte. Nu poți face asta tocmai acum. Mergem undeva unde e foarte important s-ajungem. Imediat, spun. Apoi mă caut în buzunar și mă-ntorc spre camionagii. Ascultați, cât au zis tipii ăștia c-or să vă dea?

— O sută de dolari, răspunde cel cu ochelari de aviator.

— Perfect, spun, scoțând una dintre bancnotele din buzunar.

Camionagiii fac ochii mari la vederea unei hârtii de o asemenea valoare, și-mi dau imediat seama că n-am reușit decât să înrăutățesc lucrurile.

— De ce să le dai tu ceva acestor indivizi, Johnny? mă întreabă Nouă.

Simt mâna cărnosă a unui camionagiu pe

umăr. Mă strânge spunând:

— Am zis o sută de dolari? Am vrut să zic o mie, Johnny.

— Asta-i o nebunie! strigă unul dintre autostopiști. N-am spus niciodată c-o să-ți dăm vreun ban!

Mă răsucesc către camionagii, fluturând bancnota ca pe-un steag.

— O sută de dolari, băieți, luați-i și gata. Considerați-i un bacșiș pentru un serviciu de calitate sau o plată în loc de-o bătaie. De fapt nu-mi pasă cum le spuneți. Luați-i, și-atât!

— Am zis o mie, răstește bărbatul din stânga, scuișând din nou, de data asta exact pe vârful pantofului meu. Ești surd?

Din adâncul gâtlejului lui Bernie Kosar iese un mârâit gros.

Nouă înaintează, dar îl împing înapoi și mă-ntorc cu fața spre el.

— Nu! Nu merită, omule!

Îmi aduc fața exact în dreptul feței lui. Trebuie să priceapă cât de serios vorbesc. N-o să-l las să facă asta.

— Te rog. Gândește-te ce-ar fi vrut Sandor.

Ar fi vrut să pleci. Eu am nevoie să pleci, șoptesc.

— Nu primiți nici măcar un rahat, le strigă Nouă camionagiilor, peste umărul meu.

Îmi folosesc trupul ca să-l împing înapoi, către mașină. Mă răsucesc exact la timp ca să văd că bărbosul scoate din buzunar un cuțit.

— Toți banii tăi. Imediat.

Ceilalți doi înaintează, vrând să mă flancheze.

— Ascultați, spun, coborându-mi vocea, într-o încercare de a ține situația sub control. Luați suta și plecați. Altfel nu-l mai țin pe prietenul meu deoparte. Credeți-mă, nu vreți asta. N-aveți idee de ce e în stare și nici nu vreți să știți.

Nu sunt pe de-a-ntregul surprins când răspunsul sosește sub forma unui pumn. Vine spre mine din dreapta și mă feresc cu ușurință. Îl apuc pe camionagiu de încheietura mâinii și-l trântesc la pământ. BK stă deasupra lui, încă mârâind, și bărbatul se trage înapoi.

— E rândul meu, spune vesel Nouă,

împingându-mă într-o parte.

Bărbosul își basculează cuțitul, repezindu-l cu sălbăticie spre Nouă, care iese din raza lui de acțiune în pas lejer. La următoarea lovitură, se ghemuiește sub lamă, își trece brațul pe sub subsuoara bărbatului și îl trânteste. Îi smulge cuțitul din mână cu o lovitură de picior, și arma alunecă, oprindu-se sub un camion.

— Tipule, ar fi trebuit să-l ascultați pe prietenul meu înțelept, aici de față. Serios că nu vreți să ne supărați.

— Bine, bine. Am terminat aici, spun, punându-mi mâna pe umărul lui Nouă. Și-acum o să plecăm cu toții. Haideți.

Aud pocnetul piedicii unei arme. Înlemnim. Camionagiul cu ochelari de aviator flutură către noi un pistol Desert Eagle de calibrul .50. Nu știu totul despre arme, dar știu că ăsta e de putere foarte mare. Iar tipul pare destul de serios când întreabă:

— Care din voi vrea să moară primul?

Bineînțeles că Nouă face un pas înainte, încrucișându-și brațele la piept.

— Eu.

Tipul ridică arma spre fața lui și râde de ceea ce ia drept o simplă bravadă.

— Nu mă tenta, puțoiule. Uciderea ta ar fi cel mai plăcut moment al zilei.

— Păi, atunci trage. N-ai niciun motiv să renunți la așa ceva. N-arăți ca și cum ai avea parte de prea multe momente plăcute, zice Nouă.

Oftez, știind c-o să se sfârșească rău. Plus că o s-atragem atenția, și de asta chiar nu avem nevoie.

E momentul în care lucrurile încep cu adevărat să se precipite. Mai întâi, o detunătură neașteptată și foarte sonoră, venind dinspre un camion din apropiere, îl face să tresară pe bărbatul cu pistolul care apasă pe trăgaci. Nouă oprește glonțul cu puterea minții, la numai câțiva centimetri de propriul nas. Cu un rânjet și cu o înclinare a capului, îl rotește în aer și-l trimite în viteză către trăgător. Camionagiul vede glonțul venind spre el, face stânga-mprejur și o rupe la fugă cât îl țin picioarele.

Mă-ntorc să mă uit la Nouă. Tipul ăsta se distrează mult prea bine. Știu ce-are de

gând și știu că e o idee foarte, foarte proastă.

— Nu, Nouă. N-o face, spun, clătinând din cap și fiind sigur c-o s-o facă oricum.

El râde și simulează inocența.

— Ce să nu fac? Asta?

Ne răsucim amândoi să privim glonțul care continuă să planeze în apropierea camionagiului, unde l-a oprit Nouă. El chicotește scurt și-l trimite în mare viteză după bărbatul care aleargă, drept către fundul lui. Tipul cade, urlând cât îl țin plămâni. Nouă se întoarce spre ceilalți doi, inclusiv spre cel pe care a decis BK să-l lase să se ridice. Arată ca și cum ar fi gata să facă pe ei de frică. Nouă le zâmbește și știu că n-a terminat cu ei.

— Știți ce? le spune. Cred c-ar trebui să oferiți o compensație pentru purtarea prietenului vostru nepoliticos. Iată ce-o să faceți. O să vă duceți mâinile la buzunare, foarte încet, și-o să vă scoateți portofelele. Apoi o să le dați acestor băieți de treabă toți dolarii voștri. Știți, pentru ce li s-a întâmplat, adaugă, arătând el spre autostopiști. Nu

cred că vreți s-auziți ce-o să fac dacă nu cooperați. Repede.

Cei doi camionagii dau din capete și-și duc mâinile la buzunare.

Autostopiștii par cu desăvârșire uluiți de tot ce-au văzut.

— Ăă, mulțumesc, omule, spune unul dintre ei.

— Nicio problemă, zice Nouă, în timp ce se face schimbul de bani.

Toate mâinile, mai puțin ale noastre, tremură vizibil.

— Doar ca s-o știți, nu i-am promis niciodată tipului ăluia vreun ban. Încercam să ne șantajeze. Suntem absolut pe drojdie, spune celălalt.

— Te cred. Dar acum nu mai sunteți așa, zâmbește Nouă. Să zicem pur și simplu că știu cum e, pe drum și mereu pe fugă. Pentru un puști poate fi greu să găsească un mod de a face niște bani.

Se întoarce spre mine, așteptând o confirmare. Le zâmbesc băieților, dar mă uit din nou la el, dându-i de înțeles că sunt mai nervos ca niciodată. Ridică din umeri.

— Să sperăm că la următorul drum o să vă meargă mai bine.

Se întoarce și pleacă, iar eu și BK îl urmăm.

Ajungem la mașina noastră, ne urcăm și demarăm în tăcere. După un minut sau două, Nouă întinde mâna și deschide aparatul de radio. Bate darabana pe volan, în ritmul melodiei.

— Ce naiba ai căutat acolo? strig, dându-i un pumn în umăr. Și să nu-mi vinzi vreun rahat despre bieții băieți și despre camionagii foarte, foarte răi! Te distrai pur și simplu, îți dădeai aere! Și știi ce? Asta ne-a pus pe amândoi în pericol, ca să nu mai spun că ne-a-mpiedicat s-ajungem mai repede la destinație. Haide, Nouă! Vino-ți în fire!

El strânge volanul atât de tare încât i se albesc încheieturile degetelor și-i văd maxilarele încleștându-se atât de puternic încât îi zvâcnesc mușchii.

— Nu-mi dădeam aere și nu mă distram.

Aștept să continue, să-mi explice, dar e clar că n-are de gând să mai adauge nimic.

Ce motive are el să fie furios?

— Vrei să zici că ai luat pur și simplu poziție ca să aperi doi oameni terorizați? Deși ai spus că pentru oameni nu merită să ne irosim timpul și energia?

El tresare când îi arunc înapoi propriile cuvinte.

— Nu-mi plac huliganii. Nimeni n-are dreptul să jecmănească și să rănească, numai pentru că poate. N-am vrut să-i las să facă asta. Și m-am asigurat cât se poate de bine că n-o vor mai face cu altă ocazie.

Vocea lui e plată. Se uită la mine, la privirea mea surprinsă, și-și îndreaptă din nou atenția asupra drumului.

— Nu știu de ce pari atât de șocat. Sunt umanitar, omule. Clatin din cap. De fiecare dată când cred că l-am înțeles, Nouă face câte ceva care întoarce totul pe dos și sfârșesc prin a-l găsi chiar mai pe placul meu decât înainte. Ridic din umeri, îmi las capul pe spate și mă-ntorc să privesc peisajul derulat în viteză dincolo de geam. Bat tactul muzicii pe suportul pentru braț.

— N-am știut, asta-i tot, spun.

El se relaxează în scaun și zâmbește în stilul satisfăcut caracteristic aceluia Nouă cu care m-am obișnuit.

— Da, bine, dar acum știi, omule, acum știi.

26

Capul meu e în poala lui Sarah, a adevăratei Sarah, și ea mă mângâie pe păr. Mă holbez fără nicio expresie la tavan. Ridic mâna și-mi ating gâtul. Tăietura care-l înconjoară e adâncă. Vreau să mă salt în capul oaselor, dar coastele învinețite și genunchii nu-mi permit.

Mă simt umilită fiindcă Setrákus Ra m-a înfrânt atât de ușor. Fiindcă m-am dovedit atât de slabă în fața puterii lui colosale. Am ucis atât de mulți soldați mogadorieni. Le-am tăiat capetele, secerându-i cu arme pe care le manevram cu puterea minții. De când mi-am primit Moștenirile, am fost întotdeauna gata să lupt, fără teamă, indiferent cu cine sau cu ce am avut de-a face. Până acum. Setrákus Ra m-a aruncat

într-o parte și într-alta, ținându-mă de pandantiv, ca pe o păpușă de cârpă. În fața lui am fost neajutorată. Mi-a făcut până și Moștenirile să dispară. Am avut ocazia să-lucid, să salvez Lorienul și să pun capăt războiului, și am fost pocnită ca un țânțar sâcâitor.

— Șase? Poți să-mi spui dacă John mai e în viață? mă-ntreabă Sarah, cu prudență. Știu că ai dureri, dar poți să-mi spui asta?

— Da, trăiește, șoptesc.

Îi simt oftatul de ușurare.

După o pauză, ea întreabă din nou:

— Ești OK?

— De fapt, nu știu, răspund.

Îmi întorc capul, ca s-o pot privi în ochii oboșiți. Încerc să zâmbesc. Sunt istovită. Pleoapele îmi flutură deja când deschid gura să vorbesc:

— Luase înfățișarea ta, monstrul m-a păcălit făcându-mă să cred că ești tu.

Sarah îmi acceptă spusele fără să pară derutată. Clatină din cap și își ferește privirea.

— Știu. Mi-a arătat. Acum două zile a venit

în celula mea. Am crezut că vrea să mă ducă în camera unde... Vocea i se stinge pentru un minut, apoi își drege glasul și-și adună puterile. Camera cu tot felul de mașini și cu lumini stroboscopice. Acolo, înăuntru, simt că-nebunesc și totul doare. E greu de explicat. Dar nu venise să mă ducă nicăieri. A stat pur și simplu aici, fără să spună nimic. Pe urmă a-nceput să se zvârcolească de parcă ar fi avut o criză de epilepsie. Și pe urmă s-a micșorat și, bum! – am avut impresia că mă uitam într-o oglindă. În cele din urmă a vorbit – și nu era vocea lui. Era a mea. Am încercat să-l lovesc și să-i scot ochii, dar m-a bătut atât de tare încât... Ei, am reușit să mă ridic prima oară în picioare când te-au aruncat aici și te-am prins.

— Sunt flatată. Încerc să râd, dar râsul mi se oprește în gât. Nu, serios, mulțumesc.

— Ei, cu plăcere.

Se uită în jos, la mine, zâmbind, și mă gândesc că trebuie să fi fost îngrozită. Eu m-am speriat mai tare decât mi s-a mai întâmplat vreodată până acum, și am fost

născută și crescută pentru asta. E viața mea. Dar nu și a lui Sarah, nu pe termen lung.

— Nu înțeleg ceva. Cum de știe atât de multe despre tine? Cum de m-a putut păcăli atât de mult timp?

— Ei știu tot, Șase, răspunde Sarah, cu vocea extrem de serioasă.

Încep să mă rostogolesc încet din poala ei, ca să mă împing, ridicându-mă în picioare. Încerc să-mi ignor coastele, care mă imploră să stau jos.

— Cum adică tot? Despre cine? Și tu ce știi? Despre orice din toate acestea?

Sarah îmi evită privirea.

— Le-am spus tot, tot puținul pe care-l știu, zice ea, peste un minut. Nu m-am putut abține. În camera aia mi-au vorbit întruna, m-au legat și mi-au injectat droguri. Mi-au pus aceleași întrebări, iarăși și iarăși, și, după o vreme, gura a-nceput să mi se miște chiar și când îi spuneam să înceteze. Am vorbit pur și simplu fără să mă pot opri. Sarah își ia fața în mâini și suspină. Le-am spus totul, am repetat discuții întregi,

cuvânt cu cuvânt.

Mă așez, rezemându-mă de perete, și las durerea să-mi inunde corpul.

— Nu știu ce-o să se-ntâmple dacă John îl vede pe Setrákus Ra și crede că ești tu.

Glasul ei începe brusc să sune ca și cum ar fi înnebunit.

— Trebuie să ieșim de-aici! Trebuie să-l oprim! Îl putem avertiza cumva pe John?

— Nu știu dacă sunt gata să evadez de-aici.

— Ce? De ce? Întreabă ea, șocată.

Mă ridic clătinându-mă și ținându-mă de coaste.

— Acum, după ce l-am întâlnit pe Setrákus Ra, mai vreau o șansă în privința lui. M-a lăsat să trăiesc, iar eu o să-lucid acum.

Declarația mea ar părea mult mai feroasă dacă nu m-aș clătina ușor, dar rostesc cuvintele din tot sufletul.

Sarah se ridică și o văd bine pentru prima oară. Are fața murdară și plină de vânătăi și părul îi atârnă încâlcit pe umeri, dar e încă frumoasă. Partea de jos a puloverului ei roșu e ruptă și e desculță. Se clatină și ea puțin.

Mă fixează cu o privire neîncrezătoare.

— Uită-te la tine, Șase. Ești rănită. Cu adevărat rănită. Știi ce spui? Ar fi o nebunie să te lupți cu el de una singură. John o să vină; așteaptă-l. Te rog. O să vină și-o să ne salveze, pe noi și pe Sam. Știu c-o să vină.

— Sam e aici? Ești sigură? L-ai văzut?

Ea își încleștează maxilarele.

— L-au aruncat o dată aici, în cameră. Era inconștient, plin de tăieturi și de vânătăi. Ca mine. Pe urmă energia se scurge din ea și vocea îi slăbește. Dar știi că nu mai pot să cred nimic din tot ce văd și ce aud.

Îmi imaginez un Sam însângerat, chiar în celula asta, și-mi simt stomacul strângându-se de furie. Ce s-a-ntâmplat în peștera mogilor? Dau cu pumnul în peretele de ciment, surprinsă să văd că reușesc să-l crap puțin. Puterea mi se reîntoarce. Nicio durere. Moștenirile mele vin înapoi. Mă uit fix în ochii lui Sarah.

— Sarah, l-ai turnat pe John în noaptea aia, pe terenul de joacă? Trebuie să-mi spui.

Îmi răspunde fără nicio ezitare:

— Categorie nu. Îl iubesc. Da, eram

confuză, ei, în toate privințele, și au fost multe de asimilat. Dar nu l-aș trăda niciodată pe niciunul dintre voi, și mai ales pe el.

Îi văd ochii plini de lacrimi și știu că spune adevărul.

— Îl iubești, cu toate că e extraterestru? Nu-ți pasă?

Ea zâmbește.

— Nu pot să-ți explic. Nu pot să-ți explic cum simt eu dragostea, cum mă umple și mă ajută să merg mai departe, dar știu că e puternică și frumoasă, și știu ce simt pentru John.

Pentru simplul motiv că rostește cuvintele cu voce tare, stă mai dreaptă, pare mai puternică și mai hotărâtă.

Convingerea ei mă impresionează. Mă gândesc la cele petrecute între mine și John, sărutul și tot restul. Nu-l iubesc pe John așa cum îl iubește Sarah. Crede, fără nicio îndoială, că John e unicul bărbat care contează, din întregul univers.

— Mi-au tot venit în minte niște imagini, știi, din călătoria noastră către Pământ. Eu

mă băteam mereu cu el, spun, cu voce blândă.

— Da? întrebă ea, însetată de orice i-aș putea povesti.

— Ei, nu era propriu-zis o bătaie, mai degrabă îl sâcâiam și-i luam jucăriile.

Râdem și ea îmi ia mâna. Îmi pare rău c-a ajuns aici din cauza noastră. N-am s-o dezamăgesc. Are atât de multă încredere în ceea ce facem și ce suntem, i-o pot citi pe față.

— O să te scot de-aici, OK? O să te duc la John, îi spun.

— Sper, zice ea, încet.

— Și-o să-l găsim pe Sam și-o să-l scoatem și pe el; pe urmă o să ne-ntâlnim cu Șapte, cu Opt și cu Zece, o să-l găsim pe Cinci, și-o să rezolvăm totul fiind o echipă.

Mâna ei într-a mea îmi dă mai multă putere, mai multă siguranță ca oricând.

— Stai puțin. Numărul Zece? Credeam că sunteți numai nouă.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi, pe care le-am aflat de curând, spun, atingându-mi tăietura din jurul gâtului.

Încă mă mai doare, dar am senzația că-ncepe deja să se vindece. Mă-ntreb, vag, dacă nu cumva mi se manifestă o nouă Moștenire.

Sarah mă îmbrățișează, dar clipa noastră de mulțumire e scurtă. Ușa se deschide brusc și în celulă intră o duzină de soldați mogi, cu tunurile îndreptate spre pieptul meu.

— Fă-te invizibilă, îmi șoptește Sarah, abia auzit. Pleacă.

Îmi pipăi coastele și îmi rotesc gâtul. Mă simt mai bine decât acum cinci minute. Trebuie să fie suficient de bine.

— Nu. Am terminat cu fuga.

Femeia cu părul roșu pe care-am văzut-o în încăperea-grădină își face apariția șchiopătând. Mă uit la brațul ei în eșarfă și la plasturii de pe obraz și nu pot decât să-mi doresc să fi fost eu cea care i-a făcut asta. Oricine li se alătură mogilor și torturează copii într-un buncăr secret merită tot ce-a pățit ea, și chiar mai mult. Oare știe cine sunt de fapt mogadorienii? Ce intenții au? Își țuguie buzele palide și se holbează la mine.

— Așa. Tu ești cea care se va lupta cu Setrákus Ra?

Fac un pas înainte.

— Da. Tu cine ești?

— Cine sunt eu? repetă ea, șocată fiindcă am îndrăznit să-i pun o asemenea întrebare.

Cred că nu e obișnuită să i se pună la îndoială dreptul de a se afla într-un anumit loc și să i se ceară să explice cine e.

— Da, tu, nemernico. Oare mă confundă cu cineva care-i respectă poziția? Ți-am pus o întrebare. Cine ești și de ce dracu' colaborezi cu ei? Știi ce-au de gând mogadorienii? Care e planul lor? Vor distruge Pământul, dar numai după ce obțin ceea ce vor! Și voi nu numai că-i ajutați, îi mai și întâmpinați naibii cu brațele deschise! Ți-au spus ce caută aici? Măcar i-ai întrebat?

Sunt furioasă și disperată; femeia asta trebuie să m-asculte. Trebuie să priceapă ce e în joc.

Fața ei rămâne impasibilă.

— Știu tot ce trebuie să știu. Sunt aici fiindcă vă caută pe tine și pe prietenii tăi. În

schimbul ajutorului nostru, ne ajută în chestiuni vitale pentru securitatea noastră. Și-o să-ți dezvălui un mic secret. De-abia aștept să-l găsim din nou pe Numărul Patru și pe ciudatul ăla, amicul lui extraterestru. Am ocazia să fiu cea care îi urmărește și o să profit de asta cu plăcere.

Schimb o privire cu Sarah. Un amic extraterestru? Despre cine vorbește? John s-a întâlnit cu un alt garde?

— Cu ce v-ajută mogadorienii? întreb.

— Păi, pentru început, răspunde ea, arătând tunurile, primim astea. Mii și mii de arme extraterestre cu caracteristici imposibil de realizat aici, pe Pământ, la care n-are acces niciunul dintre dușmanii noștri. Cu tehnologia lor, Pentagonul va fi cu ani-lumină înaintea oricărei alte armate de pe planetă. Vom fi invincibili.

Sunt dezgustată și mă străduiesc s-o arăt.

— Setrákus Ra ne-a aprovizionat și cu iridiu, un element chimic incredibil de rar întâlnit aici, pe Pământ, și am făcut descoperiri științifice cruciale, care-i vor aduce țării noastre miliarde de dolari.

Guvernul Statelor Unite e de asemenea interesat să găsească alte planete care pot susține viața, și mogadorienii ne-au oferit deja informații în această privință.

Când tace, se leagănă înainte și înapoi și își încrucișează sfidătoare brațele la piept.

— V-au spus ce fac când găsesc alte planete care pot susține viața? O să-ți zic eu. Le distrug! îi strig în față. De data asta v-ați ales greșit tabăra. Eu și prietenii mei încercăm să-i oprim.

— Ajunge. Prezența ta e solicitată de Setrákus Ra. Pe aici. Acum.

Se dă la o parte, lăsându-mă să trec.

Aș putea să-i ucid, pe ea și pe toți soldații care-o însoțesc. Dar n-aș face altceva decât să amân ceea ce-mi doresc de fapt - înfrângerea lui Setrákus Ra.

— Oricât de tentată aș fi să te omor pe loc, cred c-o să te păstrez pentru Numărul Patru și pentru ciudatul ăla, amicul lui extraterestru, rânjesc eu, cu sarcasm. Dacă Setrákus Ra vrea să facă asta acum, să mergem.

Mă-mping pe lângă ea și ies din celulă.

— Șase! strigă Sarah în urma mea. Te rog!
Fii prudentă!

Străbat coridorul, flancată de dușmanii mei. Trecem prin mai multe altele, intrăm pe mai multe uși și, după câteva minute, mă aflu într-o sală imensă. E destul de mare ca s-adăpostească o armată de tancuri. Și destul de mare pentru o luptă homerică.

Ușa se trânteste și o aud încuindu-se în spatele meu. E atât de întuneric încât abia zăresc ce se află la o jumătate de metru înaintea mea și cu atât mai puțin peretele opus. Mă îndrept către ceea ce presupun că e centrul încăperii și îmi verific din mers puterile telekinezice, levitând deasupra solului. Durerea de mai înainte a dispărut. Când apreciez că am ajuns în mijloc, închid ochii și mă întorc în direcția opusă, cercetând aerul cu mintea. Simt că în încăperea intră în tăcere în jur de două duzini de persoane. Sunt dezamăgită. Voiam să fie o luptă unu la unu.

Când deschid ochii, aproape că mi s-au obișnuit cu întunericul. Aș vrea să fi avut Moștenirea Marinei, să fi putut vedea în

beznă, dar atât cât pot desluși acum e suficient. De-a lungul zidului din spate sunt aliniați soldați mogadorieni. Poartă mantii negre zdrențuite și cizme de aceeași culoare, și își țin săbiile de-a latul trupului, biciuind aerul. Sunt mai înalți decât majoritatea mogilor cu care m-am luptat până acum, dar știu că-i pot ucide la fel ca pe ceilalți. În spatele meu se deschide o altă ușă și intră o altă duzină de soldați.

— Hei! Ce-nseamnă asta? Setrákus Ra! strig către plafon, rotindu-mă în loc ca să m-asigur că mă văd toți mogii și știu că n-au de-a face cu un om înfricoșat. Credeam că vrei să te lupți cu mine!

O porțiune a peretelui din partea cealaltă a încăperii explodează și apare șeful mogadorienilor. Cele trei pandantive lorice se leagănă, atârdate de gâtul lui grotesc. Îmi fac un plan să le recuperez. El își desface brațele și strigă:

— Mai întâi trebuie să-ți câștigi un asemenea drept!

Cred că asta e comanda de atac, fiindcă soldații scot la unison un strigăt de luptă și

se năpustesc asupra mea. O iau din dreapta și-ncep să-i culc la pământ, unul câte unul.

27

Vânt, nisip fierbinte și o căldură necruțătoare, iată ce mă întâmpină, alături de capul care-mi zvâcnește dureros, la noua destinație a teleportării noastre. Încerc să-mi feresc ochii, apărându-i de soarele orbitor, în timp ce zac pe spate, refăcându-mă. Bun venit în New Mexico.

— Oh, da, geme Opt, dar pare satisfăcut. Am reușit.

Zâmbesc, dar rămân locului, dându-i durerii de cap timp să se domolească înainte de a încerca să mă mișc.

— Ella? strig.

— Sunt aici, Marina, răspunde ea. Uite unde ne aflăm! În New Mexico!

— În sfârșit. Poți încerca să comunici din nou cu Șase?

— Am făcut-o deja. Încă n-am reușit.

Mă ridic încet. Opt stă în patru labe la baza dunei, icnind fără să verse. Teleportarea

pare să-l fi afectat mai mult decât în ultimele două dăți. Ella îi ține o mână pe ceafă. Cele două Cufere sunt în apropierea lor. Mă rotesc cu trei sute șaiszeci de grade și tot ce văd în jur e nisip, nisip și iar nisip. Și, din loc în loc, câte un cactus.

— Încotro o luăm?

Ella și Opt se urcă pe dună și se așază lângă mine. Un minut mai târziu, ea întinde degetul spre nord, exclamând:

— Uite! Șase a spus mai devreme că moare într-un deșert cu munți.

Îmi mijesc ochii și văd ce ne arată. Conturile vagi ale munților pulsează în pâcla după-amiezii.

— Atunci acolo mergem, spune Opt. Putem acoperi distanța prin salturi scurte, îndată ce-mi revine puterea de teleportare. Deocamdată o luăm pe jos.

Ne ridicăm Cuferele și ne îndreptăm spre nord.

— Ella, spun eu, trebuie să mai încerci să comunici cu Șase. Dacă nu dai de ea, poate-ar fi cazul să-ncerci cu Patru sau chiar cu unul dintre ceilalți, Cinci sau Nouă.

Ne-a luat atât de mult s-ajungem aici. Poate Ella reușește să dea de ceva care să ne economisească niște timp.

Nouă studiază harta deschisă pe ecranul din mijlocul volanului. Se uită în toate părțile, la deșertul nesfârșit care ne înconjoară. GPS-ul mașinii a descoperit un tunel subteran în apropiere. Acum nu mai trebuie decât să-i găsim intrarea. Când apăs triunghiul verde de pe tabletă, îmi arată că suntem numai la un kilometru sau doi distanță de navă. Apăs pe cercul albastru și strig:

— Nouă! Sunt aici!

— Cine e aici? Întreabă el, inspectând orizontul.

— Celelalte trei puncte albastre! Sunt aici, în New Mexico!

Nouă îmi smulge tableta din mâini și scoate un strigăt puternic.

— Minunea minunilor, frățioare. O să se-ntâmpile cu adevărat ceva memorabil.

Mă privește cu ochii strălucind.

— Cred că da. Începutul sfârșitului.

Cu oricât de multă nerăbdare mi-aș dori să avem în cele din urmă șansa de a face ceea ce trebuie să facem, îmi trece prin minte că urmează lupta pentru viețile noastre.

— Se petrece chiar acum, e momentul în care ni se ivește ocazia, spune Nouă. O să lupti cu mai multă înverșunare ca niciodată, Patru. O să fii o fiară. Și eu? Eu o să smulg capul lui Setrákus Ra, o să-l împachetez și-o să-l trimit pe Mogadore legat cu o fundă roșie imensă. Iar Lorien va renaște apoi din cenușă.

Vocea îi tremură de emoție, de întreaga furie și dorința de luptă suprimate pe care le poartă în el.

Bernie Kosar latră pe bancheta din spate și Nouă se-ntoarce spre el zâmbind.

— Și tu, BK. Tu, prietene, o să faci zob niște personaje importante.

Îmi imaginez cum o să fie întâlnirea cu toți ceilalți membri din Garde, un lucru pe care nu mi-am mai permis să-l fac de atât de multă vreme. Privesc orizontul. Am mintea limpede, deschisă pentru orice posibilitate. E o senzație plăcută. Și atunci aud în minte

răsunetul slab al vocii unei fete. La început e de mică intensitate și întrerupt, ca un semnal radio de proastă calitate, dar devine mai clar.

Patru? Numărul Patru? Mă auzi?

— Da, da! Te aud! strig în gura mare, dând repede din cap înainte și înapoi. Cine ești? Unde ești?

Nouă mă privește derutat.

— Ăă, tipule. Sper că m-auzi. Sunt chiar aici.

— Nu tu. Am auzit o fată. Tu ai auzit-o? Vorbea cu mine.

Numărul Patru? Sunt Numărul Zece. Mă auzi? Poate e zadarnic, nu știu dacă vorbesc cu cineva. Poate, fără Crayton, n-o să reușesc niciodată.

— Vorbește din nou, spun, excitat.

Nouă mă privește ca și cum mi-aș fi pierdut mințile cu desăvârșire.

— Nouă! Tocmai a mai spus ceva! Ai auzit-o? A spus că e Numărul Zece. Cred că e, cumva, în capul meu.

— Numărul Zece! Bebelușul din a doua navă! Ei, nu sta să te holbezi la mine!

Răspunde-i, tâmpitule!

Lui îi e ușor să vorbească. Fata nu știe dacă treaba asta dă rezultate. Presupun că e o nouă Moștenire care tocmai se manifestă – pentru noi amândoi! – și e nevoie de antrenament ca să știi cum poți face o Moștenire să acționeze când și cum vrei. Sunt conștient că n-am prea mult timp de irosit ca să deduc totul. Respir adânc, blochez toate zgomotele din mintea și din jurul meu și mă concentrez. Încerc să recreez senzația pe care-am avut-o cu câteva minute mai devreme, chiar înainte de a auzi vocea. Mă simt calm, deschis și cumva... conectat.

Te aud, încerc să spun în gând.

Nimic. Aștept o clipă și încerc din nou.

Numărul Zece?

Numărul Patru! Mă auzi?

— M-a auzit!

Râd zgomotos și mă uit triumfător la Nouă.

— Spune-i că suntem pe punctul să intrăm în oraș și să obținem victoria, zice Nouă. Spune-i că, în drum spre Lorient, o să facem un ocol ca s-o luăm cu noi, oriunde s-ar afla.

Unde ești? o aud pe ea întrebând. Eu sunt cu Șapte și cu Opt în deșert, în New Mexico. Încercăm s-o găsim și s-o salvăm pe Șase.

— Ce zice? strigă Nouă.

Știu că e înnebunit fiindcă nu poate auzi conversația noastră, dar acum nu pot vorbi cu el. Trebuie să mă concentrez ca s-aud vocea lui Zece, ca să-i pot răspunde.

Ce vrei să spui? Unde e Șase? Și noi suntem în New Mexico. Sunt cu Nouă, ne aflăm în deșert și căutăm intrarea într-o bază subterană.

Mă uit la munți.

— Trebuie să găsim tunelul ăla, repede, îmi spun lui Nouă.

— A zis unde e?

— Tocmai a spus că e aici, în deșert, cu Șapte și cu Opt, și că-ncearcă s-o salveze pe Șase. Probabil că pe ea am văzut-o mai devreme pe hartă. Știu că n-ar trebui să-mi fac probleme - dacă-și poate purta cineva singur de grijă, atunci aia e Șase. Și totuși... sunt îngrijorat.

— Trebuie să fie în Dulce. S-o găsim.

Degetele lui Nouă aleargă grăbite pe

ecran. Harta își schimbă culoarea, lăsând impresia că scanează zona, și în final, ne arată, mărită, porțiunea în care se află un cactus cu cinci vârfuri, la vreo patru sute de metri de noi. Sub el, văd conturul unui tunel subteran.

— Ha! Frumoasă încercare, nemernici lași din guvern ce sunteți. Spune-i Numărului Zece să-și miște fundul înapoi!

Poți să-mi spui unde vă aflați, Zece? Noi am descoperit un tunel prin care să pătrundem în baza unde credem că e ținută Șase. Suntem într-o mașină maro, oprită pe un drum lateral.

Ea îmi răspunde după o pauză.

Ne putem teleporta la voi. Cum vă găsească?

— Nu știu cum să ne găsească, îi raportez lui Nouă.

— Poate reușim să le trimitem cumva un semnal? La naiba! Ar fi trebuit să luăm lansatorul ăla de rachete!

Lovește volanul cu palma și se holbează pe geam, clătinând din cap.

— N-avem nevoie de lansator, îmi dau eu seama, și sar din mașină.

Îmi îndrept palmele spre cerul albastru și mi aprind Lumenul, balansând apoi fasciculele luminoase.

Uitați-vă pe cer, după două raze de lumină, o instruiesc pe Zece.

N-aud nimic vreme de un minut. Sper că n-am pierdut legătura.

Le vedem, spune într-un târziu Zece.

— Sunt pe drum, strig către interiorul mașinii, continuând să mențin Lumenul în aer.

Vreau să le ofer cât mai mult timp în care să-și dea seama unde suntem.

— Nu trebuie decât să rămânem pe poziție.

— O să-ncerc, zice Nouă, studiind din nou ecranul de pe volan, dar începând deja să se foiască. Omule, nu-mi vine să cred că i-am găsit!

Îmi sting în cele din urmă Lumenul și mă urc în mașină. Aproape că nu sunt în stare să cred că a sosit momentul ăsta, că suntem pe cale să ne-ndeplinim destinul hărăzit de Străbuni. Ne adunăm laolaltă ca să-i înfrângem pe mogadorieni și ca să reînviem

Lorienul, trezindu-l din hibernare.

Auzim dintr-odată zgomotul de neconfundat al unui elicopter.

— Ăă, Johnny, spune Nouă. Nu vin în niciun caz cu elicopterul, nu-i așa?

— Rahat, răspund eu.

Bernie Kosar sare în poala mea, punându-și labele din față pe portieră ca să se uite pe geam. Urmărim toți trei mai multe elicoptere care urcă pe cer dinspre orizontul cețos. Se apropie unul de celălalt și planează exact deasupra noastră. Îmi folosesc mintea, concentrându-mă asupra celui din față și îl trimit înapoi, de unde-a venit, pe o traiectorie spiralată. Pe urmă îl trântesc de pământ, destul de tare ca să nu se mai înalțe prea curând.

— Trebuie să fie federalii. Mă calcă pe nervi aproape la fel de tare ca mogadorienii. Probabil ne căutau și ți-au văzut luminile! strigă Nouă.

Turela armei din capota mașinii se ridică. Nouă țintește și trage focuri de avertizare către elicopterele rămase în dreapta, apoi către cele din stânga. Imediat ce-și

încetează tirul, aparatele de zbor coboară din nou, planând deasupra noastră. Mă pregătesc să scap de încă unul prin telekinezie, când Nouă scoate un strigăt.

— Uită-te pe drum, spune.

Arunc o privire în dreapta și văd un nor enorm de praf, ridicat de un șir lung de vehicule negre. Bernie Kosar latră și zgârie portiera. I-o deschid și se transformă într-un șoim imens, care se înalță în văzduh. Eu ocolesc mașina, fugind spre portbagajul pe care-l deschid cu o lovitură de pumn. Desfac fermoarul unuia dintre sacii marinărești și scot patru carabine automate, lăsând două să cadă lângă portiera lui Nouă. Din vehiculele îndepărtate se trage deja, așa că mă cațăr repede deasupra mașinii și ochesc, în timp ce Nouă continuă focul de baraj împotriva elicopterelor care se apropie. Cu coada ochiului, îl văd pe Bernie Kosar năpustindu-se din lateral asupra unuia dintre ele. A prins un pilot în gheare. Îl smucește și-l trage, folosindu-și ciocul puternic ca să-i rupă centura de siguranță. După ce-l desprinde, îl lasă să cadă pe

nisipul de dedesubt. Elicopterul se prăbușește și izbucnește în flăcări. Caravana de mașini negre virează brusc, ocolind epava, și eu apăs pe trăgacele celor două arme ale mele, distrugând cauciucurile primelor două vehicule. Ceea ce nu oprește convoiul, dar cel puțin îl încetinește.

Elicopterele rămase se împrăstie și se întorc atacându-ne din direcții diferite. În jurul nostru explodează buzunare de nisip. Un elicopter zboară exact pe deasupra noastră, și mă rostogolesc, evitând linia tirului său.

Mă străduiesc să-mi limpezesc mintea. Nu e simplu, dar mă deprind să fac ce e necesar ca să mă retrag în propria minte și să comunic. Respir de câteva ori adânc și-mi liniștesc gândurile.

Numărul Zece? Unde-ați ajuns? Suntem atacați.

Auzim, răspunde ea. Venim.

Gândurile ei sunt calme, cu o ușoară umbră de îngrijorare. Însă e bine pur și simplu s-o aud, să știu că se apropie ceilalți.

Mă uit în jur și văd două elicoptere

înclinându-se și virând spre stânga, ca să se-ndrepte în direcția opusă, trăgând proiectil după proiectil către o nouă țintă. Trebuie să fie ei! Nu pot să deviez decât trei rachete, dar altcineva schimbă direcția celorlalte.

— Zece și ceilalți sunt aproape aici! îi strig lui Nouă prin geamul șoferului.

Următorul lucru pe care-l știu e că a explodat turela armei de pe capotă, trimițând în zbor, către capul meu, bucăți de metal încins. Mă rostogolesc de pe acoperișul mașinii exact când e despicat în două de o altă grindină de gloanțe.

Nouă sare jos și ia ambele puști lăsate de mine pe nisip, lângă portiera lui.

— Se pare c-avem parte chiar acum de-o luptă adevărată. Am așteptat asta toată viața.

Elicopterele fac cale-ntoarsă, descriind o buclă ca să se-alinieze apoi deasupra vehiculelor din depărtare, formând un front comun. Nouă ridică palma și mașina neagră din frunte e smulsă și aruncată în aer, drept în sus, ca o navetă propulsată în spațiu.

Mâna lui Nouă zvâcnește și mașina cade. De unde ne aflăm, putem auzi oamenii urlând. Vehiculul se oprește chiar înainte de a lovi pământul, apoi îl izbește cu putere. Vedem bărbații dinăuntru ieșind târâș, ridicându-se pe picioare tremurătoare și căutând un loc în care să fugă. La auzul impactului, Bernie Kosar, încă sub formă de șoim, coboară în picaj și aterizează pe drum, în spatele mașinii stâlcite, unde se transformă într-o fiară. Vehiculele următoare virează brusc, intrând în deșert ca să-l evite, iar câteva se răsucesc, descriind cercuri complete. Bernie Kosar rage.

Nouă se repede pe bancheta din spate și aruncă ambele noastre Cufere în nisip. Îl deschide pe al lui, scoate șiragul de pietre verzi și bastonul argintiu și îmi strigă, alergând către haos:

— Așteaptă-i pe ceilalți! Eu și Bernie Kosar ne întoarcem imediat.

— Nu arăta ca și cum te-ai amuza prea tare! Și ai grijă să n-arunci în aer intrarea în baza militară!

Un elicopter virează, apropiindu-se din fața

mea, și, exact când îl smucesc de bot cu mintea, ceva îmi sfâșie piciorul stâng. Cad cu capul înainte în nisip, orbit de durere. Senzația pare mult prea familiară, și mă rostogolesc pe nisip, urlând cât mă țin plămâni. Știu ce înseamnă. În jurul piciorului îmi e arsă o nouă cicatrice. Un alt membru din Garde a murit.

Totul încremenește. Gândul că încă unul dintre noi moare îmi străbate trupul și sunt paralizat de o mâhnire atât de profundă încât am impresia că mă scufund în nisip. Un soldat mai puțin care să recâștige Lorienul, care să lupte pentru salvarea Pământului și a tuturor ființelor vii de pe suprafața lui. Două proiectile se izbesc de mașina noastră, spulberând-o în fărâme.

Grindina de gloanțe cade asupra mea și brățara mi se extinde exact la timp, transformându-se în scut. Găsesc o oarecare mângâiere în faptul că Bunurile mele Succesorale țin pasul cu pericolele pe care le înfrunt - deși nu știu de ce nu m-au protejat și de primul atac al armelor de foc. Gloanțele cad în apropiere și fără

întrerupere. Când reușesc în sfârșit să-mi examinez noua cicatrice înfășurată în jurul gleznei, sunt șocat să văd în locul ei două urme largi de glonț. Nu știu dacă am mai fost vreodată atât de fericit fiindcă m-am ales cu o rană și sângerez. Mă simt atât de ușurat că nu e o nouă cicatrice încât nici măcar nu-mi pasă că am mâinile pline de sânge. În timp ce apăs ca să opresc sângerarea, deșertul devine ciudat de tăcut. Brățara mea se retrage.

Reușesc să mă răsucesc și să mă uit în sus. Deasupra mea stau aplecați trei adolescenți. Băiatul e înalt, cu păr negru, buclat, iar cele două fete țin Cufere lorice. Pe el îl recunosc imediat, din viziunile mele. Dă din cap și-mi zâmbește, spunând:

— Mă bucur să te revăd, Numărul Patru. Eu sunt Opt.

Până să-apuc să-i răspund, se face nevăzut.

Una dintre fete e scundă, cu păr castaniu-roșcat și trăsături mărunte. Nu pare să aibă mai mult de doisprezece ani, și știu că trebuie să fie Numărul Zece, gardele de pe a

doua navă. Lasă Cufărul să-i cadă și îngenunchează lângă mine. Cealaltă garde, o fată înaltă, cu părul castaniu lung până la umeri, își pune Cufărul jos și, fără să scoată niciun cuvânt, îngenunchează și ea lângă mine și-și pune ambele mâini pe rănilor mele. O răceală de gheață năvălește asupra mea și corpul mi se zvârcolește pe solul deșertului. Tocmai când mă gândesc c-o să leșin de durere, n-o mai simt. Îmi privesc glezna și văd că rănilor îmi sunt complet vindecate. E uimitor. Fata se ridică, îmi întinde mâna și mă trage în picioare.

— Ai primit o Moștenire pe cinste, reușesc să spun.

— John Smith. Ea se holbează la mine și pare tot atât de fascinată ca la întâlnirea cu o vedetă. După tot acest timp, nu-mi vine să cred că stai aici, în fața mea.

Sunt gata să răspund, dar văd, peste umărul ei, o rachetă care vine șuierând spre noi. Trântesc fetele la pământ și cad peste ele, iar o dună din spatele nostru erupe ca un vulcan, înălțând un nor de nisip deasupra capetelor noastre. Când se împrăștie, Opt

reapare lângă noi.

— E totul în ordine aici? E toată lumea gata de luptă? întrebă el.

— Da, suntem bine, răspunde fata mai înaltă, dând din cap către piciorul meu.

Zece a spus că e cu Șapte și cu Opt, așa că ea trebuie să fie Șapte. Înainte de a avea timp să mă prezint ca lumea, Opt dispare pentru a doua oară.

— Se poate teleporta, îmi explică Numărul Zece, răspunzând privirii mele mirate cu un zâmbet.

Îi zâmbesc și eu.

În depărtare îl văd din nou pe Opt, luptând alături de Nouă și de Bernie Kosar. Dezlănțuie prăpădul asupra fiecărui vehicul care se apropie; răstoarnă și scot din luptă echipamente militare grele ca pe niște jucării de plastic ieftine. Bastonul de un roșu strălucitor al lui Nouă deschide un elicopter care zboară la altitudine joasă, retezându-i partea inferioară. Nouă se teleportează lângă un transportor blindat Humvee negru și-l răstoarnă cu mâinile goale. Două elicoptere se rotesc aproape de sol și se

ciocnesc, contopindu-se într-o minge de foc.

Mă simt copleșit de o nouă urgență, necesitatea de a o găsi pe Șase cât mai repede.

— Presupun că voi sunteți Șapte și Zece. Ce puteți face? întreb, în timp ce găsesc carabinele noastre în nisip și îi întind fiecareia câte una.

— Poți să-mi spui Marina, zice fata cu păr castaniu. Și pot să respir sub apă, să văd în întuneric și să vindec răniții. Și stăpânesc telekinezia.

Spune-mi Ella, aud în minte vocea lui Zece. În afară de telepatie, pot să-mi schimb vârsta.

— Excelent. Eu sunt Patru, ciudatul ăla cu păr negru lung e Nouă, iar fiara e chimæra mea, Bernie Kosar.

— Ai o chimæra? întreabă Ella.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea, îi răspund.

Ceea ce a mai rămas din detașament se împarte în cele din urmă în două și o duzină de vehicule ies de pe drum și se îndreaptă în viteză către noi trei. O dâră subțire de

fum iese din partea de deasupra a unuia dintre ele și deviez racheta pe care tocmai a tras-o, izbind-o de o dună. Celelalte camionete și SUV-uri își continuă drumul în viteză.

Încep să iau bucăți din mașina distrusă a lui Nouă, aruncându-le către detașamentul care se apropie. Lansez cauciucuri, portiere, până și o banchetă sfârtecată. Marina face același lucru, și reușim să oprim trei sau patru mașini. Dar au mai rămas încă o jumătate de duzină, sau chiar mai multe, de care trebuie să ne ocupăm.

Opt, Nouă și BK apar pe neașteptate în fața noastră. Opt dă drumul mâinii lui Nouă și întinde brațul ca s-o strângă pe a mea.

— Numărul Patru.

— N-aveți idee ce fericiți suntem fiindcă vă aflați aici, spun.

Nouă strânge mâinile lui Zece și lui Șapte.

— Vă salut, doamnelor. Sunt Numărul Nouă.

— Bună, zice Zece. Poți să-mi spui Ella.

— Eu sunt Numărul Șapte, dar mi se zice Marina.

Aș vrea să fie timp să stau de vorbă cu acești oameni pe care-am așteptat atât de mult să-i gădesc, să le ascult poveștile, să aflu unde s-au ascuns și care le sunt Moștenirile, și ce e în Cuferele lor. Dar tot mai multe elicoptere se îndreaptă spre noi.

— Am putea rămâne aici, să apărăm aceeași bucată de deșert la nesfârșit, spun. Trebuie s-ajungem la Șase!

— Să-i lichidăm pe băieții ăștia răi, spune Nouă, arătând către norul care vine spre noi. Apoi putem s-o găsim pe Șase și să continuăm.

Ne întoarcem cu toții să privim ceea ce se apropie. Mai multe elicoptere nou-sosite împeștițează cerul. Mă uit la camarazii mei din Garde și toți par gata de luptă. Niciodată până acum nu mi s-a mai părut totul atât de posibil. După ce se va încheia povestea asta, n-o să ne mai despărțim niciodată.

— Vin întruna, spun eu. Ar trebui să mergem pur și simplu după Șase.

— OK, Johnny. Tunelul e în partea aia, zice Nouă, arătând către un loc din spatele nostru. Eu rămân în ariergardă, să mă ocup

de tot ce trebuie rezolvat. Știți, să frâng câteva gâturi, să pun lucrurile la punct.

Toți cei care avem Cufere ni le luăm. Eu merg în frunte, înaintând în direcția arătată de Nouă. Mă uit după capcane și conduc pe toată lumea către cactusul cu cinci vârfuri. Șapte și Opt sunt chiar în spatele meu, urmate de Zece. Înapoia noastră, unde își vede de treabă Nouă, se înalță fără întrerupere fum de praf de pușcă. Pare să petreacă de unul singur acolo, scoțând țipete de bufniță și urlete. Numai el poate considera asta o distracție.

Grăbim pasul și nu ne oprim din fugă decât în fața cactusului. Nouă trage încântat glonț după glonț în timp ce Opt și cu mine ne străduim să scăpăm de planta ghimpoasă, singurul lucru care stă între noi și locul în care e ținută Șase. După cum arăta harta, tunelul e chiar în zona în care se află cactusul. În cele din urmă, reușim să-l aruncăm în aer, făcându-l bucăți, cu ajutorul telekineziei. Sub el e o ușă groasă, maro, cu un mâner metalic în mijloc. Stând acolo și privind intrarea în tunel, cu ceilalți

garzi alături, îmi amintesc ce-a spus mai devreme Nouă: „Am așteptat asta toată viața.” Cu toții am așteptat-o, am așteptat momentul în care ne vom găsi unii cu alții, când ne vom ridica toți nouă la luptă, să apărăm moștenirea Lorienului de mogadorieni. După cum s-a dovedit, n-am reușit toți nouă, dar știu că noi toți, cei șase rămași, cărora li s-a alăturat Numărul Zece, vom face orice ca să supraviețuim, indiferent ce va urma.

28

Un mog uriaș mă atacă, legănându-și sabia strălucitoare. Mă ghemuiesc sub lamă și-i trag un pumn în gât. Își scapă arma, icnind cu răsuflarea tăiată. Nici nu se aude bine metalul zăngănind când ridic sabia și îi tai capul. Un nor de cenușă mă învăluie, timp în care mă atacă alți trei. Cenușa mă ascunde. Mă ghemuiesc tăind picioarele mogilor de la genunchi, imediat ce se apropie. Când mă ridic, un alt mog masiv încearcă să mă ucidă din spate. Fac o tumbă

prin aer peste el, înfigându-mi sabia în mijlocul trupului lui când aterizez. Pășesc prin norul lui de cenușă ca să mă văd înconjurată de alți doisprezece. Nu-l zăresc pe Setrákus Ra.

Devin invizibilă. După încă o rundă de spintecat mogi, mă uit din nou după el. Îl zăresc în capătul opus al încăperii și nu ezit. Alerg într-acolo. Apar mai mulți mogi, nu mai pot să-i număr, le pierd șirul. Îi las în urmă sub forma unui morman de praf. Când ajung la mai puțin de nouă metri de Setrákus Ra, el își înalță pumnul și arată spre mine, aproape ca și cum m-ar vedea. O descărcare de electricitate albastră îi tâșnește din mână și pârâie de-a lungul plafonului, iar eu simt că devin vizibilă. Îmi ia încă o dată Moștenirile. Știam că s-ar fi putut întâmpla, dar simt oricum un spasm la pierderea lor. Însă sunt gata pentru orice are pregătit pentru mine.

Soldații mogadorieni mă atacă din toate părțile, dar continui să înaintez spre Setrákus Ra. Când un mog pășește în calea mea, îmi trec sabia prin gâtul lui. Un altul

mă apucă din spate și îmi tai brațul. Altul vine spre mine urlând și-mi înfig sabia în burta lui. Acum sunt atât de concentrată asupra momentului în care îmi voi împlânta lama în beregata lui Setrákus Ra, încât abia observ că omor alți mogi.

Și apoi el e lângă mine și mă înșfacă de gât. Mă saltă cu o singură mână până când mi se leagănă picioarele deasupra podelei și fețele noastre sunt iarăși la numai câțiva centimetri distanță.

— Te lupți bine, fetițo, îmi șuieră el în obraz.

Mă trag înapoi din cauza duhului.

— Dă-mi Moștenirile înapoi și-o să vezi cât de bine.

Vocea mea e sugrumată.

— În primul rând, dac-ai fi atât de puternică precum crezi, ai fi în stare să îți leiei.

— Nu-mi spune mie asta, lașule! Dacă ești atât de sigur că poți să mă ucizi, de ce n-o faci? Arată-mi cât de mare și de tare ești. Înapoiază-mi Moștenirile și luptă ca un bărbat! îi strig.

Glasul lui reverberează când zbiară:

— Folosește-ți puterile, iar eu o să le folosesc pe-ale mele!

Mă aruncă înapoi, în mijlocul încăperii, dar abia dacă remarc durerea impactului când aterizez. Sabia îmi zăngăne pe podea și alunecă departe de mine. Un soldat își azvârle către mine propria sabie, care se apropie învârtindu-se, cu mare viteză. Primul instinct mă îndeamnă s-o opresc cu mintea, dar Moștenirile mele continuă să nu acționeze. Chiar și așa, puterea mea și propriile reflexe îmi sunt alături, în plină forță. O să-l ucid pe Setrákus Ra, cu sau fără Moșteniri. Îmi întind mâinile și plesnesc lama în mișcare, oprind-o la câțiva centimetri de bărbia mea. În clipa următoare, cineva mă trânteste luându-mă de mijloc și, în timp ce cad pe spate, rotesc sabia între palme și-o afund în mogul atacator. Când lovesc podeaua, sunt acoperită de o pătură de cenușă. Mai mulți mogi vin spre mine. Îi ucid cu propriile lor arme, iar echitatea acestui fapt mi se pare extraordinară. Cu fiecare dușman redus la

neființă mă simt mai puternică. Și sunt mai furioasă. Dacă trebuie să trec de fiecare moagă de pe Pământ ca să ajung la Setrákus Ra, o să-o fac.

El stă pur și simplu, privind spectacolul. Râde atât de tare încât simt vibrațiile în piept. Anii mei de antrenament conduc, cu toții, către momentul acesta. Nu m-aș putea simți mai puternică decât dacă ar fi aici ceilalți garzi; ar trebui să ne luptăm cu el împreună. Îmi alung gândul. O să-l ucid pentru noi toți.

După ce nimicesc soldații până la unul, Setrákus Ra vine din mijlocul încăperii către locul în care mă aflu. Își duce mâna la spate și scoate un bici gros, cu două capete, pe care-l plesnește de podea. Biciul se aprinde, cuprins de flăcări portocalii.

Nici măcar nu tresar. Acum nu mai poate face nimic care să mă sperie sau să mă oprească. Mă reped spre el, strigând:

— Pentru Lorien!

El pocnește din bici deasupra capului meu, trimițând asupra mea o pătură groasă de foc. Mă arunc sub marginea ei și mă

rostogolesc către picioarele lui. Când mă feresc de gheata lui grea, văd că are mai multe cicatrice în jurul gleznelor. Le observ, dar n-am timp să mă întreb dacă între cicatricile lui și ale mele există vreo legătură. Sabia mea îi crestează gamba stângă exact deasupra celei mai înalte cicatrice, apoi sar în picioare. Semnul pe care i l-am făcut se solidifică imediat și pălește, transformându-se într-o altă cicatrice. E complet neafectat de rană, nu șchiopătează nici măcar un singur pas.

Pocnește din nou cu biciul deasupra mea și încerc să-i retez una dintre cele două cozi, dar sabia se topește la atingerea flăcărilor. Arunc ce-a mai rămas din armă către el. Întinde mâna și o oprește în aer. Ciotul se rotește și strălucește și, când își întinde degetele răsfirate, lama topită se reînălță deasupra mânerului, redevenind o sabie strălucitoare. El zâmbeste și-o lasă să cadă.

Mă arunc după sabie, dar, când mă întind s-o iau, biciul lui mă plesnește peste vârful mâinii drepte. Pielea îmi fierbe și se crapă, dar, în loc de sânge, în despicătură apare o

substanță dură, neagră. O privesc și știu că ar trebui să simt o durere de nedescris, dar sunt amorțită. Înaintez clătinându-mă și reușesc în sfârșit să ridic sabia. Cu ea în mână, mă întorc să-l înfrunt pe șeful mogilor. Dar cu mâna mea dreaptă sentâmplă ceva extrem de rău. Nu vrea să se mai miște.

Setrákus Ra pocnește din nou din bici și sar, ferindu-mă când zboară pe deasupra mea, lăsând în urmă o dâră de flăcări. Când ridică brațul să-și tragă biciul din nou deasupra umărului, văd o deschidere și profit. Strângând sabia în mâna stângă, mă reped și i-o înfig adânc în coșul pieptului. Trag în jos, rupând pielea lui ca de ceară, până când i se oprește lama în partea de jos a trupului. Cad pe spate, uitându-mă în sus, la el, sperând cu disperare că i-am dat lovitura de grație, că am pus capăt războiului.

N-am un asemenea noroc. Deși se strâmbă de durere pentru prima oară, în loc să se transforme într-un morman de cenușă, Setrákus Ra întinde mâna și-și scoate sabia

din trup. Studiază lama, privind cum picură de pe ea sângele lui negru, gros. Pe urmă și-o pune în gură, o mușcă, rupând-o în două, și o lasă iarăși să cadă. Pare să se joace cu mine. Ce se petrece? Mă ridic, chibzuind în grabă care ar trebui să fie următoarea mea mișcare. Pasul unu e să-l evit pe Setrákus Ra destul de mult ca să-mi vină o idee. Îmi doresc, mai mult ca niciodată, să-mi fi stat toți garzii alături.

Ella? Mă auzi?

Nimic.

Continui să mă îndepărtez de Setrákus Ra, căutând să pun o distanță mai mare între noi, ca să-mi ofer o șansă de a continua lupta. E momentul în care observ că mâna dreaptă a-nceput să mă furnice. Mă uit în jos și văd că pielea din jurul rănii făcute de bici a devenit neagră. Culoarea schimbată se extinde sub ochii mei, ajungând la încheieturile degetelor și la unghii; în câteva secunde mâna e neagră în întregime, până la încheietură. Furnicăturile dispar. Mâna îmi e incredibil de grea. Parcă s-ar fi transformat în plumb.

Îmi ridic privirea spre Setrákus Ra. Cicatricea vânătă de pe gâtul lui pulsează, strălucitoare.

— Ești gata să mori? mă întreabă.

Ella? Dacă veniți, acum e momentul. De fapt, e acum sau niciodată.

Îmi doresc atât de mult să-i aud vocea în mintea mea, spunându-mi că ea și ceilalți sunt chiar în fața ușii. Am fi împreună, ne-am lupta cu Setrákus folosindu-ne Moștenirile, darurile pe care ni le-au oferit Străbunii, până când n-ar mai rămâne din el nimic altceva decât mormanul de cenușă fără nicio valoare și fără nicio putere în care s-au transformat ceilalți mogi. În schimb, mă aflu aici singură, cu o mână rănită, inutilă, jucându-mă cu Setrákus Ra de-a șoarecele și pisica. Iar el stă în fața mea cu biciul de foc în mână, anihilându-mi Moștenirile, tratându-mă ca pe o jucărie. Ce se petrece?

Arunc încă o privire în deșertul din jur, apoi întind mâna spre roata de pe ușa maronie și o învârtesc. După prima rotație, mă hotărâsc să accelerez lucrurile și o smulg

pur și simplu din balamale. O scară de oțel coboară într-o gaură neagră.

— Eu văd în întuneric, se oferă Marina. O să intru prima.

Mă dau deoparte ca să-i fac loc.

Marina coboară în beznă și dispare din vedere. Opt îi ia Cufărul și-l trimite jos, după ea.

— Sunt de coborât vreo șase metri. Pare să fie vorba de un tunel lung, strigă Marina. Deocamdată drumul e liber. Nu văd pe nimeni.

Nouă se uită la mine și la Ella, spunând:

— Mai întâi doamnele.

Ella începe să coboare, și, după ce n-o mai vedem, Nouă îmi adresează un zâmbet superior:

— Ei, OK, dar eu mă refeream la tine, Patru.

Îl privesc clătinând din cap. Dacă nu e consecvent, atunci nu e în niciun fel. Îmi face semn, îndemnându-mă să fiu următorul care coboară.

— Știi că te iubesc, omule. Intra acolo.

Folosind telekinezia, îl las mai întâi jos pe

Bernie Kosar, acum din nou copoi, apoi îmi îndes Cufărul sub braț și cobor folosind o singură mână. În tunel miroase a mucegai și e frig. Aud, înaintea mea, pașii Ellei și ai Marinei și ghearele lui BK păcănind pe ciment. Îmi aprind Lumenul din mana liberă și mătur pasajul de beton cu raza lui, orientându-mă.

Îl folosesc ca să luminez tunelul din punctul unde ne aflăm până la un cot ascuțit, situat departe, în față, apoi îl sting.

— Marina, tu vezi suficient de bine ca să putem înainta, da?

Opt și Nouă ne-au ajuns din urmă. Marina dă din cap și o pornim pe urmele ei prin tunelul întunecat. N-am ajuns prea departe când aproape mă-mpiedic de Ella, care s-a oprit brusc.

— Oh, nu! Am dat în sfârșit de Șase. Are nevoie de noi! Spune că acum sau niciodată!

— Să mărim pasul, oameni buni! strigă Nouă din spate.

Alergăm prin întuneric cât putem de repede. Îmi aprind scurt Lumenul, la fiecare

câteva secunde, ca să nu ne ciocnim unii de alții. Ajungem la un cot ascuțit și îmi flutur din nou mâinile, luminând tunelul ca să vedem ce e în față. Următorii o sută de metri coboară în pantă și Lumenul meu dezvăluie existența unei uși de beton în capăt. Îmi las Cufărul în jos, în fața mea, până când se izbește de ușă. Încă alergând, îmi aprind ambele palme, ca să vedem cu toții mai bine.

Nouă își deschide Cufărul dintr-o smucitură și scoate globul galben, acoperit de umflături mărunte. Îl ridică între degete ca un magician, apoi îl azvârle brusc în ușă. Ricoșează la numai câțiva centimetri de suprafața metalică înainte de a se dilata, devenind negru. Țepii lungi, ascuțiți ca briciul, explodează în afara lui și impactul aruncă ușa în aer. Țepii se retrag instantaneu până când obiectul redevine un simplu glob galben, stând inocent pe podea. Nouă se apleacă, îl ia și îl trânteste din nou în Cufărul pe care-l închide apoi cu un pocnet sonor.

— Am sperat că asta o să se-ntâmple,

spune, admirativ.

Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi profitat de Cufărul meu cu minuni ca să privesc mai întâi prin uşă, aflând ce e în partea cealaltă. Dar nu e timp să critic deciziile altuia.

Ne repezim cu toţii dincolo de uşă. Imediat ce pătrundem, intră în funcţiune senzorii de mişcare luminoşi de deasupra noastră. Lumini roşii pâlpâie şi sirenele urlă, atacându-ne simţurile. La capătul acestui tunel mai scurt, dăm de o altă uşă mare de beton. Se ridică singură la apropierea noastră, dezvăluind zeci de soldaţi mogadorieni uriaşi, cu tunuri şi săbii pregătite de luptă.

— Mogi? Ce caută aici? întreabă Opt, nevenindu-i să creadă.

— Da. Veşti proaste; guvernul şi mogii au făcut echipă, spun eu.

— Pradă uşoară, spune Opt.

Nouă mă înghionteşte şi-i adresează noudescoperitului membru din Garde un gest exagerat de aprobare.

Simt cum un val de adrenalină îmi inundă tot trupul, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat

decât în viziunile mele. Și știu dintr-odată ce să fac. Mă uit la ceilalți.

— Veniți după mine! strig.

Ei îmi răspund dând aprobator din cap. Las Cufărul jos, îmi aprind Lumenul din ambele palme și mă năpustesc înainte. Ultimul lucru pe care-l văd cu coada ochiului e Ella, ridicând Cufărul meu.

Întocmai ca în viziunile mele, îmi îndrept din fugă Lumenul către picioare, dându-le foc. Flăcările urcă în susul lor și îmi înghit trupul exact când ajung în dreptul primului soldat. Când sar, sunt o minge de foc care arde exact prin el. Se transformă în cenușă și eu alerg mai departe.

Mogii pe lângă care trec se rotesc cu o sută optzeci de grade ca să tragă în mine, dar flăcările îmi oferă protecția ideală. Îmi las capul în jos și alerg cu brațele întinse, ținând efectiv alți soldați la distanță. Marina, Opt și Ella sunt imediat în spatele soldaților, împușcându-i în timp ce eu continui să alerg. Nouă fuge pe plafon și se luptă cu mogii de sus. Arunc mingi de foc către cei mai apropiați de mine și, în câteva minute,

sunt cu toții transformați în torțe, lăsând un nor dens de cenușă și de fum să ne atârne deasupra. Îmi încetinesc pașii după ce îl văd pe ultimul căzând. Când ajungem în partea opusă a încăperii, arunc o minge imensă de foc în ușă, făcând-o bucăți. Îmi ofer o secundă în care să admir cât de bine a mers totul, până și BK având partea lui de mogi, deși nici momentul, nici locul nu sunt potrivite ca să mă felicit singur. Poate m-am molipsit de la Nouă. Ne întoarcem cu toții să vedem ce urmează.

Setrákus Ra mi-a făcut ceva. Nu mă pot mișca, stau pironită locului. La început mă întreb dacă e doar din cauza luptei istovitoare sau a rănii stranii de la mâna mea, sau a amândurora. Pe urmă îmi dau seama că se-ntâmplă ceva extrem de rău, că există ceva care mă-mpiedică să mă mișc. Îmi silesc bărbia să se înalțe către Setrákus Ra, postat amenințător în fața mea. A scos ca prin farmec un baston de aur, cu un ochi negru pe mâner. Îl ridică, și ochiul se deschide, clipește, se rotește spre

stânga și apoi spre dreapta înainte de a mă descoperi. Pe urmă se închide încet și se redeschide ca să emită o lumină roșie de o strălucire dementială, orbitoare. În timp ce mi se târăște pe trupul neajutorat, fasciculul lasă în urmă, pe pielea mea, o senzație stranie, ca un zumzet. Trebuie într-adevăr să mă mișc. Trebuie să scap de lumina asta târâtoare, de indiferent ce-mi face, dar sunt imobilizată. Mâna mea cântărește o tonă. Sunt vulnerabilă și trebuie să capăt controlul asupra situației și asupra mea. Dar nu pot.

Lumina izvorâtă din ochi e acum violetă și mi se rostogolește pe față. Îmi ling buzele și simt gust de arsură. Setrákus Ra vine spre mine, până când ajunge la mai puțin de doi metri. Închid ochii și-mi încleștez maxilarele, gândindu-mă la John, și la Katarina, și la Sam, și la Marina, și la Ella. Îi văd pe Opt, pe Henri și pe Crayton, ba chiar și pe Bernie Kosar. N-o să-i fac lui Setrákus Ra onoarea, n-o să-i ofer plăcerea de a mă uita la el în timp ce mă ucide. Fruntea îmi e atinsă de ceva fierbinte și moale, ca o pală de aer. Mă oțolesc pentru indiferent ce urmează să se-

ntâmples, pentru suferința pe care mi-o va pricinui cu siguranță. Când nu se întâmplă nimic, deschid ochii și-l văd pe Setrákus Ra stând pur și simplu acolo. Ei, nu tocmai. Din capul bastonului său ies benzi strălucitoare de lumină roșie și violetă și i se târăsc în susul și în josul trupului masiv.

Începe să tremure, și o lumină albă îi conturează umerii și brațele. Cade în genunchi, contorsionându-se, capul uriaș îi zvâcnește în sus și-n jos. Pe urmă pielea mată, ceroasă, i se desprinde de pe mușchi și de pe oase. Când revine pe trupul lui care se micșorează, are o nuanță nouă, măslinie. Din scalp îi crește păr lung și blond, acoperindu-i tot capul. Când se uită la mine, îmi doresc cu mai multă disperare ca oricând să-l atac, dar nu mă pot mișca. El e eu - ochii cenușii, pomeți înalți și păr vopsit blond.

— Ca să pot să fiu tu, trebuie să rămâi în viață, dar numai pe moment, spune cu vocea mea.

Își ridică palma în aer și, de parcă ar exista un magnet pe tavan și un altul în mâna mea

acum neagră, sunt propulsată în sus, mă izbesc de plafon și rămân atârnată acolo, la mai bine de cincisprezece metri deasupra podelei. Simt un zumzet dureros în creier. Încerc din nou s-o strig pe Ella în minte, dar nici măcar nu mă pot auzi gândind. Mâna liberă mi se înnegrește și ea când o ating de cea lipită de tavan. Rigiditatea apăsătoare care mi-a îngreunat mâna începe acum să se răspândească. În clipa asta, singurul lucru pe care mi-l pot mișca sunt ochii. Întregul trup îmi e acum negru. Piatră neagră.

29

Trec din nou în frunte. Marina e în spatele meu și Bernie Kosar aleargă alături mârâind. Ella continuă să-mi care Cufărul, cu Opt și Nouă urmând-o îndeaproape. Focul meu m-a făcut invincibil și flăcările mistuie instantaneu orice soldat mogadorian care se năpustește de după un colț sau printr-o ușă. Dar vâlvătaia nu mi-a cuprins doar trupul, ci și mintea. Nu m-am simțit niciodată atât de

încrezător, de hotărât, de pregătit să-i înfrâng pe dușmanii noștri.

— Șase încă nu mi-a răspuns! strigă Ella, când intrăm pe un alt coridor plin cu sirene și lumini pâlpâitoare. Nici măcar nu știu dacă aude ceva din tot ce-i spun.

— Ei, trăiește încă, fiindcă nu ne-a apărut nicio cicatrice în plus, zice Nouă, întinzându-și piciorul ca și cum ar vrea să și-l admire.

Focul meu se înalță și se lățește tot mai mult, lingând pereții și plafoanele culoarelor prin care trecem. E greu să descriu energia mea, faptul că abia reușesc s-o controlez, de parcă aș putea exploda, răspândind-o. Sunt gata să mă lupt cu Setrákus Ra și știu că toți ceilalți simt același lucru. Nouă și Opt sunt ca niște bile distrugătoare, învârtindu-se de-a lungul culoarelor, trimițând soldați în veșnica uitare, sărind de la un mog la altul, și Marina luptă fără teamă, folosind toate mijloacele posibile ca să azvârle soldații în aer. Cu mai puține puteri manifestate, Ella pare oarecum invidioasă în timp ce lovim soldații, eliberând drumul. Aș vrea să am timp să mă opresc și să-i spun ce

importanță vitală are ea pentru noi, ce rol important a jucat puterea ei de comunicare telepatică, ajutându-ne să ne strângem laolaltă. Și că ea, cea mai tânără dintre lorici, reprezintă viața noastră îndelungată și puterea garzilor noștri. Suntem gata să ne întoarcem pe Lorien și asta e cu puțință numai datorită tuturor abilităților aduse în luptă, de fiecare dintre noi. Coridorul se bifurcă și trebuie să decidem repede în ce parte mergem. Despărțirea noastră n-o să mai fie niciodată o opțiune.

— OK, Băiatule de Foc, încotro? întrebă Nouă.

Marina face un pas înainte, spunând:

— Pe aici.

Puterea ei de a vedea în întuneric e mai utilă decât vizibilitatea limitată pe care o oferă Lumenul meu, așa că-mi sting focul și o urmăresc cu toții la stânga.

Marina nici măcar nu ezită la intrarea într-o încăpere lungă și largă, plină de coloane înalte, maronii. Nu ezită niciunul dintre noi. Avem armele pregătite când auzim prima oară zgomotul care sugerează că în partea

opusă a sălii mărșăluiesc niște oameni. Ating brațul Marinei, înghiontind-o.

— Hei, poți să vezi ce-i asta?

— Da. Cred că sunt soldații guvernului. Cu siguranță nu sunt morți. Și sunt mulți. Nu știu, douăzeci, treizeci? Ar putea fi chiar mai mulți.

Se întoarce și se îndreaptă spre ei. Facem toți același lucru. Putem scăpa de toți cu ușurință, răsucindu-le armele prin telekinezie. Trecem ca o furtună prin încăperea largă și dincolo de ușa altui coridor, apoi o luăm la dreapta, unde găsim o duzină de soldați din solda guvernului, care păzesc o ușă metalică. Imediat ce ne văd, intră într-o formație care blochează complet trecerea și încep să tragă. Ca și cum ar fi fost înțeleși, Marina și Opt ridică amândoi mâinile, oprind gloanțele pe măsură ce sunt trase, la numai câțiva centimetri de țevile armelor. Nouă li se alătură imediat, folosindu-și mintea ca să smulgă tunurile din mâinile soldaților și să-i ridice pe ei în aer, lăsându-i să atârne de tavanul boltit. Luăm fiecare câte o armă.

Nouă își strecoară vârful bastonului între toc și ușa pe care o păzeau soldații și o scoate din balamale.

Dincolo de ea e un alt coridor, de data asta unul cu uși pe ambele laturi. Nouă aleargă de la una la alta și-și lipește scurt urechea de fiecare.

Ne spune, rînd pe rînd, că e vorba de camere de control pustii. Ceva mai departe, pe același coridor, găsim încăperi care par celule goale. Mă întreb dacă suntem aproape de momentul găsirii lui Șase. S-ar putea afla în spatele uneia dintre aceste uși.

Observ o dâră de sânge în fața uneia dintre ele. O smulg din toc de la o distanță de trei metri. În celulă e întuneric beznă. Înainte de a avea șansa să-mi folosesc Lumenul, Marina se împinge pe lângă mine.

— E cineva înăuntru! strigă ea.

Aud un scâncet într-un colț din partea din spate a camerei și luminile palmelor mele fulgeră în întuneric. Acolo, speriată și murdară, e o persoană pe care nu credeam c-o s-o mai revăd. Sarah. Cad în genunchi, cu luminile strălucind ușor. Deschid gura să

vorbesc, dar nu iese decât un scheunat.
Încerc din nou:

— Sarah.

Nu pot să cred că stă în fața mea. Nu pot să cred că am găsit-o.

După ce-mi aruncă o privire grăbită, ea își strânge genunchii la piept și pare speriată. Speriată de mine. Își lasă capul pe genunchi și suspină.

— Te rog, nu-mi face asta, nu mă mai amăgi, te rog. Nu așa. Nu pot să suport, nu mai pot.

Clatină întruna din cap. Cred că nici măcar nu și-a dat seama că nu sunt singur. Îi pot simți pe toți cei care stau în spatele meu, învăluiți în întuneric.

— Sarah, șoptesc. Sunt eu, John. Am venit să te luăm acasă. Nouă stă deoparte, dar îl aud spunând cuiva:

— Așadar ea e faimoasa Sarah. Arată bine, chiar și murdară. Sarah își strânge picioarele mai tare la piept și se uită peste genunchi. Pare atât de vulnerabilă și de speriată; vreau pur și simplu s-o ridic în brațe. Dar mă apropiu încet, pregătit pentru orice. Ar putea

fi o cursă. N-am venit până aici numai ca să acționez fără să gândesc. Când îi ating umărul, țipă, îngrozită. Simt că toți cei din urma mea tresar la auzul zgomotului neașteptat, al spaimei pure din vocea ei.

Se lipește cu spatele de perete, cu părul agățându-i-se de betonul zgrunțuros. Pe urmă își înalță fața către plafon și strigă:

— Nu mă mai amăgiți! V-am spus tot! Vă rog, nu mă mai amăgiți! Marina face un pas înainte, apropiindu-se de mine. Mă apucă de braț și mă zgâlțâie, apoi mă ridică în picioare.

— John, nu putem rămâne aici; trebuie să mergem mai departe. Și s-o luăm pe Sarah cu noi!

Sarah se uită în sfârșit dincolo de mine și-i vede pe ceilalți. O văd înțelegând că Marina stă acolo, uitându-se în jos, la ea. Face ochii mari și mă privește iarăși, apoi se uită în jur, la ceilalți, care-au venit mai aproape. Lacrimile lasă o urmă în stratul gros de murdărie de pe fața ei.

— Ce se petrece? Chiar ești aici? Sunteți cu toții într-adevăr aici?

Îngenunchez din nou alături de ea.

— Sunt eu. Suntem noi. Îți jur. Uite, pană și Bernie Kosar vrea să te salute.

El vine alergând cu pași mărunți și-i linge mâna, dând din coadă. Îmi pun mâinile pe ale ei și, când îi văd vânătăile din jurul încheieturilor, mi se umplu ochii de lacrimi. Îi apăs degetele pe buzele mele.

— Sarah, ascultă-mă. Știu că te-am părăsit o dată. Îți făgăduiesc că n-o s-o fac din nou. Mă auzi? N-o să te mai părăsesc niciodată.

Ea continuă să se uite la mine ca și cum aș putea să dispar sau să mă transform într-un monstru care scoate foc pe nări.

O mie de alte lucruri la care m-am gândit atâta vreme îmi trec în goană prin minte și mă străduiesc să mai spun ceva. Îmi aduc aminte de ultima noastră discuție de pe terenul de joacă, de tot ce am rostit cu câteva momente înainte de a mă ridica poliția.

— Hei, Sarah. Ții minte când ți-am spus că mă gândesc la tine în fiecare zi? Ți-aduci aminte asta?

Se uită la mine și dă din cap.

— Ei bine, am făcut-o și o fac.

Ea își îngăduie un zâmbet nesigur.

— Acum crezi că sunt eu?

Dă din nou din cap.

— Sarah Hart, te iubesc. Te iubesc numai pe tine. Mă auzi?

Pare atât de ușurată încât îmi vine s-o iau în brațe și să-i spun că s-a terminat, că voi avea grijă să fie în siguranță. Întotdeauna. Ea mă sărută, punându-și mâinile de o parte și de alta a feței mele.

— Patru, haide! Trebuie să plecăm, strigă Opt.

El și ceilalți au trecut lângă ușă, uitându-se neliniștiți pe coridor, în ambele direcții.

Se aude o explozie și Opt aleargă afară, să vadă ce se petrece, urmat de Ella și de Marina.

— De ce naiba durează atât de mult, omule? țipă Nouă la mine, arătând nebunește către ușă. Ridică fata și hai să mergem! Sarah Hart, sunt extrem de încântat să te cunosc, dar chiar trebuie să te pui în mișcare! Imediat!

Nouă se apropie în grabă și mă ajută s-o

salt pe Sarah în picioare. Odată ce e în poziție verticală, o cuprinde într-o scurtă îmbrățișare. Ea pare surprinsă de primirea călduroasă, iar eu trebuie să mă întreb de ce-mi face Nouă cu ochiul pe deasupra capului ei.

— Sarah Fantastica Hart! Ai idee cât de mult vorbește nemernicul ăsta despre tine?

Îi zâmbesc lui Sarah, apoi lui Nouă.

— Nu, râde ea încet, sprijinindu-se de mine și împletindu-și degetele cu ale mele.

— OK, OK. Haideți, voi doi, spune Nouă, întorcându-se către ușă.

Fixez cu privirea ochii albaștri ai lui Sarah.

— Înainte de a pleca, trebuie să-ți pun o întrebare. Și trebuie să înțelegi că sunt nevoit să ți-o pun. Nu lucrezi pentru ei, nu-i așa? Pentru guvern și pentru mogi?

Ea clatină din cap.

— De ce mă tot întrebă toată lumea asta? Nu l-aș trăda, niciodată, pe niciunul dintre voi.

— O clipă. Cum adică toată lumea? Cine te-a mai întrebat? zic eu.

— Șase, răspunde Sarah, părând surprinsă

că spun așa ceva. Ochii ei albaștri devin mai mari. N-ați găsit-o?

— Ai văzut-o pe Șase? intervine Marina, entuziasmată. Când? Unde?

— Se luptă cu Setrákus Ra, răspunde Sarah, din nou speriată. A trecut ceva timp de când au luat-o.

— Ce? Nu se poate! Asta e lupta mea! strigă Nouă.

— Nu-ți face griji, omule, dacă ne mișcăm repede, poate-ți mai rămâne și ție o parte din el, zic eu.

Pe urmă arunc o privire pe coridor și-i văd pe Opt, pe Marina și pe Ella întorcându-se în fugă spre noi.

— Pe aici! strigă Marina.

O iau pe Sarah de mână și o trag după mine. Alergăm cu toții pe culoar, până ce dăm de Bernie Kosar, care latră fără să se poată opri în fața unei uși metalice de dimensiunile intrării pe o platformă de încărcare.

De data asta, Nouă își folosește piatra ca să se uite prin ușă. Cum s-a întâmplat și înainte, apare un con de lumină albă, prin

care putem privi direct într-o încăpere imensă.

— S-ar părea că înăuntru se petrece ceva. Văd mișcare în umbră, spune Opt. Mă teleportez dincolo, ca iscoadă.

— Stai o clipă, Opt. Întind mâna să-l opresc. Fără iscoade. Trebuie să facem asta, s-o facem cu toții.

El se uită o secundă la mine, apoi dă din cap.

— Ai dreptate. E pentru noi toți.

Când ne adunăm în fața ușii, mă uit la șirul de chipuri hotărâte. Chiar și al lui Sarah. S-a transformat cât ai clipi dintr-o față sentimentală, salvată din pericol, într-o luptătoare. De-a dreptul impresionant. Bineînțeles că noi știm aproape sigur ce se va întâmpla, pe când ea n-are nici cea mai vagă idee. Probabil că va fi o bătălie homerică, dacă nu chiar marea bătălie. Am sentimentul visceral că totul a condus către acest moment. Ar putea fi clipa pentru care ne-am pregătit.

— Indiferent ce se află înăuntru, indiferent ce s-ar întâmpla, spun, aprinzându-mi

Lumenul din palme, îl vom ucide pe Setrákus Ra, indiferent cum.

O spun pentru mine, nu pentru ei.

— Suntem împreună în asta, tipule, zice Nouă.

Îmi ridic una dintre palmele strălucitoare către ușă și, tocmai când sunt pe punctul să o arunc spre interior, o femeie cu părul roșu și cu un braț într-o eșarfă iese șchiopătând pe o alta, din capătul opus al coridorului. Și eu, și ea scoatem câte un icnet în aceeași clipă, după care femeia se răsucește pe călcâie și se repede înapoi.

— Stai! Agent Walker! strig în urma ei.

— Walker? Glumești? Întreabă Nouă, nevenindu-i să creadă. Puicuța soldat care-a-ncearcă să ne ia prizonieri?

Ceilalți ne privesc derutați pentru o clipă, înainte de a interveni Opt.

— V-o aduc eu, ne spune, și dispare.

O clipă mai târziu, se materializează având-o cu el, cu brațele răsucite la spate. Primul lucru pe care-l fac e să-i smulg insigna aurie de pe pieptul bluzei.

Nouă mi-o ia din mână și o studiază cu

atenție, dând un adevărat spectacol.

— Ei, ei, ei. Pe cine avem aici? Agentul special Walker? râde el. Cucoană, arăți groaznic!

Îmi înapoiază insigna, de parcă ar fi fost năpădită brusc de păduchi.

— Știi ce jalnică ești? țip eu. Colaborezi cu mogii, le faci munca murdară, și pentru ce? Au de gând să vă distrugă!

— Îmi fac datoria, spune ea, distantă.

Opt o ține într-o strânsoare de fier.

— Facem ce e mai bine pentru țara asta.

Mă privește sfidătoare, dar știu că-i vom demonstra curând în ce măsură trebuie să se teamă de noi.

Sarah o arată cu degetul.

— Te-am mai văzut. John, era de față când a fost luată Șase.

Nouă o apucă pe Walker de epoleții bluzei, ca gangsterii din filme. Opt nu slăbește strânsoarea în care-i ține brațele. Nouă își îndeasă fața într-a ei.

— O vreau pe femeia asta, o s-oucid.

Agentul special Walker se zbate acum cu disperare, ca să se îndepărteze de Nouă și

ca să scape din strânsoarea lui Opt.

— Așteptați! Știu unde e nava voastră! Își pledează ea cauza. Știu c-o vreți, și fără mine n-o s-o găsiți niciodată.

— Nava noastră e aici? Întreabă Marina, evident neștiind dacă trebuie să se încreadă în spusele femeii.

Walker își mijește ochii.

— V-o arăt dacă-mi dați drumul.

Nouă îmi cere părerea:

— Ce zici, Patru?

— John? Ce se-ntâmplă când vă găsiți nava? mă-ntreabă Sarah.

— N-avem timp pentru așa ceva! exclamă Marina. Știu că Șase e în încăperea asta. Faptul că această femeie e-n stare să spună orice ca să ne-mpiedice să intrăm demonstrează că am dreptate! Lăsați-o baltă! Cui îi pasă unde e nava, înainte de a o găsi pe Șase?

— Mă ocup eu de ea, se oferă Nouă.

Walker plutește prin aer și, roșie la față de furie, rămâne sus, deasupra noastră, agățată cu agrafa de curea de suportul lămpii din plafon. Nouă se uită la noi, ne

face cu ochiul și pocnește din degetele mâinii duse la spate, zburând ușa din balamale.

— Marina are dreptate. Șase și Setrákus Ra sunt pe primul loc. Începem?

Îi zâmbește lui Sarah.

— Din câte-am auzit de la John, aici de față, ești destul de războinică, îi spune, întinzându-i tunul mogadorian cu care era înarmată Walker. Crezi că te descurci cu ea?

Sarah ia tunul.

— Dacă se desprinde de becul ăla, o spulber. Cu plăcere.

Mă uit la ceilalți garzi.

— E timpul.

Dăm buzna înăuntru. N-avem timp să stabilim ce va face fiecare. Știm pur și simplu. E liniște, întuneric și o duhoare oribilă impregnează aerul. Nu mă pot gândi decât la arena care mi-a tot apărut în vise. Asta e? Mă uit în jur, încercând să-mi dau seama. Centrul încăperii uriașe e slab luminat. Nouă aleargă în cercul de lumină și strigă:

— E momentul să intri în scenă, Setrákus,

rahatule!

— Unde e Șase? Întreabă Marina.

I se alătură lui Nouă în centrul sălii, împreună cu Opt. Se grăbesc să-și lase Cuferele jos și-ncep să privească în jur.

— Hei! E ceva sus, pe plafon, spune Ella, cu vocea reverberându-i în încăpere.

Îmi ridic privirea și văd o mică formațiune de stâncă atârând de tavan.

Îndrept LumenuL către obiect și, scaldat în strălucirea lui, aproape că seamănă cu o statuie.

— Nu e în ordine. Nu știu de ce, dar aici e ceva în neregulă, spun, cu voce scăzută.

În timp ce privim întunericul în căutarea oricărui semn de mișcare, Nouă își folosește Moștenirea care-i permite să sfideze gravitația și aleargă pe plafon, să se uite la formațiunea stâncoasă. Când ajunge în apropiere, o voce cunoscută strigă:

— Oprește-te!

Mă răsucesc și o văd pe Șase stând singură în cadrul ușii. De șold îi atârână un laț din frânghie groasă, iar în mână ține o sabie albastră, cu zimți. Pare nevătămată. Ei, asta

e acea Șase pe care mi-o reamintesc, sigură de ea și puternică. A făcut-o? E cu puțință să-l fi ucis deja pe Setrákus Ra?

— Șase! O, Doamne, tu ești! strigă Marina. Ești OK?

— S-a terminat, spune Șase. Setrákus Ra e mort. Formațiunea de pe plafon e o otravă mogadoriană. Nu vă apropiați de ea.

În aer se simte o ușurare palpabilă. Opt se teleportează lângă Șase și o cuprinde într-o îmbrățișare.

Ea a fost întotdeauna cea mai puternică dintre noi, chiar mai puternică decât Nouă. Tocmai a salvat Lorienul. Vreau s-o ridic, să mi-o urc pe umăr și să defilez cu ea pe drumul de întoarcere către planeta noastră.

Pornesc și eu spre ea, dar Ella mă prinde de încheietura mâinii și mă trage înapoi. Îi aud vocea în minte:

John. Ceva nu e în ordine.

În următoarele câteva clipe, totul pare să se deruleze cu încetinitorul. Șase își trage sabia albastră zimțată înapoi și o avântă înainte. Îngrozit, îl văd pe Opt crispându-se, apoi vârful sabiei îi iese printre umeri. Se

prăbușește în față. Șase îl împinge, scoțându-i de pe sabia ei trupul, care cade pe podea și rămâne nemișcat.

— Nu! țipă Marina din spatele meu, și se repede către Opt.

Șocul mă paralizează, până când mi se trezește instinctul de luptă. Mă uit în jos, la mingea masivă de foc care mi se formează în palma mâinii drepte. Toată deruta care m-a cuprins se destramă și știu ce am de făcut. Asta nu poate fi Șase. Și, indiferent cine ar fi, trebuie s-oucid.

— Șase, spun, rostogolindu-mi mingea de foc către vârfurile degetelor. Ce ți-au făcut?

Râde și își înalță cealaltă mână, strângând pumnul. Fulgere albastre îi țâșnesc dintre încheieturile degetelor, răspândindu-se pe plafon. Mingea mea de foc dispare. Ce se întâmplă?

— Patru!

Mă uit în sus și-l văd pe Nouă zburând prin aer, deasupra mea. Probabil că și antigravitația, Moștenirea lui, l-a părăsit. Reușesc să-l prind atât cât să nu se zdrobească de podea și-l ajut să se ridice în

picioare.

Marina stă protectoare deasupra lui Opt, cu armele gata de tragere. El e în continuare căzut la pământ și nu-mi dau seama cât de grav e rănit. Cel puțin e în viață, de vreme ce n-am o nouă cicatrice. Marina trage o rafală de gloanțe, dar se opresc la câțiva centimetri de fața lui Șase și cad nefolositoare pe beton. Încerc să-mi aprind din nou Lumenul, dar nu se-ntâmplă nimic.

Cu sabia înălțată în aer, trupul lui Șase începe să se contorsioneze și să devină neclar, după ce emite o străfulgerare albă. Devine mai înaltă și părul lung și blond i se scurtează, reducându-se la o mică porțiune din creștetul unei țeste imense. Fața i se lungește și-și schimbă forma, și știu cumva că se transformă în Setrákus Ra chiar înainte de a i se ivi pe gât cicatricea vânătă, strălucitoare. Două batalioane de soldați mogi apar fără zgomot de pe ușile laterale și îl flanchează. Fără niciun cuvânt, eu, Nouă, Marina și Ella ne apropiem unii de alți, stând deasupra lui Opt, ca să fie clar că-l vom înfrunța pe Setrákus împreună.

— Cu toții într-un singur loc. Cât de convenabil pentru mine. Sper că sunteți gata să muriți, mârâie el.

— Cred că aici greșești, ripostez eu.

— Așa a crezut și Numărul Șase. Dar a greșit ea. Foarte tare.

Zâmbește, cu dinții dezgustători, pătați, lucindu-i în lumina sărăcăcioasă.

Nouă se uită la mine și își freacă palmele, anticipând cu nerăbdare.

— Johnny, băiatule, ți-am spus vreodată ce importantă e igiena orală pentru mine? Se uită din nou la Setrákus Ra. Tipule, spală-te pe dinți chiar și înainte de a te gândi să mă ameninți!

Își extinde bastonul roșu, strălucitor, se întoarce spre șeful mogadoienilor și îl atacă. Din fericire, încă mai avem puterea Bunurilor noastre Succesorale.

30

Cu coada ochiului, îl zăresc pe Nouă atacându-l pe Setrákus Ra. Mă întorc spre Opt, să văd dacă-l pot salva. Îmi țin mâinile

pe rana de pe pieptul lui, așteptând să reînceapă Moștenirea mea să lucreze.

Nimic. Îl implor pe Opt să reziste, să lupte cu durerea, dar ochii lui căprui se dau peste cap și respirația îi devine tot mai superficială. Cuprinsă de panică, revăd desenul din peștera lorică, acela în care Opt e ucis de sabia lui Setrákus Ra. Oare predicția se adevărește? Continui să-mi apăs cu disperare mâinile pe tot pieptul lui.

— Marina! strigă John. Trebuie să vă scoatem pe tine și pe Opt din încăperea asta, imediat! Am sentimentul că, dacă ne vom îndepărta de Setrákus Ra, Moștenirile noastre vor fi din nou active. Dacă am dreptate, încă-l mai poți salva pe Opt.

— Aproape că s-a dus, reușesc să spun, cu voce sugrumată. Ar putea fi prea târziu, indiferent ce-am face.

Nu mă pot hotărî să-i povestesc despre desenul din peșteră. Mă întreb dacă Opt se poate gândi la ceva din toate astea, dacă e conștient că asta ar putea fi clipa. Sper că nu.

— Atunci trebuie să ne grăbim, spune

John, întinzându-mi un tun mogadorian și săltându-l în brațe pe Opt. Trage în orice și în oricine nu e unul dintre prietenii noștri.

Încercăm să acoperim cât mai repede cu puțință cei cam o sută de metri care ne despart de ușă, stând cu un ochi către toți cei prinși în luptă. Cu fiecare mog pe care-l transform în cenușă în timp ce ne deplasăm, mă simt tot mai puternică. Încerc să nu mă gândesc unde e Șase - adevărata Șase - sau ce i s-a întâmplat. Știu că aceea n-a fost ea. Îmi doresc să fi ucis creatura aia înainte să se dea de gol. Trec în revistă încăperea. Nouă se luptă cu Setrákus Ra, evident bătând pasul pe loc, cu bastonul zăngănindu-i la contactul cu sabia celuilalt. Așa puternic cum e Nouă, mogadorianul pare să se joace cu el, așteptând un moment potrivit ca să lovească și săucidă.

Fiecare dram de încredere și de putere pe care l-am simțit cu o clipă înainte se scurge din mine. Sunt pur și simplu prea mulți, iar noi suntem prea puțini. Și ne lipsesc Moștenirile, ceea ce înseamnă că nu suntem decât niște copii. Copii luptându-se cu o

armată de extraterestri bine organizată. Detest să-i părăsesc pe ceilalți, dar știu că John are dreptate. Știu că trebuie să ies de aici ca să pot spera că-l voi vindeca pe Opt. Și salvarea lui e singura opțiune.

Aproape că am ajuns la ușă când două duzini de mogi se năpustesc asupra noastră. Unii au tunuri, alții săbii, și toți mă îngrozesc, părând de neoprit. Încerc să trag în ei, dar loviturile mele de tun nici măcar nu știrbesc mulțimea care avansează. Sunt pur și simplu prea mulți. John reușește să-l lase pe Opt de cealaltă parte a ușii și mi se alătură, atacându-i și mânuindu-și cu abilitate sabia. Lupt cot la cot cu el. N-o să-l abandonez, indiferent cât de puține șanse am părea să avem. Ne protejăm unul pe altul și primim putere unul de la altul când ne simțim slăbiți. De aceea am supraviețuit până acum, și de aceea vom învinge. Suntem mai puternici când suntem uniți.

John seceră mogii unul câte unul, metodic și repede. Eu trag fără întrerupere, deplasându-mă astfel încât să blochez ușa și să-l protejiez pe Opt. Mă reped dincolo de

prag, să văd în ce stare e. Îi simt pulsul, care e slab, și-mi dau seama că Moștenirea mea n-a revenit. Îmi pun mâinile pe el și-i șoptesc, cu înverșunare:

— Nu poți să mori, Opt. Mă auzi? Sunt aici ca să te vindec. Moștenirea o să-mi revină și o s-o fac.

Îmi dau seama că mogii care ne atacau au dispărut – nimicite – și liniștea lăsată brusc mă face să tresar.

— Trebuie să ne grăbim. Vor veni alții, spune John, cu insistență.

Auzim un urlet cumplit – prin ușă, vedem că Bernie Kosar s-a transformat într-o fiară și e înconjurat de mogi care încearcă să-l ciopârțească, dar el sare tot timpul, intrând și ieșind din raza lor de acțiune. Mogii nu pot ajunge la el, dar nici el nu le poate face prea mult rău. Revenim în încăperea la timp ca să-l vedem pe Setrákus Ra scoțând un bici. Vârfurile acestuia se aprind, și îl lovește pe Nouă peste braț. Rana începe imediat să se-negrească. John se-ntoarce să-mi spună ceva, când aud o detunătură. Nici măcar n-am timp să spun ce s-a întâmplat când

trupul lui se cutremură și cade la podea.

Sunt lipită de tavan, îngropată în piatră neagră. Îi privesc pe ceilalți garzi luptând pentru viețile lor și nu pot nici măcar să-mi simt trupul, și cu atât mai puțin să le dau de știre că mă aflu aici, sus. Sunt neajutorată și asta mă ucide. În fiecare clipă a vieții mele am fost antrenată ca să-nvăț cum să nu fiu neajutorată. Setrákus Ra nu e un luptător excepțional. Ne doboară numai pentru că ne poate lua puterile. Aș vrea să stau acolo, jos, cu capul lui în mâini, să-l vadă toți mogii. Aș vrea să mă asigur că asistă la lichidarea șefului lor și să-i las apoi pe toți în urmă, în același morman de cenușă.

Oare privesc cum piere visul Lorienului? Ne-am crezut atât de puternici, atât de inteligenți și atât de bine pregătiți. Am crezut c-o să punem capăt războiului și-o să zburăm înapoi, acasă, pe Lorien. Am fost niște proști, niște proști aroganți. Existența lui Setrákus Ra, marele și cumplitul șef al mogadorienilor, ne-a fost cunoscută, dar n-am știut nimic despre modul în care luptă,

despre puterile de care se folosește în bătălie. Privind în urmă, puterea lui de a ne lua Moștenirile pare evidentă.

Aș vrea să pot să comunic cu camarazii mei din Garde - i-aș putea îndruma foarte bine privind din acest punct avantajos de observație. În primul rând, îmi dau seama că, deși forța fizică e fantastică, în ceea ce privește tehnicile mentale, mogii nu aduc în luptă decât foarte puțin, sau chiar nimic. Sunt aproape tot atât de tâmpiți ca piatra în care m-am transformat. Își trădează mișcările înainte de a le face. Planul lor de atac e ușor de descoperit, fiindcă n-au niciunul. Asist la un joc al superiorității numerice și al forței brute, iar ei reprezintă un dușman care poate fi înfrânt dacă știi cu cine ai de-a face. Însă atunci când ești în mijlocul bătăliei e greu să-ți dai seama. Aș vrea să le spun garzilor să-și concentreze toată energia și toată forța împotriva lui Setrákus Ra. Altminteri mă tem că lupta va fi scurtă și mogii vor câștiga aproape cu siguranță.

Văd cum e rănit Bernie Kosar. S-a

transformat într-o fiară imensă, de soiul celei a cărei înfățișare a luat-o în Paradise. Are trupul masiv, musculos, colți ascuțiți și zimțați, așa cum îi sunt și ghearele, iar din cap i-au crescut două coarne răsucite. Îl văd pe Setrákus Ra lovindu-l pe Nouă cu biciul și văd brațul lui Nouă înnegrindu-se, așa că nu pot presupune decât că se va afla curând într-o postură similară cu a mea. John a fost împușcat și se prăbușește contorsionându-se de durere. Marina ia un tun și începe să tragă în mogii care avansează.

Ella se furișează afară din încăpere. Oare are vreun plan?

O pierd din vedere, fiind distrasă de răgetul de durere al lui BK. Văd că a căzut în genunchi. Deși continuă să lupte și să ucidă mogi, rănilor îi sângerează abundent. E chinuitor să-l văd ucis încetul cu încetul, într-un mod atât de dureros.

Sângerez; simt cum mi se scurg și sângele, și puterea, și n-am cum să-mpiedic asta.

Mogii continuă să vină, val după val. N-am idee câți am ucis până acum astăzi, dar

numărul lor nu schimbă nimic. Fără Moșteniri, e totuna cu a încerca să oprim un tsunami cu un morman de șvaițer.

Marina e în spatele meu, trăgând în mogi. Mă uit la Bernie Kosar și văd că mogii i-au legat frânghiile de coarne și-l târăsc, scoțându-l din colțul lui.

— Lașule, nu ești altceva decât un laș! Trebuie să ne paralizezi ca să ne poți înfrânge! îl aud pe Nouă strigând.

Îl văd în centrul încăperii, cu un braț înnegrit, atârându-i greu și inutil, în timp ce Setrákus Ra își duce biciul la spate.

Șeful mogadorienilor zâmbește.

— N-aveți decât să-mi spuneți cum vreți. Asta n-o să vă împiedice să muriți curând.

Pocnește din bici, repezindu-l înainte. Nouă încearcă să blocheze vârful în flăcări cu bastonul lui, dar, cu o singură mână, e imposibil. Unul dintre vârfuli i-o lovește, zburându-i bastonul, iar celălalt îl plesnește peste obraz. Urlă de durere și atât mâna, cât și fața încep să i se înnegrească. Setrákus se apropie de el. Trebuie să fac tot ce pot, înainte de a fi cu desăvârșire inutil

sau mort, așa că-ncep să trag cu tunul în Setrákus Ra de jos, din poziția în care mă aflu. În cel mai bun caz, îi distrag atenția, dar o să fac tot ce pot. El îmi oprește toate proiectilele în aer și le azvârle apoi într-o parte, ca pe niște nimicuri.

Aud tirul unui nou tun. Mă răsucesc spre ușă și-o văd pe Sarah intrând și trăgând din mers în mogi, cu Ella în spatele ei. Sarah. N-a fost antrenată. Nu poate supraviețui unei lupte cu mogii și cu Setrákus Ra.

— Sarah! strig. Trebuie să pleci de-aici! Nu e lupta ta!

Ea mă ignoră și pătrunde mai adânc în încăpere. Nouă încercă să se-ndepărteze de Setrákus Ra, dar brațele lui, acum negre în întregime, îl îngreunează, trăgându-l în jos. Fața lui își schimbă repede culoarea, devenind tot atât de neagră. Mogadorianul îl lovește din nou, de data asta cu ambele vârfuri ale biciului drept în mijlocul pieptului. El urlă și Setrákus Ra strigă:

— Am auzit că se putea să reprezinți cea mai mare provocare, dar uită-te la tine, nu mai ești nimic!

În timp ce Setrákus Ra își duce încă o dată biciul spre spate, pregătindu-se să-i dea lui Nouă lovitura fatală, Ella iese ca o săgeată din spatele lui Sarah și aruncă-n el cu ceva care pare o mică pată roșie. Îl nimerește în braț și el își coboară șocat privirea înainte de a scoate un răcnet asurzitor.

Simt o schimbare în mine. Se petrece instantaneu și cu o forță imensă, ca și cum aș fi fost cuplat la o sursă de energie. Mă concentrez asupra mâinilor mele și încerc, încă o dată, să-mi aprind Lumenul. Spre surprinderea mea, reușesc. Moștenirile noastre au revenit.

În spatele meu o aud pe Marina strigând și o văd fugind spre Opt, care continuă să zacă exact dincolo de ușă. O văd plimbându-și mâinile pe pieptul lui, ocupându-se de rănilor lui. Mă privește prin cadrul ușii.

— Ce s-a-ntâmplat?

Clatin din cap.

— N-am idee, dar acum ne-am făcut rost de o luptă adevărată.

Cu palmele strălucind, mă întorc către mijlocul încăperii, unde Setrákus Ra își

zgârie brațul, încercând să smulgă micul obiect roșu aruncat de Ella. În cele din urmă reușește și se-ntoarce să plesnească din bici către ea și Sarah, care continuă să tragă cu tunul mogadorian. Fetele nu se feresc destul de repede și biciul le atinge. Se prăbușesc amândouă.

Imediat ce-l lovește săgeata pe Setrákus Ra, simt schimbarea. Moștenirile mele s-au întors. Încep să-mi recapăt puterea. Acum am o șansă să ies de-aici și să-i ajut pe ceilalți.

Încep să mă zvârcolesc în învelișul negru și acum mă simt mișcându-mă ușor în interiorul lui, dar nu destul de violent ca să-l sparg.

Continui să mă zbat uitându-mă sub mine. John e cu Sarah și cu Ella, amândouă căzute la podea. A lăsat în urma lui o dâră de sânge și mormane de cenușă. Marina a fugit afară, la Opt. Bernie Kosar e încă în colț, dar acum sfâșie mogii care îl târau cu o clipă înainte. În centrul încăperii, Nouă stă încă față în față cu Setrákus Ra și reușește să-și

elibereze mâinile și fața din piatra neagră care i-a luat trupul în stăpânire.

Asta-mi dă speranța că pot să ies și eu din închisoarea mea de piatră și-mi continui eforturile până ce simt că învelișul începe să cedeze. O să ies curând. Mă străduiesc cu frenezie să mă eliberez. Singurul lucru pe care mi-l doresc acum e să-i arăt lui Setrákus Ra cum e când porți o luptă adevărată.

Moștenirea mi s-a întors tocmai când îmi pierdusem speranța că-l voi putea ajuta vreodată pe Opt. Îmi pun mâinile pe rana din mijlocul pieptului său și-ncep să lucrez. Cu fiecare secundă ce trece, inima lui bate tot mai tare. În toată viața mea, n-am mai simțit niciodată ceva atât de plăcut ca acest bum bum bum stabil. Dacă n-am fi în mijlocul unei lupte pentru viețile noastre, pentru viitorul nostru, cred că acum aș începe să plâng, dar rămân puternică, îmi țin emoțiile sub control.

Mă uit în jos și văd pleoapele lui Opt fluturând și deschizându-se, îl văd ridicându-

și privirea spre mine.

— Trebuie să știi... Șase a încercat să..., începe el să-mi povestească.

Îl întrerup.

— N-a fost Șase. A fost Setrákus Ra. Nu știi cum, dar a fost el.

— Dar...?

Nedumerirea din ochii lui îmi frânge inima.

— Opt, nu pot să-ți explic totul chiar acum. Cum te simți? Poți să te ridici în picioare? Trebuie să intrăm, să ne alăturăm celorlalți în luptă. Ești pregătit? Trebuie să-l vindec pe John și am nevoie să intervii. Înțelegeți?

Dă din cap și începe să se ridice, dar a mai rămas un singur lucru pe care trebuie să-l fac înainte de a fi prea târziu. Îl privesc în ochi, în frumoșii lui ochi căprui, respir adânc și îl sărut. Mă privește șocat când mă retrag. Eu ridic din umeri și-i zâmbesc.

— Hei, niciun alt moment nu se compară cu prezentul, nu?

Opt n-apucă nici să spună, nici să facă nimic, fiindcă plec să-l caut pe John. Trebuie să-l vindec, repede. A primit trei lovituri de tun apărându-mă. Dacă nu ajung imediat la

el, o să moară.

A lăsat o dâră de sânge târându-se pe podea, iar eu și Opt o urmăim. Tirul tunurilor a ridicat în aer un nor dens de fum. Când ajungem la John, îl găsim în genunchi, aruncând mingi de foc din palmele sale către un grup mare de mogi care-ncearcă să ajungă la Ella și la Sarah. Mogii trag în noi în timp ce ne apropiem de ei, dar acum pot folosi telekinezia și le deviez loviturile, iar Opt începe să riposteze trăgând la rândul lui. Alerg lângă John și încep să-i vindec rănilor. Respiră greu și e foarte palid. A pierdut atât de mult sânge!

— John! Trebuie să te oprești un minut ca să te pot vindeca!

Sunt nevoită să strig ca să mă fac auzită, acoperind haosul. Îl prind de bărbie și-l silesc să se uite la mine.

Clatină din cap, încercând să se elibereze din strânsoarea mea.

— Dacă mă opresc, mogii le vor ucide pe Sarah și pe Ella.

— Dacă nu te oprești, o să mori. Opt e vindecat, le poate apăra cât mă ocup de

tine. Te rog, John! Avem nevoie de tine.

Îl simt încetând să lupte.

Mă uit cu mai multă atenție la rănilor de pe picioarele lui. Sunt similare. Ambele picioare îi sângerează din găurile căscate. Mă ocup mai întâi de dreptul, și-mi dau imediat seama că are și osul rupt. Nu se poate stăpâni, țipă în timp ce i se omogenizează, dar sunetul se pierde, absorbit de tot ce se petrece în jur. Își încleștează pumnii în vreme ce continui.

Rana de la al doilea picior nu e la fel de gravă, o vindec mai repede. John respiră deja mai ușor. Mă-ntind după brațul lui și-i strig la ureche:

— Arăți mult mai bine!

Îmi pun mana pe rana din partea de sus a brațului său și simt că mușchii, bicepsul și tricepsul, au fost sfâșiați. O să am nevoie de un minut sau două pentru vindecare. Opt continuă să tragă în șirul neîntrerupt de mogi, dar vin aproape prea repede ca să poată ține pasul.

Simt mușchii lui John împletindu-se în sfârșit, și e vindecat. Se uită la mine și dau

din cap. Sare în picioare și fuge în ajutorul lui Opt, să le apere pe Ella și pe Sarah.

Mă simt puternic. Sarah și Ella au făcut ceva miraculos, care ne-a redat Moștenirile, au făcut posibilă continuarea luptei, dar acum sunt rănite amândouă. O să transform mogii în cenușă până la unul, fiindcă mi-au rănit prietenele.

Alerg spre ele, aruncând mingi de foc din palmele mele către mogi. Știu că niciodată nu trebuie să te simți bine ucigând o făptură, dar în clipa asta mă simt excelent. Acum, când sunt eu pe picioare, Opt se teleportează prin toată încăperea, apărând în fața mogilor și făcându-i bucăți cu o sabie. Nouă continuă să se lupte cu Setrákus Ra, dar amândoi se mișcă atât de repede încât nu văd decât o învălmășeală. Trebuie să ajung acolo să lupt, dar trebuie să rămân și aici ca să le-ajut pe Sarah și pe Ella.

Unul dintre mogii care vin spre mine se-ntoarce brusc în altă direcție. Nu-și îndreaptă tunul spre mine. Îl îndreaptă direct

către ele, care încă mai zac, nemișcate. Trage și trupurile lor se zvârcolesc, iar eu încep să țip.

Privesc, îngrozită, cum sunt lovite trupurile căzute, al lui Sarah și al Ellei, de un tun mogadorian. John se repede lângă ele și eu mă grăbesc să-i fiu alături. El îngenunchează și le ia mâinile, în timp corpurile lor se cutremură. Am ajuns prea târziu. După toate acestea, după ce am ajuns atât de departe și ne-am găsit unii pe alții, suntem pe punctul să rămânem fără încă un membru din Garde. Și fără Sarah. John abia a regăsit-o, și acum o s-o piardă. Închid ochii și îmi adun puterile, pregătindu-mă să simt o altă cicatrice arzându-mi în jurul piciorului, o cicatrice pentru Ella. Știu c-o să mă doară cel mai tare.

Dar nu se întâmplă nimic. Ella are ceva diferit, care face ca moartea ei să nu dea naștere unei cicatrice? Nu se poate. Deschid ochii și mă uit la John, care e încă aplecat deasupra lui Sarah și a Ellei, încă strângându-le cu putere mâinile.

Mă uit la fete cu mai multă atenție și nu-mi vine să-mi cred ochilor. Rănile lor – loviturile de tun primite de trupuri și arsurile oribile de pe fețe – se vindecă.

— Ce se petrece? Cum faci asta? îl întreb pe John, privindu-l uimită.

— N-am idee, răspunde el, clătinând din cap. Nu știam c-o pot face. Am văzut-o pe Sarah căzută și m-am gândit că n-aveam s-o las să moară, și nici pe Ella. Nu pe încă un alt membru din Garde. N-aveam de gând să permit așa ceva, mai ales acum, când suntem împreună. Le-am luat mâinile și m-am gândit cât de mult îmi doream să li se vindece rănile, cât de mult îmi doream să le pot vindeca... și a-nceput dintr-odată să se-ntâmples.

— Ți s-a manifestat o nouă Moștenire! strig, strângându-l de umeri.

— Sau am dorit-o atât de tare încât s-a întâmplat un miracol. Indiferent ce-ar fi, se refac amândouă.

Lasă să-i scape un hohot de râs, în care i se simt extenuarea și ușurarea. Apoi se uită spre centrul încăperii, unde Nouă continuă

să se lupte cu șeful mogadorienilor.

— Marina, ăsta nu e momentul învingerii lui Setrákus Ra. Chiar dacă ne-au revenit Moștenirile, cred că încă nu-l putem înfrânge, și nu vreau să riscăm pierderea altcuiva din Garde. Trebuie s-o găsim pe Șase. Și o cale ca să ieșim dracului de-aici, să ne regrupăm și să ne facem un plan. O să-l ucidem împreună sau o să murim împreună. Dar trebuie s-o facem în condiții stabilite de noi, când vom ști că suntem pregătiți.

Auzim un geamăt, și ne uităm în jos, la Sarah și la Ella. Au deschis ochii și le revin culorile în obraji. John se apleacă și o sărută pe Sarah.

Învelișul se sparge în sfârșit. Îmi îndoii brațele, lovesc cu picioarele și încep să cad în timp ce tot ce-a mai rămas din el se spulberă. Folosesc telekinezia ca să cobor pe podea.

Rămân acolo o clipă, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Fumul e atât de dens încât îmi lăcrimează ochii. Încăperea e

zguduită pe neașteptate de o explozie uriașă. Începe să sune o alarmă, pâlpii lumini roșii și urletele ascuțite ale sirenelor umplu aerul. Văd Lumenul lui John arzând și mi croiesc drum către el prin ceață. Ella, Marina și Sarah sunt lângă el, în picioare și, când ajung mai aproape, apare și Opt, teleportându-se alături de Marina. Bernie Kosar s-a transformat din nou în copoi și vine spre John șchiopătând.

Ella țipă când mă vede și-și aruncă brațele în jurul meu. O îmbrățișez și eu și mă uit la John. Să-i văd din nou fața e un vis care devine realitate. El îmi atinge brațul.

— Ești OK?

Dau din cap.

— Dar tu? Întreb, și știu că, după voce, par exact atât de frântă de oboseală cum mă simt.

— Deocamdată suntem în viață cu toții - dar unde e Nouă? răspunde el, uitându-se în jur când ne dăm cu toții seama că zgomotele luptei au încetat.

Alergăm către centrul încăperii, către zona unde s-a luptat Nouă cu Setrákus Ra,

încolțindu-l. Nouă zace pe podea, nemișcat, iar mogadorianul nu se vede nicăieri. Marina cade în genunchi lângă cel dintâi și-și plimbă înnebunită mâinile pe trupul lui, în timp ce eu mă rotesc, străduindu-mă cu disperare să văd prin ceață și să mă asigur că Setrákus Ra nu se ascunde, vrând să ne captureze și să ne ucidă prin surprindere. În afară de sunetul strident al alarmelor, încăperea e nepământean de tăcută și-mi dau seama că n-a mai rămas nici urmă de mogadorian.

— Trăiește! strigă Marina. E doar năucit.

Nouă se saltă în șezut, clătinând somnoros din cap.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă.

— Eu voiam să te-ntreb pe tine, spune Opt. A fost o explozie și, în afară de noi șapte, a dispărut toată lumea.

— Nu știu - n-am văzut unde s-a dus. Tocmai încercam să rămân pe poziție, ținându-l la distanță, și următorul lucru pe care-l știu că eram la podea.

— Ce facem acum? întreabă Sarah.

— Trebuie să plecăm de-aici, răspunde

John. Setrákus Ra ar putea să reapară în orice clipă, asta ar putea fi o cursă. Deși ne aflăm într-o bază a guvernului, e clar că locul nu e sigur.

— Știe cineva o cale de ieșire? întreb eu.

Schimbăm cu toții priviri mohorâte.

— Trebuie să ieșim pe unde am intrat, zice Opt. Teleportarea mea nu funcționează cu atât de multe persoane.

— OK, spune John. Nu știm cu ce-o să ne ntâlnim pe drumul de ieșire, s-ar putea să fim nevoiți să ne luptăm cu mogadorieni sau cu soldați de-ai oamenilor, dar trebuie să rămânem împreună. Nu ne mai împărțim niciodată în grupuri.

Nouă se apropie și se postează în fața mea, apoi mă măsoară din cap până-n picioare.

— Nu cred că ne-a prezentat cineva așa cum se cuvine. Sunt încântat să te cunosc oficial, iubito. Eu sunt Nouă, îmi spune, făcându-mi cu ochiul.

Eu îi rostogolesc pe-ai mei și John chicotește.

Mă uit o clipă în jur. E un miracol că

suntem cu toții împreună, cu toții încă vii. Toți loricii în viață de pe Pământ, cu excepția unuia singur, stau la un metru unii de alții.

Suntem vii și luptăm, și asta înseamnă că încă mai avem o șansă. Îl vom întâlni din nou pe Setrákus Ra, și asta cât de curând. Data viitoare n-o să ne mai scape.